

**Kitle örgütleri:
'Zorunlu din
dersi kaldırılmalı'**

4

**Devletin
yarattığı yıkım:
Zorunlu göç**

5

**Türk devletinin
'Kafkas işbirliği'
vizyonu**

10

Demokrasi Devrimle Gelecek

Halk İçin Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 6 • Sayı: 138 • 2-16 Eylül 2008 • Fiyatı: 1 YTL

e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

10

NEPAL'DE YENİ KABİNE HAZIR

■ NKP(M)'nin, hükümeti kurmak üzere diğer partilerle sürdürdüğü görüşmeler çerçevesinde geçtiğimiz hafta NKP(BM-L) ile gerçekleştirdiği toplantıda, taraflar hükümetteki yetki paylaşımı konusunda anlaşmaya vardılar. NKP(M) Başkanı Prachanda'nın Başbakan olduğu yeni hükümette Savunma, Ekonomi, Adalet, Enformasyon ve İletişim bakanlıkları gibi kilit bakanlıklarında NKP(M) aldı.

12

BENİM NAMUSLU GİTARIMIN SESİ

■ 13 Eylül 1973'te Şili Ulusal Stadyumu'nda yüreği halkı için atan ve üreten bir sanatçının; Víctor Jara'nın sesi yankılanır. Ülkesinin ve dünyanın dört bir yanını gezerek maden ocaklarında, fabrikalarda, gecekondu mahallelerinde, üniversite kampüslerinde konserler veren Jara, bu kez faşizmin karşısında oradaki binler için gitarının tellerine dokunur. Ve gur bir sesle başlar şarkısına: Beş bin kişiyiz burada, kent in bu küçük parçasında beş bin kişiyiz...

PÜRÜZLERİ GİDERİLEN TÜRK HAKİM SINIFLARININ 'YENİ DÖNEM' YOL HARİTASI ÇİZİLDİ

MGK'DAN SALDIRI KARARI ÇIKTI

Türk hâkim sınıflarının, emperyalistlerin stratejik politikalarına ayarlı yeniden yapılandırılması süreci meyvelerini yavaş yavaş vermeye başladı. Sivri uçların törpüldüğü, Türk hâkim sınıflarının pürüzlerinin giderilip, emperyalist ihtiyaçlara uyumunun sağlandığı süreçte, emperyalizme olan stratejik uşaklık perçinlendi. Yeni dönem saldırı politikaları, nihai karar merci olan MGK'da görüşülüp karara bağlandı. Görüşmelerden başta Kürt ulusu olmak üzere, emekçi halklara, devrimci, demokrat kesimlere yönelik saldırıların yol haritası çıktı. Irak yönetimiyle stratejik ilişkilerin devam

ettirilmesi, Kürt yönetimini PKK'yi tasfiye politikasına çekme yönünde ilişki geliştirilmesi, Kıbrıs sorununda temkinli politikaların geliştirilmesi, Kafkaslarda cereyan eden emperyalist çıkar çatışmasında ABD'nin çizdiği strateji yönünde bir politika geliştirilmesi, ordunun yeni sürece uygun yapılandırılması ve etkin bir rol oynaması ve görüşmelerin abone konusu PKK ile mücadele görüşüldü. Kürt ulusal hareketinin imha edilmesi noktasında mutabakat sağlayan Türk hâkim sınıfları, bu kararlılıklarını PKK ile etkin bir şekilde mücadele etmek için daha fazla yasal düzenleme yapıl-

ması ve var olan ufak tefek taleplere karşı baskı uygulanması gerektiğinin altını çizerek beyan ettiler. Zira PKK'ye yönelik saldırıların günden güne hız kazanması, K. Kürdistan illerinde 90'ları hatırlatan baskıların, katliamların vb. yaşanması yeni dönemde Kürt ulusuyla beraber ilerici-devrimci güçlere yönelik faşist baskıların artacağını gösteriyor. Ordunun komuta kademesinin Kürt sorunu, laiklik, ulus devlet, kürselleşme ve demokratikleşme konularında verdikleri mesajlar dikkatleri üzerine çekti. Emperyalistlerin stratejik çıkarları doğrultusunda yürütülen "küreselleşme"

sürecine uşaklık eden Türk ordusunun, ikiyüzlüce, bu sürecin ulus devleti tehdit ettiğini söylemesi, gerçekliğin üstünü örterek halkı kendisine yedeklemeyi amaçlıyor. Nitekim Büyükanıt'ın "Akıntıya karşı durma şansız olmadığımıza göre, ileriyi gitmenin akılcı yolunu bulmak için uğraştık" itirafı, süreci ve sürece nasıl bakıldığını özetliyor. Aynı şekilde Türk devleti-ABD ilişkilerinin iyi olduğunu söyleyen Başbuğ, "Görevlerimizden birisi de, bu işbirliğinin korunmasıdır" diyerek, ordunun ABD çizgisi dışına çıkmayacağını, bu eksende siyasi rol üstleneceğinin mesajını verdi.

İmha saldırıları yoğunlaşacak

Ordunun kırmızı çizgili yol haritası

- **PKK ile topyekûn mücadele için yetki alanını genişletecek hukuksal düzenlemeler yapılmalı!**
- **Güney Kürdistan ile Kuzey arasında tampon bölge oluşturulmalı, saldırılar yoğunlaşmalı!**
- **'Terör', insan haklarını tehdit ediyorsa, hak ve özgürlüklerle ilgili dengenin yeniden kurulması gerekir!**
- **Grupların kültürel talepleri üniter devlet yapısını zedelemektedir.**
- **Ordu, laikliğin teminatı ve tarafıdır. Toplumda yaratılan laiklik endişesi giderilmelidir.**
- **Ordu, gücünü Türk ulusundan almaktadır. Ordunun, ulusun dışında ayrı bir denetime ihtiyacı yoktur!**
- **Küreselleşme ulus-devlet için tehdit oluşturuyor.**
- **Görevlerimizden birisi de ABD ile olan ilişkilerimizi geliştirmektir.**

■ Emperyalist yapılandırmanın parçasını oluşturan Ergenekon operasyonu, hâkim sınıfların "demokratikleşiyoruz" safsatasına yüklenen, yüklenmekle kalmayıp hâkim sınıflara yedeklenen ve bu işten vazife çıkarmaya çalışan 'ahmak' ordusuna cevap, 'demokrat' bildiklerinden geldi. Türk hâkim sınıflarının demokratikleşmeden anladıkları, komutanların açıklamalarında net bir şekilde ifade edilmiş oldu. Ordunun "yeni kadrosu"nın gövde gösterisine AKP, el ele vermenin gönül rahatlığıyla alıştı. Işık Koşaner, "Cumhuriyetin temel niteliklerine sahip çıkmak iş siyasetle ilgili değildir" derken, acaba gerektiğinde parlamentoyu hiçe sayacağını, siyasi partileri kapatabileceğini, mı demeye çalıştı. Küreselleşme çağında, 'Devlet', 'Birey' ve 'Özgürlük' kavramlarından birinin diğerinin aleyhine genişlemesinin tehlikeli olduğunu söyleyen Başbuğ, acaba demokratikleşme dediklerinin hâkim sınıfların ellerini güçlendirme hamlesinden öte olmadığını mı belirtmeye çalıştı. "Bireysel kalmak ve ulus-devlet yapısına zarar vermek kaydıyla kültürel zenginlikler yaşanabilir. Bunun için değişiklikler yapıldı. Daha fazla demokrasi, kimlik talepleri akıldan dahi geçmemelidir" denilirken, Kürt ulusuna, azınlıklara, devrimci-demokratlara yönelik saldırıların yoğunlaşacağı, taleplerin boğulacağı, gerekirse eldekilerin gasp edileceğinin tehdidi mi savruluyor. Bir kültür bireysel olarak yaşanamayacaksa, geriye Kürt ulusuna yönelik inkâr ve imha politikalarının sürgit devam edeceği cevabı kalıyor.

Emek Seferberliği kampanyası DGH'lileri köylülerle buluşturdu

Emperyalizmin tekeller ve uşakları aracılığıyla yoğun bir sömürüye tabi tuttuğu ülkemizde, emperyalist kışkacın boyunduruğuna giren önemli bir alan da tarım ve buna bağlı köylülük. Kendisinden önceki hükümetlerin yaptığı gibi, efendilerine uşaklık etmede kusursuz olmaya çablayan AKP hükümeti, sürdürdüğü politikalarıyla bu alana da önemli darbeler vuruyor. Emperyalizme ve feodalizme karşı yürütülen yeni demokrasi mücadelesinin güçlerinden olan Demokratik Gençlik Hareketi ise, son merkezi toplantısında bu temel sorunu gündemine alarak, aktivistlerini bu alanın gerçekliğiyle buluşturacak "emek sefer-

berliği" kampanyası başlattı. Toplantının sonuçlarına yaslanarak hayata geçirilen "emek seferberliği" kampanyası ile köylük bölgelerdeki çalışmalara katılan DGH'liler edindikleri gözlemleri aktardılar. Birçok il-

den emek seferberliğine katılan DGH'liler, ürünlerin hasat zamanları olan günlerde köylülerle birlikte çalışarak, birlikte paylaşarak, sıkıntılara birlikte ortak olarak edindikleri yeni deneyimlerin mutluluğunu ve coşkusunu, bu gözlemlerini aktarıırken yanıttılar. DGH'liler, tatil bölgelerinde yaz kampları düzenlemek-tense, böylesi çalışmaların çok daha önemli olduğunu ifade ettiler. SAYFA 9

Toplu görüşmeler hükümet-sendika işbirliğiyle sonuçlandı

Kamu emekçilerinin hak mücadelesinin önemli bir aracı olan, hükümetle her yıl yapılan toplu görüşmeler 15 Ağustos'ta başladı. 2002'den bu yana

7. görüşmenin ilk turundan bir sonuç çıkmadı. KESK'in 'Toplu Sözleşme Hakkı' gerekçesiyle protesto ederek katılmadığı toplu görüşmelerin 1. turunun ardından yapılan 2. 3. 4. turlarda da anlaşma sağlanamadı. 5. tur görüşmelerinde yüzde 7,6'ya hayır diyen, hükümetin yüzde 1'lik eklemeye yüzde 8,6'lık zam önerisine evet diyen Kamu-Sen ve Memur-Sen'in bu kararıyla toplu görüşmeler sona erdi. Varılan anlaşmaya göre memur maaşlarına ilk 6 ayda yüzde 4,

ikincisinde yüzde 4,5 zam yapılacak. Böylece en düşük memur maaşına 103 YTL, ortalama devlet memuruna 112 YTL'lik ek ödeme "iyileştirmesi" yapılmış oldu. Öte yandan sendika yöneticilerinin ceplerini dolduracak olan 5 YTL'lik sendika aidatı 10 YTL olacak. 2 milyon kamu emekçisini ilgilendiren bir toplu görüşme, hükümetin ve hükümet yanlısı uzlaşmacı sendikaların gölgesinde geride kalırken; sendikalı mücadelenin olmazsa olmazı ve emekçilerin en demokratik hakkı olan "Toplu İş Sözleşmesi ve Grev Hakkı" öylece kaldı. Bu hafta ısrar eden KESK'in bu sonu- nuç karşısında ne yapacağı merakla bekleniyor. SAYFA 6

Erdoğan yine efelendi: 'çevrecinin daniskasıym'

Erdoğan, Rize'de enerji sorunları ile ilgili yaptığı konuşma sırasında çevrecileri hedef alarak, "Boş vakitlerinde bu işi yapıyorlar" deyince, turizm bölgelerinde ormanlık alanların imara açılması amacıyla çıkarılan ve failleri büyük şirketler olan orman yangınları, ülkenin dört bir yanında emperyalist tekellerin işlettiği madenlerin çev-

reye verdikleri zararlar, kimyasal atıkların denetlenme eksiklikleri sayesinde doğaya bırakılması ile oluşan kirlilik ve son olarak da emperyalist ülkelerin istekleri doğrultusunda nükleer enerji santralleri yapma projesi nedeniyle sık sık AKP hükümetini protesto eden çevreciler, Erdoğan'a büyük tepki gösterdiler. Erdoğan, gelen tepkilere rağmen "Ben çevreciyim, çevreciliği her alanda savunuyorum ve uyguluyorum. Ben boş gezen çevrecilerden değilim" diyerek bildik tavrını sürdürdü. SAYFA 15

DEMOKRASİ ANLAYIŞIMIZ PRAGMATİZME KURBAN EDİLEMEZ

Devrimci Demokrasi 'den

Devrimci Demokrasi olarak 'demokrasi anlayışımız' içinde ifade edeceğimiz farklı fikir ve düşüncelere ilişkin yaklaşımımızı ilk çıkarken ve sonraki sayılarımızda değişik vesilelerle ifade ettik. Ki bu anlayışımızı bugüne kadarki yayın pratiğimizde de sürdürmeye çalıştık.

Bu anlayışımızı bir kez daha ifade edecek olursak; proletarya, ezilen ulus ve halkların hizmetinde-yaranına, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal hareket ve kurumlar, bunların temsilcileri ve bu zemindeki her birey, yazılarında meseleleri kişiselleştirmek, karalama ve yıpratma tutumuna düşmemek kaydıyla gazetemizde yazabilir. Bu çevre ve kişilerin fikirlerinin bizim fikirlerimizden farklı olması, gazetemizde yayınlanmamasının gerekçesi yapılamaz. Evet, özetle demokrasi ve farklı fikirlere tahammül sınırimiz budur. Ki üstte de belirttiğimiz gibi, bugüne kadarki yayın pratiğimizde esasta buna uygun bir tavır içerisinde olduğumuzu söyleyebiliriz. Sanınız gazetemizi takip edenler bu meselelere ilişkin ne kadar tutarlı olup olmadığımızı pratiğimize bakarak mukayese edeceklerdir. Bunun için bu konuda uzun uzadıya bir izahata girmeden, bu yazıyı yazmamıza vesile olan esas konumuza geçmek istiyoruz.

Bir önceki sayımızda, "Yüz Fikir" köşemizin yazarı Muzaffer Oruçoğlu'nun "DEMOKRASİYİ DERİNLEŞTİRMENİN EKONOMİK ALANDA ATILACAK İLK ADIMLARI" başlıklı makalesi yayımlandı. İlgili makale gazetemize geldiğinde köşe formatının sınırlarını aşan uzunluğu nedeniyle yazınmızla görüşerek, hem yazının köşe yazısı olup olmadığını, hem de herhangi bir girişimin programı olup olmadığını kendisine sorduk. Zira internette yayımlanan "Demokrasi ve sosyalizmin bütün güçlerine; Birleşik, demokratik bir halk partisi için ÇAĞRI" başlıklı metnin altında Oruçoğlu'nun da imzasının olmasından hareketle, Oruçoğlu'nun köşe yazısı olarak gönderdiği "makalesi"nin ilgili bu girişim ile ilişkisinin olup olmadığını öğrenmeye çalıştık.

Oruçoğlu ile yaptığımız görüşmede, ilgili makalenin kendi görüşleri olduğunu ve köşede yayımlanmak üzere bize gönderdiğini, ister parça parça köşede, istersek ise tamamını kö-

şe formatının dışına çıkarak tam sayfada vererek yayımlayabileceğimizi söyledi. Ve makalesinin yasal parti girişimiyle veya onun programıyla herhangi bir ilişkisinin olmadığını, ancak makaleyi onlara da göndereceğini söyledi. Oruçoğlu ile yaptığımız bu görüşmenin ardından gazeteyi hazırlayarak baskıya verdik. Lakin gazete daha matbaa aşamasında iken ilgili makale internette "yasal parti girişimi"nin "program taslağı" olarak yayımlandı. Dolayısıyla bu özgün gelişmeden hareketle Oruçoğlu'nun hazırladığı makale artık Oruçoğlu'nun makalesi olmaktan çıkmış ve sınıf işbirlikçisi-sağ tasfiyeci çizgi sahiplerinin programı haline gelmiştir.

Netice itibarıyla; yaşananlar her ne kadar kimi yönleriyle sıkıntılı ve izaha muhtaç olsa da, yukarıda özenle vurgusunu yaptığımız farklı fikirleri yaklaşımımız ve devrimci demokrasi anlayışımızın gereği olarak Oruçoğlu'nun söz konusu yazısının devamını yayımlıyoruz. Ne var ki, farklı fikirleri yaklaşım ve devrimci demokrasi anlayışımız nasıl ki bunlara tahammül etmeyi öğretiyorsa, yine mayasını ve ideolojik dokusunu o bilimsel bakış açısından alan anlayışın penceresinden bu türden fikir ve çizgilere karşı ideolojik mücadele yürütmeyi de kendimize görev biliriz. Bu bağlamda, daha sonraki sayılarımızda bunun eleştirisini de yapacağımızı okurlarımıza ifade etmek isteriz.

Kıblesi sağ tasfiyecilik olanlar için seccadenin mühimi yoktur!

Bu açıklamayı yapmamızın ikinci nedeni ise; geçmişte de bilinen ve bugün internet ortamında ilan edilen yasal parti girişimiyle "yeniden" piyasaya sürülen sınıf işbirlikçisi yönelimin kendi sağ tasfiyeci emellerine, "gazete de bizimle birlikte" diyerek bizi alet etme girişimlerini boşa çıkarma ihtiyacıdır.

Öncelikli olarak iki noktaya açıklık getirmek istiyoruz:

Birincisi; iddiası her ne olursa olsun, devrim cephesinin şu veya bu düzlemdeki bileşenle-

ri arasında olan; hareket, çevre, grup ve kişileri (her kim olurlarsa olsunlar) özel olarak yıpratma, karalama vb. yönelimler içerisinde olmayı anlayış olarak yanlış bulur ve buna denk düşecek pratiklerden ısrarla kaçınırsınız. Ancak bunların temsil ettikleri çizgileri ve bu çizginin hangi sınıfsal zeminden beslendiğini de ideolojik mücadelenin konusu ve gereği olarak ele alıp önemseriz, bu konudaki görevlerimizi yerine getirme konusunda tereddütte düşmeyiz. Bu genel yaklaşımımızdan hareketle, konumuz olmadığı için şimdi değil ama gerektiği zaman, güzergahı sistemiçileşme olan sağ tasfiyeci fikirlerin eleştiri ve değerlendirilmesi yapılacaktır. Şimdi sadece "gazete de bizimle" pragmatist ifadeleriyle kendi yerlerini kuvvetlendirmeye çalışanlara karşı okurlarımızı bilgilendirmekle yetineceğiz.

İkincisi; Devrimci Demokrasi, proletarya, ezilen ulus ve halkların kurtuluşu olan yeni demokratik devrim, sosyalizm ve komünizm perspektifiyle üç büyük düşman olan emperyalizme, komprador bürokrat kapitalizme ve feodalizme karşı gez-göz-arpacak denkleminde namılaya sürülmüş mermidir. Onun tetiğini, disiplini ve iradeyi hiçe sayan, anarşist, sınıf işbirlikçisi, bireysel fikir ve çizgiler değil, Maoist komünistler çeker. Dolayısıyla sağ tasfiyeci fikirlerin ve düzen içi yönelimin kurmay(lar)ının "gazete de bizimle birlikte" pragmatist ifadelerinin gerçekle hiçbir ilgisi yoktur. Onların sözde eleştirisini yaptıkları "kötülüklerle" karşı "yenilenme"nin sembolü olarak kendilerini kamuoyuna deklar eden bu girişim belli ki kötü ve faydacı eğilimlerin temsilciliğini yaparak kafa karıştırmaya ve buralardan kendisine pay çıkartmaya çabalamaktadır. Bahsini ettiğimiz sınıf işbirlikçisi-sağ tasfiyeci çizgi sahiplerinin, biz Maoist Komünistlerle uzaktan yakından hiçbir ilgileri yoktur. Her ne kadar bir dönem Maoist hareket içinde yer almış ve daha sonraları ise onun dışına çıkmış olsalar da, gelinen aşamada bunlar, kıblesi düzen içilik olmuş bir güzergahın sahipleri'dirler. Evet çok açık olarak ifade ediyoruz ki, bu sağ tasfiyeci girişimle hiçbir şekilde bir ilişkimiz yoktur ve destekleme gibi bir tutumumuz olamaz. Bütün okurlarımızı bu konuda bilgilendiriyor ve en küçük bir tereddüt içerisinde olmalarını gerektiğini belirtiyoruz.

1 Mayıs'ta coşkulu festival

İSTANBUL- Her yıl geleneksel olarak gerçekleştiren ve bu yıl altıncısı yapılan 1 Mayıs Mahallesi Kuruş Festivali, 29-31 Ağustos tarihleri arasında Ümraniye Pir Sultan Abdal Derneği'nin bahçesinde coşkuyla yapıldı.

2 Eylül 1977'de devletin kolluk güçleri mahalledeki gecekonduları yıkmaya çalışmış ve mahalle halkı devrimcilerle birlikte, yıkıma destek için getirilen polislere karşı büyük bir mücadele vermişti. Yaşanan bu çatışmada 12 kişi yaşamını yitirmiş ve direnişten sonra mahalleye "1 Mayıs Mahallesi" adı verilmişti. Mahalle halkının devrimcilerle olan yakın ilişkisinden rahatsız olan devlet, bu durumu değiştirmek için bugüne kadar elinden geleni yaptı. 2 Eylül 1977'deki katliam da bu noktadaki acizliğin bir dışavurumuydu. Devletin bu amaçla mahalle halkı üzerindeki baskısı bugün de devam ediyor. Bugün saldırı daha çok mahallede yozlaşmayı artırmak yönünde olurken, bunun için özellikle çeteleşmenin önu açılıyor. Bu tehlikenin karşısında durabilmenin önemli bir aracı ise, her yıl mahallede devrimci kurumların halk ile birlikte düzenlediği mahallenin kuruluş festivali oluyor.

Ergenekon tartışıldı

Bu yıl 6'ncısı düzenlenen festival, 29 Ağustos Cuma günü yapılan "F Tipleri, Tecrit ve Türkiye'de adalet nasıl işliyor" konulu panelle başladı. Panele Halkın Hu-

kuk Bürosu'ndan Behiç Aşçı, TUYAB'dan Sakine Demir ve SODAP'tan Muzaffer Kaya panelist olarak katıldı. Panelistler konuşmalarında devletin hapishanelerdeki tutsakları sindirebilmek için birçok saldırı gerçekleştirdiğini, bu saldırıların devrimci tutsaklarda çok büyük tahribatlara neden olduğunu, bunun sonuçlarının da tüm çevreleri ilgilendirdiğini belirtti.

Akşam yapılan sahne programı ise bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Festival Tertip Komitesi adına konuşan Haydar Saraçoğlu, 1 Mayıs Mahallesi halkı olarak yozlaşmaya ve yoksulluğa karşı mücadele verdiklerini ve bu mücadeleyi sürdüreceklerini belirtti. Sahne programı Grup Mayıs, Kismet Yıldız, Nilüfer Sarıtaş, Erdal Bayrakoğlu ve Aynur Haşhaş'ın verdiği dinletilerin ardından halaylarla sona erdi.

Festivalin 2. gün etkinliklerine "Ergenekon, AKP ve DTP'nin Kapatılması" konulu panelle başladı. Panelistlerden DTP'li Dursun Yıldız, Ergenekon gibi gladyo tipi örgütlenmelerin NATO tarafından kurulduğunu, Ergenekon operasyonu ile gladyo tipi örgütlenmenin sivrilmiş uçlarının törpülendiğini ve yapılanların Genişletilmiş Ortadoğu Projesi çerçevesinde hayat bulduğunu belirtti. ESP'li Figen Yüksekdağ, Ergenekon tipi örgütlenmelerin ilk olarak komünistlere karşı mücadele için kurulduğunu vurgulayarak, "Ergenekon operasyonu AKP ile ordu kliği arasındaki çarpışmadır" dedi. DHP adına konuşan Öztürk Aladağ ise, Ergenekon operasyonunun AKP ile ordu arasındaki bir çatışma ol-

madığını, tam aksine bir uzlaşmanın söz konusu olduğunu vurgulayarak, yapılan operasyonun ABD'nin GOP çerçevesinde yapmayı planladıklarının önündeki engellerin kaldırılması olduğunu belirtti. Partizan temsilcisi Derya Aras ise, yaşananların sadece bir klik çatışması olmadığını belirtti. Halkın Hukuk Bürosu adına konuşan Taylan Tanay da, Ergenekon operasyonu davasının daha açılmadan MİT ve Genelkurmay'ın dışında tutulduğunu belirterek, ülkedeki bir dönüşümün hukuk yoluyla yapılmasının mümkün olmadığını belirtti.

İkinci günün sahne programında ise Tiyatro Sımurğ tarafından "Sivas yandı 15 yıl oldu" adlı tiyatro oyunu sergilendi. Daha sonra 2 Eylül direnişini anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı. Ardından Onur Olgun, Hasan Sağlam, Koma Gula Xerzan ve Grup Munzur'un söylediği ezgileriyle son buldu.

Festivalin 3. gününde de ilkin "1971 devrimci çıkışı ve tarihsel mirası" adlı panel etkinliği düzenlendi. Akşamki sahne etkinliğinde ise, öncelikle

Güzelleştirme Derneği'nin folklor ekibinin gösterisi vardı. Etkinlik Özcan Türe, Grup Vardiya, Hakan Yeşilyurt ve Şaho Bedo'nun coşkulu ezgileriyle son buldu.

Gülsuyu Festivali Gerçekleştirildi

Geçtiğimiz yıl ilki düzenlenen Gülsuyu-Gülensu Kültür ve Sanat Festivali'nin ikincisi 23-24 Ağustos tarihlerinde gerçekleştirildi. DHP, Partizan, BDSP, Halk Cephesi, SDP, Proleter Devrimci Duruş, DPM, Anadolu'da Yaşam Kooperatifi'nin ortak düzenlediği festivalde, "Yoksulluğa, Yozlaşmaya ve Yıkımlara Karşı Mahallemize Sahip Çıkalım" söylemi şiarlaştırıldı. Festival süresince paneller, müzik dinletileri, tiyatro ve semah gösterimleri gibi çeşitli etkinlikler düzenlendi.

Malatya F Tipi Hapishanesi'nde bulunan yoldaşımız Düzgün Menteş'in babası Munzur Menteş vefat etmiştir. Yoldaşımızın ve Menteş ailesinin acısını paylaşıyor, baş sağlığı diliyoruz.

MKP dava tutsakları

Ankara'da geçirdikleri trafik kazasında yaşamlarını yitiren Sibel Konak, çağdaş Konak ve Gülnaz Konak'ın yakınlarının acılarını paylaşıyor, baş sağlığı diliyoruz.

Demokratik Haklar Platformu

YURTIÇİ HESAP NO:

Ertay ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDİŞİ HESAP NO:

Ertay ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308

Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRP) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

Abonelik Süresi

6 AYLIK

1 YILLIK

Yurtiçi

12 YTL

24. YTL

Yurtdışı

35 EURO

70 EURO

Emperyalistler arası hegemonya savaşı kızışıyor

Kafkaslar-Hazar bölgesindeki enerji kaynaklarının paylaşımı ve denetimi özgülünde yaşanan emperyalistler arası çatışma günden güne belirginlik kazanıyor. Doğu Avrupa ve Kafkas-Hazar bölgesinde, öncesinden başlayan emperyalist çatışmanın, son olarak geliştirilen Rusya-Gürcistan savaşıyla somutluk kazanması; dünya siyasetinin kalbinin attığı Ortadoğu-Kafkas bölgesinde bir dönemeç oldu. Rusya-Gürcistan savaşı sonrasında ABD, AB ve özellikle NATO'nun Rusya'ya karşı geliştirdiği baskı, yaptırım tehditleri, Rusya'nın da aynı şekilde yanıtladığı restler, emperyalist çıkar çatışmasının da gerginliğin giderek tırmandığını, safların daha da netleşmeye doğru yol aldığını gösteriyor

Emperyalist hegemonya savaşının "Yeni bir soğuk savaş mı? Tek kutuplu dünya yok mu oluyor" şeklinde yorumlandığı süreç, uzun süredir büyütülüyordu aslında. Ortadoğu projesinde yaşanan bazı tikanlıkların, geniş bir strateji geliştirilerek ve buna uygun politik yönelimler uygulanarak aşılmaya çalışıldığı biliniyor. Balkanlar, Kafkaslar, Hazar bölgesi ve hatta Afrika'nın genişletilmiş projeye dâhil bu paralelde olmuştur. Bunu anlamak için bugünün hazırlandığı mutfağın birkaç ay öncesine bakmak bile yeterlidir. Dünyanın emperyalist ihtiyaçlar çerçevesinde yeniden şekillendirildiği, konseptinin pişirildiği NATO'nun toplantısı, yaşanmakta olan bugünün habercisi idi. Geçtiğimiz Nisan'ın ilk günlerinde Bükreşte kapsamlı bir toplantı yapan NATO, girilen sürecin ihtiyaçlarına cevap verecek yönde yeniden yapılandı ve esasında genişleme temelinde önüne hedef kondu. Bu hat yönünde ortaya atılan Akdeniz Birliği, Kafkas Birliği, ABD'nin Afrika'daki gücü olan Afrikom, bu genişlemenin alternatifleri olarak sunuldu. Ortadoğu projesine ayarlı Balkanlarda ABD'nin AB'yi de yanına alarak kurmaya çalıştığı füze savunma sistemleri, Kafkaslarda Gürcistan gibi ülkeleri kendi denetimine alarak ve askeri-ekonomik anlamda destekleyerek, bölgede bir güç olan ve bölgenin enerji kaynaklarının denetiminde sahne alan Rusya'ya karşı güvenlik hattı kurması, enerji kaynakları üzerinde yükselecek emperyalist paylaşım ve denetim savaşının parametrelerini sunuyor. Her yönüyle ABD ve stratejik uşakları tarafından desteklenen Gürcistan'ın G.Osetya'yı işgal etmesi, dananın kuyruğunun kopmasına vesile oldu. Bu vesile emperyalistlerin kılıçları çekmesi ve hesapların görülmesi için tam da beklenen-istenilen bir durum arz etti. Dolayısıyla Rusya'nın Gürcistan'a müdahalesini, NATO'nun genişlemesi karşısında Rusya'nın itirazı, kendisine bir sınır çizmesi gerektiği noktasında ise mesaj olarak değerlendirilmek yanlış bir tespit olmayacaktır. Nitekim Gürcistan'a cevap veren Rusya'ya karşı sert tepkiler geliştirildi. Bu tepkinin başını çeken NATO, Doğu Avrupa ve Kafkas ülkeleriyle temasa geçerek, üye yapılması kararlaştırılan ülkelerin tez elden üye yapılıp güvenliğin sağlanması yönünde atak geliştirdi. NATO, Rusya'nın Kafkaslardaki stratejik amaçlarına ulaşmasına engel olacağını, Avrupa'da yeni bir Demir Perdeye izin vermeyeceğini kesin bir şekilde söyleyerek, Rusya ile ilişkilerini askıya aldı. Rusya'nın cevabı "korkmuyorum" şeklinde.

Belli ki ABD'nin Ortadoğu projesiyle işleyen stratejileri, niyetleri, Rusya'nın hamlesiyle zora girdi. Her ne kadar Kafkaslar ve Hazar bölgesi ABD emperyalizmi için hayati bir önem taşıyorsa, ay-

nı ehemmiyet Rus emperyalizmi için de geçerlidir. Mevzu bahis bölgeler, Rusya'nın ana kapısıdır. Hazar ve ezici çoğunlukta bu ülkelerin müttefiklerinin coğrafyası olan Orta Asya'nın girişidir. Dolayısıyla Rusya buranın denetimini ABD'nin tekeline bırakmak istememektedir. Avrupa'nın petrol ve doğal gaz ihtiyacının karşılandığı bu bölgenin enerji kaynaklarının Rusya'nın inisiyatifi ile Avrupa'ya taşınması Rusya'nın stratejik emellerindendir. ABD bu amacı bertaraf etmek ve bölgede yerleşebilmek için Karadeniz ve çevre ülkelerini gözüne kestirmiş. En somut adım olarak Bulgaristan ve Romanya gibi ülkeleri NATO himayesine aldı, bu çembere Ukrayna ve diğer Baltık ülkelerini dâhil etmeye çalışıyor. NATO'ya üyelikleri an meselesi. Rusya-Gürcistan savaşından sonra Gürcistan'ın derhal NATO'ya üye yapılmasını kararlaştırdı, Azerbaycan için de girişimleri söz konusu. Türk devleti üzerinden Ermenistan ve Azerbaycan'ın etki altına alma masaisi harcıyor. Yani sıra Temmuz ayının başında ABD nezaretinde Batum'da Ukrayna, Azerbaycan, Gürcistan ve Moldova'dan oluşan, ABD ve Batı'nın enerji hattını koruma amaçlı birlik olan GUAM toplantısı gerçekleşmişti. Özetle ABD ve mihveri, Rusya ve mihverini Karadeniz'den ve Kafkaslardan çembere alma stratejisi uyguluyor. Zira ABD ve AB, enerji kaynakları ile petrol ve doğal gaz hatlarının kalbini oluşturan Hazar bölgesine kadar olan ülkeleri NATO'ya dâhil ettiği takdirde Rusya'ya atacak adım kalmayacağını bilinci, bu stratejinin sonucunda yatıyor. AB'nin de bu yönlü resmileşmiş stratejisini hatırlatmakta yarar var. AB'nin "21. yüzyıl İpek Yolu" sloganıyla yürüttüğü Transport Corridor Europa Caucasus Asia (TRACECA) projesi hatırlanmalıdır. Bu proje Japonya'dan Avrupa'ya kadarki koridorda enerji kaynaklarının denetimini öngörüyor.

Emperyalist çıkarlar doğrultusunda dünyanın yeniden şekillendirildiği bugünlerde, bu sürecin vizyonu olan Ortadoğu projesi buna göre genişletilmiştir; yeni yönelimler uygulanmaktadır. Bundandır ki, "Ortadoğu terk mi ediliyor?" düşüncesinin aksine Balkanlar-Kafkasya-Hazar bölgesi dâhil edilerek genişletilmiştir. Kafkaslar ve Balkanlar nezdinde yaşananlar "yeni bir soğuk savaş dönemine mi girildi?" düşüncesinden çok, emperyalistler arası çıkar çatışmasının giderek kızıştığı, kamplaşmaların netleşmeye doğru gittiği ve daha önemlisi tek belirleyici emperyalist öznenin (ABD etkinliği) yerini birden fazla özneyle terk ettiği şeklinde değerlendirilmelidir. Bir diğer nokta ise, dünyanın yeniden paylaşılması sürecinde birbirine karşıtmsı gibi görünen emperyalist kuttupların -aynı karaktere sahip olmaları icabı- süreci birlikte inşa etmeleridir, işbirlikleri oluşturmalarıdır.

Güncele müdahale adına strateji taktiklere kurban edilemez

uzak bir konumdayız ve ister istemez yaşanan onca çalkantıya rağmen devrimciler bir güç olarak halka gidememekte ve sistemin kendini temiz çıkarmaya oyununu bozamamaktadır. Bu kuşkusuz bugüne ait bir değerlendirme değil, dönemsel olarak var olagelen bir realitedir. 90'ların sonlarından beri kendini daha çok hissettiren bir içe kapanış ve daralmanın sonucunda vanlan sonuç kısa sürede değişecek bir olgu da değildir. Buradan bakıldığında devrimcilik iddiası her zamankinden zor ve sancılı bir süreçle tanışık emektir. Tırnaklarımızla söküp alacağımız bir kavganın zorluğu, bağrında taşıdığı yetmezlikler ve politik öngörüsüzlük, sürecin önemli handikabı olarak karşımızda durmaktadır.

19 Aralık ve daha nice tasfiye hareketine karşı aşınan devrimcilik iddiası büküntülü yollarda ilerlerken yalpalama eğilimleri hissediliyor ve uzunca bir süre daha hissedilecek gibi görünüyor. Devrimci nomlarda ısran elden bırakmayan ciddi bir irade de ne mutlu ki varlığını koruyarak büyük devrimci kalıksmalann doğumuna hazırlanmaktadır. İşte bu karşıtların mücadelesinin amansızlığı ortasında güncel politik gelişmelere ilişkin yaklaşım sorununda "kısırlığın" olduğu tespiti yerli yerine oturtulmalıdır.

Ergenekon operasyonunu izleyen süreçte devrimci cepheden gelen tepkinin cılızlığını ve etkisizliğini "yedeklenme korkusu"na bağlamak söz konusu "kısırlığı" açıklamaya yeterli olmasa gerek. Zira, Atılım'ın 23 Ağustos tarihli sayısının basyazısı, sorunu bu şekilde ortaya koyarak güncel politika üretmek ya da üretmemek şeklindeki ikilemi merkeze alarak, üretilen politikaların niteliğini göz ardı eden bir tutum alıyor. ESP'nin C11 eylemlerinin doğruluğu yanlışlığı tartışmasına girmekten imtina ederek yalnızca politika üretmek ya da seyrretmek ikilemiyle meseleyi tartışmak doğru değildir. Keza bu süreçte değişik çevreler de kimi politik tutumlar almıştır. Ancak keşke bu yeterli olsaydı. Önemsemediğimiz nokta doğru devrimci politik tutumu almaktır. Bizim de dahil olduğumuz geniş bir kesim böylesi bir politik tutum alma sürecine pratik olarak girmede-giremedi. Bu aşılması gereken bir yandır. Güncel politik gelişmelerle refleks göstermek önemlidir, ihtiyaçtır. Ancak bu refleksin niteliği, içeriği ve her şeyden önemlisi nihai söylemi önemlidir. Eğer politik yaklaşımları, kimin

MGK toplantısında yeni dönem saldırıları politikaları görüşüldü

Türk hâkim sınıflarının ve efendilerinin politikalarının görüşülüp nihai karara bağlandığı merci olan MGK toplantısında, beklenenin aksi olmayan konular görüşüldü. Kanıksanmış olan "ulusal bütünlük-bölünmezlik ve terörle mücadelede kararlılık" baş sırada yer aldı. Yani sıra Kafkaslardaki gerginlik, Güney Kürdistan'a yönelik saldırılar, görüşmelerin bugünlerde yoğunlaştığı Kıbrıs ve MGK toplantılarının vazgeçilmez konusu olan PKK görüşüldü. Kafkas gerginliğinin konuşulduğu toplantıda ABD'nin stratejik uşağı Türk devletine biçtiği misyon doğrultusunda bir fikir çıktı. "Güney Kafkasya'da çözümsüz kalan ihtilafları ve bu çerçevede yaşanan son gelişmelerin bölgenin barış ve istikrarına etkileri ile muhtemel yeni gerginliklerin önlenmesi amacıyla alınabilecek tedbirler değerlendirilmiştir" denilerek "arabulucu" siyasetin izleneceği işaret edildi oldu.

10 Temmuz'da Başbakan Erdoğan'ın Bağdat'a gerçekleştirdiği ziyarette sağlanan "Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği Konseyi" çerçevesindeki somut projelerin hayata geçirilmesi noktasında bir mutabakat sağlanılan toplantıda bu işbirliğinin daha da artırılması kararı çıktı. Toplantıda ağırlıklı konuşulan konu ise Kürt ulusal sorunu, özelden de PKK ile mücadele oldu. Zira alınan kararlar, Kürt ulusuna yönelik imha ve inkâr saldırılarının yeni dönemle birlikte yoğunlaşacağını işaret ediyor. Zaten Türk devletinin yapılanması aşamasında giderilen pürüzlerde orduyun uyum sağlayacağı ve PKK ile mücadele adı altında imha saldırılar noktasında anlaşmaya varıldığının emareleri vardı. Bu yönde orduyun yenilenmesi, profesyonelleşmesi için bir dizi kararın alındığı da belirtildi. PKK'ye karşı daha işlevli olacak özel timlerin oluşturulacağı ve ABD emperyalizminin başını çektiği yeni sürece uyum sağlayacak "profesyonel orduya" geçişin olacağı üzerinde mutabakat sağlanmış durumdur. Bunun da 2010 yılına kadar tamamlanması öngörüldü.

MGK toplantısının eki niteliğinde olan orduadaki devir teslim töreninde "Irak'ın kuzeyinde tedbir lazım" diyen Koşaner, ayrıca sınır bölgesinde kapsamlı ve donanımlı tam bir tampon bölgenin oluşturulmasını işaret etti. Koşaner'in "legal alanda ortaya çıkan silahlız teröristlere karşı tedbir alınmalı" ve "güvenlik güçlerinin görevlerini daha etkin yapabilmek için yasal desteğe ihtiyaç duyuyoruz" şeklindeki açıklamaları Kürt ulusuna-devrimci-demokratlara karşı saldırıların ve baskıların yoğunlaştırılacağını gösteriyor. Koşaner'in "Küresel güçler tarafından kurgulanan ve ülke içi medya, bazı akademik ve sermaye çevreleri ile sivil toplum örgütleri içine yuvalanan post modern bir tabakanın oluş-

turduğu propaganda ve etki ağı; ulusal birlik, ulusal değerler ve güvenlik parametrelerinin zayıflatılması ve gözülmesi yönündeki gayretlerini sürdürmektedirler. Ülkemiz, hayati önemdeki sorunlarının çözümünü ve hayati çıkarlarının korunmasında dış kaynaklı siyasi ve ekonomik yaptırımlara bağımlı hale getirilmeye çalışılmakta, dayatılan yapısal reformlar yoluyla sürekli baskı ve tehdit altında yıpratılan ve sıkıştırılan bir ülke konumuna düşürülmek istenmektedir." şeklindeki konuşması faşist diktatörlüğün ve onun kurucu unsurlarının, bekasıyla mukellef Türk ordusunun ikiyüzlülüğünü açığa çıkarması açısından dikkat çekici. Küreselleşmeden ve bunun ulus devleti parçalamak istemesinden yakınan ordu, küreselleşme denen emperyalist sistemin parçası olduğunu bu sistem için emperyalizmin uşağı olduğunu ve daha yeni uşaklık sözleşmesi yaptığından söz etmemiştir. Küreselleşmenin ulus devlete tehdit oluşturduğundan yakınan ordu, gerçekleri çarpıtarak, kitlelerin bilinçlerini manipüle etmekte, kendisine 'antiemperyalist' görüntüsü vermekte, böylece kitleleri gerisine yedeklemeye çalışmaktadır. Ulusun, bekçisi olduğunu her fırsatta dillendiren orduyun işlevi, bugüne kadar ki pratikle sabittir. Koşaner'in iddia ettiği gibi madem ordu kürselleşme karşıtı, millici, madem emperyalistlere karşı, neden NATO'ya, AB'ye, ABD'ye karşı değil? Neden onları stratejik uşaklığını yapıyor? Emperyalist neo-liberal politikaların ülkemizde uygulanmasına neden karşı çıkmamaktadır? Vb... Oysa iyi biliniyor ki Türk ordusu, Türk hâkim sınıfların ve faşist diktatörlüğünün teminatıdır. Her şeyden önemlisi emperyalizmin emir eridir. Bugüne kadar efendilerinin el birliğiyle sayısız icraatları yürütmüştür. İşçi-köylü-emekçi düşmanı olduğu noktasında tereddütsüzdür.

Emperyalistlerin eliyle Türk devletinin yapılandırıldığı sürecin ülkenin demokratikleştiği, "çetelerin" tasfiye edildiği vb yönde propagandasının yalandan ibaret olduğu ortadadır. MGK toplantısında kararlaştırılan saldırı politikaları bunun kanıtıdır. Demokratikleşen ülke midir? Kuşkusuz hayır. Olan, ezilen halklara ve Kürt ulusuna yönelik saldırıların yoğunlaştırmak ve emperyalizme hizmet için hâkim sınıfların elinin güçlendirilmesidir. AKP'siyle, ordusuyla, TÜSİAD'ıyla vb emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda pürüzleri giderilen, yapılandırılan, böylece "demokratikleştirilen" Türk hâkim sınıfları, topyekûn saldırı seferberliği noktasında güçlü bir şekilde çıkmıştır. Emperyalistler ve uşakları el ele vererek saldırı politikalarını yaşamın her alanında gerçekleştireceklerdir/gerçekleştiriyorlar. Emperyalistlerin ve uşaklarının bu saldırılarına karşı demokrasi ve devrim mücadelesi kendisini dayatmaktadır. Buna cevap, Yeni demokrasi bayrağını yükseltmektir.

SINIF TAVRI

İsmail UÇAR

'Ergenekon' operasyonlar dizisinin başlamasından bu yana, değişik çevrelerin yaşananlara ilişkin yaklaşımlarının yerli yerine oturduğunu söyleyebiliriz. Liberal "sol"cusundan ulusalcı çizgiye kayan "sol"a kadar geniş bir yelpazede farklılıklar kendini gösterdi. TKP gibi çevreler, AKP karşıtlığından yükselen bir politik belirlenimle devlete yakınlaşırken, eskinin solcusu bugünün liberali birçok köşe yazarı ve "aydın"ı da demokratik adına AKP'ye ve onun sözde temiz eller operasyonuna destek verme noktasına geldi. Bununla da yetinmeyip, dahasının geleceği beklentisine giren bu kesim; demokratikleşme yolunda önemli adımlar atıldığına yönelik muazzam bir iyimserliğe kendilerini kapırdılar. Yakalanan ahtapotun kolundan çekilip, kendisine ulaşmasını talep etse-ler de ne ahtapot kolundan çekilmişti ne de yakalanmıştı.

Peki ya olan tam olarak nedir? Kısaca söyleyelim: Ahtapotun kangren olan kolu vücuda da zarar verdiğinden olsa gerek, küçük bir neşter operasyonuyla orta yere serilmiştir. Kangren olan kol vücuttan atılmış, iddianame de işte bu ölü hücre yığını üzerinden oluşturulmuştur. Bu açıdan ne kolun çekilecek bir tarafı ne de hesap sorulacak bir gövdesi bulunmaktadır. Oyunan oyun kokuşmuş ölü hücre yığını üzerinde didişmekten ibarettir. Öyleyse oyunun dışına çıkmak, oyunda aktörlüğü bırakalım, sufiörlük bile yapmamak gerekir. Merkezi görev, somut hedef, sonuna kadar oyunu dağıtmak üzerine kurgulanmalıdır.

Konumuzun esasına dönelim. Ergenekon operasyonunun ardındaki gerekçelerin sınıfsal tahlili ni daha önce yaptık, tekrarlamaya gerek yok. Bu sefer meselenin farklı bir boyutuna değinmekte fayda var. Devrimci saflarda meseleye ilişkin yapılan onca tespite rağmen hali hazırda ciddi bir politik kampanyadan bahsetmek ne yazık ki mümkün değildir. Tek tek grupların sınırlı çalışmasının haricinde ciddi bir devrimci birleşik eylem ve faaliyet birlikteliğinden

nın halk içerisinde güçlü bir etkiye sahip olduğunu söyleyebiliriz. Bunlar dostlarımızın da bildiği gerçeklerdir. Buna rağmen, popülist bir söylem olarak kulağa hoş gelen ancak irdelendiğinde düzen içi eğilimleri güçlendiren bir söylem olarak hatalıdır. Dostlarımız söyledikleri birçok doğrunun sonunda, vardıkları yer itibarıyla "Darbeciler Yargılsansın" söylemiyle tavırsızlık ortamında tavrı almanın önemini vurguluyorlar. Doğrudur tavrı almak önemlidir. Ancak düzen içi mücadele perspektifini çağırıştan söylemleri stratejik yönelimin önüne geçirmek her dönem doğru değildir. Özellikle de böylesi dönemlerde. Evet, iddianamenin daha da ilerletilmesi gerektiği, büyük balıklara da sıra gelmesi gerektiği, savaş suçları mahkemesi kurulması gerektiği gibi öneriler devrimci bir politika olarak görülemez, keza Fırat'ın doğusuna da geçmesi gerektiği söylenen iddianame, Fırat'ın batısında henüz hiçbir şey yapmamıştır, yapmayacaktır.

Sonuç olarak Atılım gazetesinin bu süreçte devrimci çevrelere ilişkin 'pratik tavrı alamadılar' şeklindeki eleştirisinin haklılık payı olmakla birlikte (kendimizi de bu eleştirinin muhataplarından biri olarak görüyoruz) ESP üzerinden sürdürülen ve ABD emperyalizmi menşeli Çongarlı, Altanlı pazarla sunulan Taraf gazetesinde gülerce yayımlanan kampanya ilanları ve bu ilanlarda "bize güç verin onlara düz çöktürelim" çağrılan veya "ergenekon duvarından tuğla sökmek" girişimleri, Atılım gazetesi ve çevresinin bu süreçte ihtiyaç olan devrimci tavrı aldıkları sonucuna götürmez. Nihayetinde her güncel gelişmeye ilişkin vaktinde ve zamanında, genel stratejinin hizmetinde tavrı tutum almak önemlidir. Ancak Atılım çevresi öyle demeye getiriyor ki, sanki Ergenekon operasyonuyla "duvardan" birkaç tuğla sökülmiş, delinmiş de, geriye kalanların birlikte sökülmesi çağrısı yapılıyor. Atılım gazetesi ve çevresi ergenekon operasyonuyla aslında birkaç tuğlasının sökülüldüğü yanılsamasına düşülen şeyin, yani "duvarın" yıkılmak bir yana, sıvanmaya çalışıldığını görememektedir. Dolayısıyla Atılım çevresinin pratik olarak bir tavrı tutum alma girişi içerisinde olma gayreti iyidir, ancak süreci doğru okuyamadıkları için bu pratik kampanyalarının politikası yanlışır. Hem de öyle yanlışır ki, yoldaş Kaypakka-ya'nın, ölümsüz 17'lerin ve diğerlerinin katledilmesini bile kontrgerillaıyla, dolayısıyla "ergenekoncu"larla ilişkilendirerek, katliamların doğrudan sorumlusunun emperyalizm ve faşist Türk devletinin kendisi olduğunu es geçip bu nesnel durumu güncel gelişmelere tutum alma adına kendi yanlış politikalarına kurban etmektedirler.

‘Paşa’lar kırmızı çizgileri devretti

TSK'nın ‘geleneksel’ devir törenlerinde ‘paşalar’ alışlageldiği gibi keskin açıklamalarda bulundu. Büyükanıt, Başbuğ ve Koşaner yaptıkları açıklamalarında, farklı millet ve milliyetler üzerinde im-

ha ve inkar anlamına gelen Kemalizmin milliyetçilik anlayışına tam bağlılık mesajlarına ve bunun devamlılığının sağlanmasında engel oluşturabilecek her türden yaklaşımın da bertaraf edileceği tehditlerine de yer verdiler. Diğer yandan paşaların orduya demokrasi savunuculuğu ve kardeşlik yanlısı bir misyon biçme çabaları ise, devletin bugüne kadar ki kafa-taşçı, ırkçı, faşist niteliğinin vazgeçilmez savunucusu ve uygulayıcısı olma gerçekliğini örtme girişimleri olarak yorumlandı.

Başbuğ: “devleti ayakta tutan unsurlar tartışılmaz”

Kara Kuvvetleri Komutanlığı’nı Orgeneral İlık Koşaner’e devreden ‘yeni’ Genelkurmay

Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ’un, devir töreni sırasında yaptığı konuşmada, devletin Kürt ulusuna yönelik politikalara bakış açısından AB ile olan ilişkilere ve ulus devlet modelinin korunmasına, laiklik-Kemalizm ‘tartışmalarından’ güvenlik politikalarına kadar faşist Türk devletinin kırmızı çizgilerinin tartışılmaz olduğu vurgusu hakimdi.

Türk devletinin kuruluşundan bugüne hakimiyetini sürdüren imha, inkar ve asimilasyon politikalarının devamlılığının korunup, kolanmasında TSK’nın her zaman taraf olduğunu söyleyen Başbuğ, “Kimse Türkiye’den belirli bir etnik gruba siyasal alanda düzenlemeler yapmasını, demokratik istekler aldatmacısıyla isteyemez” dedi. Kürt ulusal hareketinin ulusal taleplerini kastederek ise “ulus ötesi sosyal ve kültürel hareketler ile etnik çeşitlilik, ulusal birliği ve güvenliği tehdit eder hale gelmiştir” dedi. Medyadaki kalemşörlarına ise PKK ile çatışmalar sonucunda Türk ordusunun kayıplarının ‘hassasiyete uygun’ açıklanması çağrısında bulunan Başbuğ’un bu sözleri, burjuva-feodal basının hakim sınıfların borazanlığına devam etmesi anlamını taşıyordu.

TSK’nın demokrasi anlayışı: gerillalar katlet, kulaklarını kes, vücutlarını da sigara söndür

Başbuğ’un açıklamalarında dikkat çeken bir bölüm de “TSK’nın demokrasi ve demokratik kurallara saygılı olduğu” söylemi oldu. Daha geçtiğimiz hafta Mardin Derik İlçesi Tepebağ Bölgesi’nde Özel Harekat Timleri’nin yaptığı operasyonda şehit düşen iki HPG gerillasının bedenlerindeki kurşun yaralarının, kesik izlerinin incelenmesiyle gerillaların aslında sağ yakalandığı anlaşılmıştı. Katledilen gerillalardan Mehmet Mustafa Tangüner’in naaşı yıkarırken kulağının askerler tarafından kesildiği, bedenlerinde sigara söndürüldüğünün ortaya çıkması, faşist türk ordusunun demokrasiye olan ‘saygı’dan ne anladığını gösteriyor. Koşaner’in “Silahlı teröristler kadar legal alanda ortaya çıkan silahsız teröristlere ve ayrılıkçılara karşı da tedbirler getirilmesi gerektiği” söylemi ise egemenlerin hakimiyetlerini tehdit edip, gerçek yüzlerini deşifre edecek tüm pratikler karşısında, demokrasi güçlerini yine operasyonların, gözaltı ve tutuklama terörünün beklediğini gösteriyor.

Koşaner’le Başbuğ’a TMY de yetersiz gelmiş

Son yıllarda TCK, TMY,ÇİK, gibi ceza hukukundaki birçok kanunda yapılan değişikliklerle toplumun ilerici güçlerini hedefleyen saldırılar artınlmıştı. Hapishanelerin doluluk oranının 12 Eylül askeri faşist darbesindeki oranı bile aşmış olması, bu saldırıların yaşama geçirildiğini de gösterir nitelikte. Bugüne kadar fiili olarak da infazların, işkencelerin, orantısız güç kullanımlarının zaten uygulandığını defalarca kez gördük. Tüm bu saldırıların yasal zeminine kavuşmasının ardından iyice pervasızlaşan hakim sınıflar ve onların piyonları, sadece geçtiğimiz birkaç ay içerisinde sokak ortasında keyfi bir şekilde onlarca kişiyi silah kullanarak katletti. Tüm bunlara rağmen büyük bir aymazlıkla jandarmanın yetkilerinin sınırlı olduğunu ve artırılması gerektiğini açıklayan Koşaner’in açıklamalarına Büyükanıt’tan da destek geldi. Büyükanıt da hukuki düzenlemelerin TSK’yı zorladığını iddia ederek yetkilerin artırılmasını talep etti. Bunun yanı sıra Kürt halkını kastederek, “onlar bizim vatandaşlarımız, kardeşlerimizdir” diyen Büyükanıt’ın bu sözleri, imha ve inkara dayanan devlet geleneğinin maskeleye çabasından başka bir şey değildir.

Polis öldürme görevini sürdürüyor

Polisin yetkilerini daha da genişleten ‘Polis Vazife ve Selâhiyetleri Kanunu’nda, iki yıl önce yapılan değişikliklerden sonra peş peşe gelen polis kaynaklı işkence, yaralama ve ölüm olaylarına yenileri eklenmeye devam ediyor. Baran Tursun, Fatih Cem İnci, Festus Okey’in yaşama hakkını elinden alan polis kurşununun hedefi bu sefer de 41 yaşındaki Turan Özdemir oldu.

SİVAS- Polis, Sivas’ta ‘dur’ ihtarına uymadığı gerekçesiyle bir kişiyi daha öldürdü. Polisin ‘dur’

remediği için kaba dayak işkencesine maruz kaldı. Adem Deniz adlı tekstil işçisi, polisin kimlik kontrolü sırasında, kimliği yanında olmadığından kaynaklı polis tarafından sokakta ve karakolda işkenceye uğradı.

İHD İstanbul şubesine Başvuran Deniz, olay gecesi yaşadıklarını basına anlatarak, polislerden şikayetçi olduğunu belirtti. Basına yaşadıklarını anlatan Deniz, olay günü her zamanki gibi arkadaşlarıyla birlikte işten çıkıp eve gittiklerini, o sırada yol üzerinde polisin kimlik kontrolüne takıldıklarını, ardından kendisinden kimlik soran polise, üzrende kimlik olmadığını, yeşil kart başvurusu için kimliğini ailesine bıraktığı belirtti. Bu cevap üzerine olilerin kendisine ‘Hayır sen yalan atıyorsun. Siz pis yağmacıların’ diye hakaret ettiğini belirten Deniz, kendisine hakaret eden polisleri uyarmak istediğini, ancak polisler tarafından dövülerek arkadaşlarıyla birlikte gözaltına alındığını söyledi. Gözaltına alındıktan sonra Kuştepe Polis Karakolu’na götürüldüğünü ve burada hakaretlere ve kaba dayak işkencesine maruz kaldığını basına aktaran Deniz, işkenceden 4 saat sonra hastaneye götürüldüğünü ve orada doktorun kendisine 10 metre gibi bir uzaklıktan bakarak ‘sağlam’ dediğini söyledi. Yaşadığı işkence olayından sonra psikolojik sorunlar yaşadığını belirten Deniz, geceleri uyuyamadığını, sokakta yürürken huzursuz olduğunu dile getirdi.

VAN- Van’da polislerin ‘şüpheli’ olarak gördükleri bir araca açtıkları ateş sonucunda, araçta bulunan sürücü sırtından vurularak ağır yaralandı. Yaşanan olayın ardından polis, ağır yaralanan ve ölüm tehlikesi bulunan Nizamettin Özcan’ın ailesinden özür dileyerek, ‘kusura bakmanın yalnızlıkla vurduk’ dedi.

Olay, Şerefiye Mahallesi’nde devriye görevi yapan polis ekiplerinin, Nizamettin Özcan isimli kişinin yönetimindeki 65 NA 759 plakalı otomobile “dur” ihtarında bulunmasıyla başladı. Ardından polis herzamanki gibi otomobilin ‘dur’ ihtarına uymadığı gerekçesiyle durdurmak için ateş açtı ve sürücüyü sırtından vurdu. Vurulma olayının ardından konuyla ilgili açıklama yapan İHD Van Şube Başkanı Cüneyt Canış, Van’da son zamanlarda bu tür olayların arttığına dikkat çekerek, dur ihtarına uyulmadığı gerekçesiyle polislerin ateş açabileceğini söyledi. Olayın takipçisi olacıklarını belirten Canış, Van’da yaşam hakkının ihlal edilmesinin olağan hale geldiğini söyledi.

ihtarına uymayan Turan Özdemir, göğsüne isabet eden kurşunla yaşamını yitirdi. Öte yandan polis tarafından bomba olduğu ‘sanılan’ araçtan bira şişeleri çıktı.

Kümbet Mahallesi’nde, polis ekipleri ‘şüpheli’ görülen otomobili durdurmak istedi. Polis, ‘dur’ ihtarına uymadığını idia ettiği ve 3 kişinin bulunduğu otomobil üzerine ateş açtı. Polisin ateşi sonucu, Turan Özdemir, göğsüne isabet eden kurşunla yaşamını yitirdi. Araçta bulunan diğer iki kişi ise gözaltına alındı. Polisin ‘bomba şüphesi’ bulunduğu iddiasıyla üzerine ateş açtığı otomobilden ise bira şişeleri çıktı.

İSTANBUL- Adem Deniz polise kimlik göster-

Zorunlu din dersi kaldırılınsın!

Alevi Bektaşî Federasyonu ile Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, "zorunlu din dersi uygulaması"na son verilmesi için başlattıkları eylemleri sürdürmeye devam ediyorlar. İstanbul, Adana , Malatya ve İzmir’de bir araya gelen Aleviler, zorunlu din dersinin kaldırılmasını kararlaştıran mahkeme kararlarına uymayan AKP hükümetini protesto ettiler

İSTANBUL- Alevi Bektaşî Federasyonu ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği İstanbul şubeleri tarafından 24 Ağustos tarihinde Taksim Tramvay durağında zorunlu din derslerinin kaldırılması ile ilgili basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirildi.

Eylemde Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Ali Balkız bir açıklama yaparak, resmi adı “Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi” olan dersin; 12 Eylül hukukunun bir sonucu olduğunu belirtti. Okullar açılıncaya kadar her Pazar yarım saat oturma eylemi gerçekleştireceklerini ifade eden Balkız, AKP hükümetinin bu konu hakkında bir adım atmaması durumunda diğer şehirlerde veliler ve öğrencilerin katılımıyla eylemlerine devam edeceklerini vurgulayarak, “Onun için AKP hükümetini, bir kez daha mahkeme kararlarını uygulamaya, dolayısıyla Anayasal bir suç işlemekten çekinmeye davet ediyoruz” dedi.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Merkezi adına açıklama yapan Feti Bölükçüoğlu ise, mevcut hükümetin insan hak ve hukukuna aykırı olan zorunlu din dersi uygulamasına son vermesi gerektiğini belirtti. Eylemde “Yargı kararı uygulan-sın”, “Demokratik, laik, bilimsel eğitim”, “Zorunlu din dersleri kaldırılınsın” sloganları atıldı.

ADANA- Adana’da zorunlu din dersi uygulamasının kaldırılması için eylem yapıldı. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Alevi Bektaşî Federasyonu ve Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu

nu’nun düzenlediği eyleme çeşitli demokratik kitlerle örgütleri de destek verdi. İnönü Parkı’nda toplanan eylemciler adına konuşma yapan Adana PSAKD Başkanı Metin Çelik, devlet tarafından Alevi-Bektaşîlere uygulanan baskı ve sürgünlerin devam ettiğini belirtti. Çelik ayrıca, devletin inançlara tarafsız ve eşit mesafede olması gerektiğini vurguladı.

İZMİR- Konak eski Sümerbank önünde toplanan Aleviler, "Zorunlu din dersi kaldırılınsın", "Parasız, bilimsel, demokratik eğitim", "Zorunlu din dersi Ortaçağ anlayışıldı", "Şeriat gücünü devletten alıyor" yazan dövizler taşıyarak, zorunlu din dersi uygulamasını protesto ettiler.

Grup adına açıklama yapan Ali İzzet Uğur, 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte din dersinin zorunlu hale geldiğini hatırlatarak, "AKP İktidarı din ve inanç özgürlüğünden bahsetmekte ama okullarımızda zorunlu din dersi uygulamasını görmezden gelmektedir" dedi. Anayasa’da "TC

Devleti demokratik, laik ve sosyal hukuk devletidir" diye bir tanım olduğunu kaydeden Uğur, buna rağmen ilköğretim 4. sınıftan itibaren din dersinin zorunlu şekilde okutulmasının yasalara aykırı olduğunu ifade etti. Yapılan açıklamaların ardından 30 dakikalık oturma eylemi gerçekleştiren aleviler, daha sonra sloganlar eşliğinde dağıldı.

MALATYA- Pir Sultan Abdal Derneği’nde toplanan Aleviler, zorunlu dindersini protesto eden sloganlar atarak, Malatya Lisesi önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdiler. Burada eylemciler adına açıklama yapan PSAKD Başkanı Mustafa Karahan, zorunlu din dersi uygulamasının mahkeme kararlarıyla durdurulduğunu hatırlatarak, AKP hükümetinin bu kararları görmezden gelmeye devam ettiğini belirtti. Karahan, AKP hükümetinin zorunlu din dersi ısrarı ile, geçmiş hükümetlerin Alevi ve diğer inançlara yönelik uyguladığı asimele ve yok sayma politikalarını sürdürdüğünü kaydetti.

'Yıkılacak' diye altyapı hizmeti verilmeyen evlerinin yıkılmasını istiyorlar

ADANA- Seyhan Gölü yakınındaki hazine arazisine kurulu yaklaşık 400 gecekondunun sakinleri, yirmi yıl önce alınan yıkım kararı yüzünden hiçbir altyapı hizmetinin verilmemiş evlerinin yıkılmasını istedi. Göl Mahallesi olarak anılan bölgedeki gecekonduların sakinleri, kendi açıkları foseptik çukurları ile iç içe yaşıyor.

Yaklaşık 35 yıl önce kurulan ve birkaç yıl öncesine kadar Göl Mahallesi olarak anılan, şimdi ise

Güzelyalı Mahallesi sınırları içerisinde bulunan göl manzaralı 400 gecekondunun sakinleri, kanalizasyon altyapısının olmaması nedeniyle yıllardır zor günler yaşadıklarını belirterek, evlerinin artık yıkılmasını istediler.

20 yıl önce alınan yıkım kararı yüzünden evlerine boya dahi yapmaya çekindiklerini belirten gecekondulu sakinleri, sağlık sorunları ile karşı karşıya olduklarını belirttiler.

Bölgenin Kentsel Dönüşüm Projesi’ne dahil edildiğini hatırlatan gecekondulu sakinleri, "Foseptik çukurları olduğu zaman, atık dışarıya sızma yapıyor. Hem sağlık yönünden hem de görüntü yönünden bizlere sıkıntı veriyor. Tifo hastalığına yakalanan bir arkadaşımız, üç ay hastanede yattı. Bize para ya da ev karşılığı, evlerimizin yıkılacağı sözü verildi ancak bu hep etelendi" diyerek, yıkım kararının uygulanmasını istediklerini söylediler.

Devletin dipçikleriyle yarattığı yıkım

ZORUNLU GÖÇ

Silah dipçikleri arasında binlerce yıllık tarihlerini geride bırakmaya zorlanarak, tren vagonlarına, kamyon kasalarına doldurularak bilinmezliklere sürüklendiler. Gittikleri yerlerde, devletin bilinçlerde yarattığı kirlenme sonucu, cüzzamlı muamelesi gördüler. Kimileri intihar etti, kimileri şehrin sokaklarını doldurup kaldırımları mesken eyledi. Birçok aile dağıldı; birbirlerini yitirdiler, birçok şehrin merdiven altı atölyelerini doldurup bedenlerini çürüttü

Göç olgusunu genel hatları ile tanımlamak gerekirse; ekonomik, toplumsal ve siyasal nedenlerle bireylerin ya da toplulukların bir ülke ya da bir bölgeden bir diğerine gitmeleri dir. Dünyada her yıl milyonlarca insan, emperyalizmin azgın sömürüsünün yarattığı ekonomik yıkımlar sonucu, geri kalmış bir ülkeden başka bir ülkeye daha iyi ekonomik ve sosyal yaşantı için kaçak ya da sığınmacı olarak göç ediyor. Diğer yandan özellikle kapitalizmin doğası gereği kırları şehirlere oranla ekonomik-sosyal olarak geri kalması da burada yaşayan insanların şehirlere göç etmesini dayatıyor. En büyük göçlerin yaşandığı yerler 'savaşların' olduğu ülkelerdir. ABD başta olmak üzere dünya halklarını çıkarları doğrultusunda haksız savaşların 'kurbanı' haline getiren emperyalistler, bu ülke halklarını yarattıkları devasa yoksulluk içerisinde iiklerine kadar sömürürken, bu koşullar içerisinde yaşayan halkların tek hayalini, daha insani koşullarda yaşayaabilecekleri ülkeler süslüyor. Irak, Afganistan, Filistin, Afrika ülkeleri gibi savaş ve sömürünün olduğu birçok ülkede milyonlarca insan başka yerlere göç etmek zorunda kalmaktadır. Ülkemiz özgülünde ise göç olgusu, özellikle iç göç olarak 1920-1930'lu yıllarda önemli bir hareketlilikle, 1950'lerde ve 1980 sonrasında 1999'a kadar oldukça hızlı artışlarla yaşanmıştır. Bu göç dalgasına neden olan ise TC'nin ulus devlet oluşturma politikasıdır. TC devletinin ülkenin çeşitli bölgelerinde yaşayan ve yaşamış Kürt-Ermeni milletlerine uyguladığı milli baskılar sonucu, ülkenin çeşitli bölgelerinde yaşayan milli toplulukların birçoğu dağılmış ve farklı bölgelere sürülmüştür. Devletin ulus-devlet uygulamasına direnen topluluklar askeri ve ekonomik olarak baskı altına alınarak, bir çoğu katledilmiştir, geri kalanlar ise devletin tek ulus anlayışı içerisinde belli özelliklerini yitirmeden günümüze dek gelmişlerdir. Devletin çeşitli milletler üzerindeki ilhaki göç olaylarında önemli bir rol oynarken, diğer yandan kır-şehir farkını doğuran sanayi de yoksulları belli bir oranda göçe teşvik etmiştir. Ancak ülkemizdeki göçün en büyük sebebi devletin Kürt ulusu ve diğer azınlıklar üzerindeki faşizmle perçinlenmiş milli baskısının bir sonucudur.

TC'nin ulus devlet ısrarı sonucu yoğunlaşan göçler: Ülkemizde Osmanlı'dan bu yana çeşitli milletler ve farklı dine mensup topluluklar üzerinde ekonomik, sosyal ve siyasi baskılar mevcuttu. Özellikle Kürt ve Ermeni ulusu tarih boyunca bu topraklarda en çok baskı gören milletler olurken, diğer yandan Alevi-Süryani-Yezidi ve Hristiyan dinine mensup kişiler ve topluluklar da aynı baskılardan muzdaripdi. Osmanlı'dan devraldığı sömürü ve faşizm bayrağını göklere çeken TC devleti de Kürt ulusunu üzerindeki milli baskısını derinleştirerek günümüze kadar sürdürdü-sürdürüyor. 1925 yılında Mustafa Kemal tarafından imzalanan "Şark Islahat Planı" ile sokakta, çarşı pazarda Kürtçe konuşma yasağı uygulanıyor, yasağı çiğneyenlere ağır para cezası veriliyordu. 1925 "Şark Islahat Planı" ile Kürtlerin dili, kültürü yasaklanıyor, varlıkları inkâr ediliyor, onlara "sen hiç olmadın" denilerek boyunlarından aşağı "Türk" kimliği asılıyordu. Bu süreç içerisinde de Şeyh Said önderliğinde örgütlülüğünü sürdüren Kürt ulusunun mücadelesi bir savaş sürecini doğurdu ve bu süreçte TC ordusu 14 şehri, 700 köyü ve 9000'e yakın evi harabeye çevirdi, 80 bin Kürt'ü öldürdü ve 50 bin Kürt'ü zorunlu göçe maruz bıraktı. Bu saldırılarda evi, bağı bahçesi yakılan halkın zorunlu göçe tabi tutulması, sonrasında yaşananların da başlangıcı niteliğindedir. Diğer yandan 38 Dersim katliamı da Kürt ulusunun hafızalarından silinmeyen bir tarih. Türk devletinin ulus devlet anlayışını güçlendirmeye çalıştığı dönemlerde TC ordusu tarafından gerçekleştirilen Dersim katliamı, binlerce Kürt insanının göç ettirilmesi ve toplu şekilde katledilmesi ile sonuçlandı. Ülkemizde göç dalgasının önemli dönemlerinden biri olan 1950'lerde binlerce köylü şehirlere göç etti. Tek partili dönemden geçiş karmaşası, güçlü kılınmaya çalışılan ekonomik sömürü ve neticede uygulanan tarımı yok eden politikalar kırlarda yaşayan halkın önemli bir çoğunluğunun şehirlere ve başka ülkelere göç etmesine neden oldu. Göçün diğer bir miladı ise 12 Eylül 1980'de ABD ile ilgili gerçekleştirilen askeri faşist darbe sonrasında ülkenin her yanında artan saldırılar, tutuklamalar, ölümler ve sürgünler elbette Kürt illerinde çok daha yoğun, katmerli bir şekilde yaşandı. Kürt illerinin büyük bölümünde köylerde yaşayanlar büyük illere zorunlu olarak göç etti. Darbe sonrasında 1984-1999 yılları yine ülkede çok büyük oranda zorunlu göçlerin yaşandığı bir dönem. Bu dönem içerisinde yaşanan göç olaylarının nedenlerinden başlıcaları; toprak dağılımındaki denge-sizlik, aşiret yapısı, ekonomi, eğitim ve sağlık altyapılarının zayıflığı, devletin ekonomik ve sosyal hizmet yatırımlarından ziyade askeri varlığına ağırlık vermesi ve Kürt kimliği dâhil olmak üzere farklı kimliklerin uzun süre yok sayılması bu sorunların başlıcaları. 12 Eylül askeri darbesinin ardından 1987'de ilan edilen Olağanüstü Hal (OHAL) çerçevesinde TC ordusunun PKK-MKP-TKP/ML örgütlerinin verdiği gerilla mücadelesine karşı yürüttüğü savaş ortamında, bu sorunlar daha da ağır hale geldi. Bu dönemlerde TC devletinin ordusu, Kürt illelerinde halka yönelik uyguladığı köy yakma, öldürme, gözaltı vs, gibi baskılarla bölge halkını göçlere zorladı. Bu tarihler arasında zorunlu göçe tabi tutulan insanların tam sayısı tespit edilemezken, Göç-Der'in raporuna (2002) göre, 1989-1999 yılları arasında 3438 kırsal yerleşim yeri boşaltılmış, 4-4.5 milyon insanın yerinden edildiği tespit edilmiştir. OHAL uygulaması döneminde pek çok kırsal yerleşim yerinin boşaltılması ve insanların büyük kitleler halinde göç etmeye zorlanma-

Bütün varlıklarını geride bırakmak zorunda kalan göç mağdurları, birbirine sıkışmış demirlerle örtülü küçük pencerelerin arasından, şehrin duvarlarının arkasında kalan köylerinin, topraklarının üzerine doğan güneşe hasretle bakarak, karamsarlık ve horlanmışlık içerisinde yaşamlarını sığınmacı olarak sürdürmeye devam ediyorlar. Ülkemizde göç mağdurlarını büyük kısmını yurtlarından zorla göç ettirilen Kürtler ve tarım politikaları ile yıkılan ve ellerinde hiç bir şeyi kalmayan yoksul köylüler oluşturuyor

sı ya da göç etmek zorunda kalması, yeni sorunları insanların sırtlarına yükledi.

Kürtler ve zorunlu göç: Zorunlu göç mağdurlarının yukarıda da belirttiğimiz gibi yaşadığı ekonomik ve siyasi sorunun etkelerinden birisi de gittikleri yerlerde yerleşik halk tarafından da dışlanmalarla maruz kalmaları, aşağılanmaları ve tehlike olarak görülme-leri. Özellikle Kürt göçmenlerin yaşadığı bölgelerde yerleşik halk tarafından yapılan her anket sonuçlarına göre; ankete katılanların yüzde 21'i , 'Kürtler buradan gitmeli, kendi memleketlerinde yaşamalıdır', yüzde 6.9'u, 'Burası bizim memleketimiz, rahatsız etmeye hakları yok' yanıtını vermişlerdir. Yine bu araştırma raporunda belirlenen rakamlara göre yerli halkın yüzde 86.7'si, Kürtlerin gelişiyişe işsizliğin arttığını, yüzde 92.5'i, yeni gecekondu bölgelerinin ortaya çıktığını, yüzde 90.9'u, altyapının yetersiz kaldığını, yüzde 82.3'ü, mevcut doğal kaynakların tahrip olduğunu, yüzde 90.4'ü, suç oranının her geçen gün arttığını, bu durumun da sokakları ve diğer satış merkezlerini olumsuz yönde etkilediğini düşünmektedir. Devlet tarafından milliyetçiliğin her geçen gün boyutlandırıldığı ülkemizde, Kürt ulusuna yönelik devlet resmi kurumların bilinçli yönlendirmesi neticesinde, Kürt ulusuna yönelik Türk toplumu içerisinde ön yargılar, saldırgan anlayışlar artmaktadır. Türk milletine mensup nüfus içerisinde yapılan araştırmaya katılanların yüzde 55.1'i, kızının ya da oğlunun bir Kürt ile evlenmesine karşı olduğunu söylemekte, yüzde 45.2'si, onları 'çok kaba ve saldırgan' bulmakta, yüzde 57.3'ü, konuşmalarını ve davranışlarını anlamadığını belirtmekte, yüzde 28.4'ü, onları 'tehlikeli ve korkutucu' bulmakta, yüzde 10.6'sı, tümünün 'te-

rörist' olduğunu düşünmekte, yüzde 42.6'sı, çocuklarına kötü örnek olduklarını düşünmektedir. Bu nedenle devlet tarafından topraklarından sürgün edilen Kürt ulusuna mensup insanların sorunları göç ettikleri yerde de bitmiyor. Özellikle devletin yarattığı bilinç bulanıklığı ve kültürel ve sosyal anlayış neticesinde, Kürt ulusu milli baskı altında tutulmaya devam edilerek 'Türkleşeceksin' dayatmasını ense-sinde hissetmeye devam ediyor.

Zorunlu Göçün Yarattığı Sorunlar Konut sorunu: Özellikle 1950'lerde kentlere gerçekleşen göçlerin sonunda kent-köy karışımı çarpık yerleşim yerleri ortaya çıkmıştır. Köylerinden zorla göç ettirilenleri, gittikleri kentlerde öncelikle yaşadıkları derin uyum sorununu kendilerince aşma çabası içerisinde girmişler ve köy yaşamlarını bir şekilde burada sürdürmeye çalışarak yeni bir çatışma ortamının içerisinde girmişlerdir. Zorunlu göçler sonrasında da devlet tarafından hiçbir destek alamayan, yer gösterilmeyen 'göçmenler', derme çatma gecekondu yapılarak; çarpık, sağlıksız bir biçimde yaşamlarını sürdürmek zorunda kalmışlardır. Göç eden nüfus, kendi haliyle baş başa kalmış ve yalnızlığa itilmiştir. Diğer taraftan Kürt ulusuna yönelik geliştirilen; "terörist, yabani" gibi aşağılayıcı saldırılarla Türk halkı üzerinde yaratılan milliyetçilik ve saldırganlık nedeniyle diğer bir sorun.

Ekonomik sorunlar: Topraklarından zorla, bilmedikleri kentlere sürülen insanların burada yaşadıkları sorunlar daha da derinleştirerek devam etti. Toprakları, evleri, malları yakılan köylüler, kentlerde iyice fakirleşmiştir. İşsizlik sorununun göçler sonrasında hızla artması ile bir taraftan ucuz iş gücü haline alan Kürt işçiler, sağlıksız koşullarda, sosyal haklardan mahrum çalışırken diğer taraftan bölge yerleşimcileri tarafından tehdit olarak görülmüş ve aşağılanmıştır. Belirlenen rakamlara göre, zorunlu göçe maruz bırakılanların yarısı yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır. Erkeklerin yüzde 29.3'ünün işsiz olduğu belirtilen araştırma sonuçlarına göre, yapılan işler, genellikle günlük işler (yüzde 29.9), seyyar satıcılık (yüzde 22) ve diğer niteliksiz işlerdir (yüzde 11.4).

Psikolojik sorunlar: Göç mağdurlarında en çok rastlanan sağlık sorunlarının başında uyum sağlayamama sonucu ortaya çıkan psikolojik sorunlar geliyor. Zorunlu göç mağdurlarının gittikleri şehirlerde yerleşik halk tarafından tehlike olarak görülmeleri ve dışlanmaları göç mağdurları için uyum sorununu daha da derinleştirmektedir. Uyumsuzluk, dil-kültür farklılığı, potansiyel suçlu görülme gibi sorunlarla karşı karşıya kalan Kürtler, derin psikolojik bunalımlar içerisinde girmektedir. Yaratılan sosyal-ekonomik bunalım neticesinde, intihar vakalarında da önemli oranda artışlar gözlemlenmiştir. Hayatları boyunca tarım, hayvancılık, meyvecilik gibi uğraşları ile yaşamlarını sürdüren göç mağdurlarının, yeni yerleşim alanlarına bunlardan yoksun ve yıkılmışlık içerisinde tutunmaya çalışması ikinci bir yıkımı doğurmuş ve süregelen yoksulluk sadece mekan değişikliğini içermemiş, aynı zamanda yılların birikimleri ile öğrendikleri çalışma tarzında da dönüşüme neden olmuştur. Zorunlu göç uygulamasında topraksız, işsiz, evsiz hale getirilen, aşağılanan göç mağduru insanlar, toplumsal kopuklukla birlikte, derin psikolojik sorunları sırtlarında taşıyorlar. İçine girdiği yeni toplumda etnik ve ekonomik farklılıkları nedeniyle sürekli olarak dışlanan, yok sayılan ve kuşkuyla karşılanan zorunlu iç göç mağduru, kendisine olan güvensizliğin karşısında yoğun bir kimlik krizi yaşayabiliyor.

Beslenme ve Sağlık sorunu: Zorunlu göç mağdurları, gittikleri yerlerde yaşamak zorunda kaldıkları sağlıksız koşullarla birlikte ciddi beslenme ve sağlık sorunları da yaşıyorlar. Yıkıntıya uğratılan yaşamları sonucunda, tek yönlü beslenmeleri ve ucuz, sağlıksız yiyeceklerle yönelmeleri, vücutlarında ciddi sağlık sorunları meydana getirmektedir. Özellikle çocukların et, süt gibi temel besin maddelerinden yoksun olmaları, vücut direncinin zayıflamasına ve kansizlik başta olmak üzere birçok hastalığın oluşumuna neden olmaktadır. Ailelerin, çocuklarına gerekli besin maddelerini temin edememesi, çocukların vücut direncini oldukça düşürüyor. Keza hamile kadınların da sağlıklı beslenememeleri, gerekli besinleri alamamalarından kaynaklı olarak bebekler sağlıksız doğuyor. Ayrıca göç ederek yaşadıkları bölgelerde alt yapı eksikliği nedeniyle (sağlıksız içme suyu, banyo ve tuvalet sorunları, çevre kirliliği vb.) enfeksiyon ve çeşitli bulaşıcı hastalıklara da maruz kalmaktadırlar.

Eğitim ve sosyal uyumsuzluk: Göç eden ailelerin %50'sinin okul çağına gelmiş çocukları okula gitme şansı yakalarken, geri kalan %50'sinin yarısına yakını hiç okul yüzü görmemiş ya da okulu terk etmek zorunda kalmıştır. Okula gidebilenler ise dersliklerin çok kalabalık oluşu, ders araç ve gereçlerinin yetersiz oluşu, dil sorunu gibi nedenlerle yeterli eğitimi alamamaktadırlar. Ailelerin içerisinde bulunduğu sosyo-ekonomik ve psikolojik durumdaki oldukça etkilenen çocuklar, sağlıksız eğitim ortamıyla birleşen sorunlarla birlikte aileden tamamen kopmakta ve doğrudan doğruya çürümüşlüğün pençesine düşmekte-ler. Şehirlerde yaşadıkları sosyal uyumsuzluk faktörü de eklenince, başta uyuturucu bağımlılığı (özellikle tiner bağımlılığı) olmak üzere hırsızlık, kapkaççılık gibi adli suçların işçisi haline getirilmekte-ler. En çok göç alan bölgelerden birisi olan Mersin'de adli vakalarda, zorunlu göç olaylarının olduğu son on yılda, % 500 artışın olduğu adli mercilerin kayıtlarından anlaşılmaktadır. Yoğun olarak göç alan diğer şehirler den biri olan Diyarbakır'da ise 28 bin civarında sokak çocuğu kent merkezinde bulunmaktadır.

Göç-Der'in araştırmaları sonucu ortaya çıkan tablo; zorunlu göç mağdurlarının büyük çoğunluğunun büyük kentlerin karmaşasına-çaresizliğine sürüklendiğini gösteriyor.

Kadını “özgürleştirecek” bir karar daha

Ülkemizde 2000-2005 yılları arasında 1091 adet (bu ancak belirlene bilen çünkü kaza olarak gösterilenler tespit edilemiyor), töre cinayeti meydana gelmiş ve bu rakamlara karşın Başbakanlık ise harekete geçtiğini ve bütün illerde geniş çaplı bir araştırma yapacağını ifade etmişti. Diğer taraftan da "aile meclisleri"ni tanıyan, meşrulaştıran hükümet, bu ailelerle yemek davetinde bulunmuştu. Hükümet, töre cinayetlerinin önlenmesini salık verirken Yargıtay'dan cinayete azmettirenlerin ve cinayet işleyenlerin sırtını sıvazlayan bir karar çıktı. Yargıtay kararında, "Kardeşe, çocuğa ve gebe olduğu bilinen maktuleye karşı işlenen öldürme suçunun, alınan aile meclisi karar sonucu gerçekleştirildiğini gösteren kesin ve inandırıcı kanıt bulunmadığı, bu nedenle suçun töre saikiyle işlendiğinden söz edilemeyeceği anlaşıldığı halde, 5237 sayılı TCK'nun 82/1-d-e-f maddeleri yerine 82/1-d-k maddeleri uyarınca karar verilmesi bozmayı gerektirmiştir" deniliyor. Yani bu karara göre, "aile meclisi"nin cinayet karar tedillerle kanıtlanamazsa suç azmettirenlerin beraat etmesinin önu açılacak. Yargıtay'ın talep ettiği delillerin elde edilmesinin, suçluların itirafı dışında mümkün olmadığı düşünüldüğünde, kararın anlamı daha net anlaşıyor. Ayrıca töre cinayetlerinde "Ağırlaştırılmış müebbet" cezası bu davalarda "müebbet hapis" olarak değiştirilecek.

Adana ve Ankara'da tutuklanan DHP'liler, serbest bırakıldı

ANKARA-ADANA- AKP hükümeti bir taraftan halkı aldatmak amaçlı "özgürlükleri genişletiyor, yasakları azaltıyoruz" türündeki propagandasını sürdürürken öte yandan demokratik haklar mücadelesi yürütenlere yönelik saldırıların arttırarak, Ankara ve Adana'da, Demokratik Haklar Derneği çalışanlarını ev baskınlarıyla gözaltına alıp tutuklamıştı. Ankara'da, 20 Ağustos tarihinde yapılan mahkemede, yaklaşık 15 aydır tutuklu yargılanan DHD üyesi Kazım Doğan da tahliye edildi. Adana'da ise yine 1 Mayıs kutlamalarının ardından gözaltına alınarak tutuklanan Çukurova Demokratik Haklar Derneği üyeleri Cemal Doğan, Adnan Yılmaz, İsa Uğur Erdoğan ve Yağmur Yeter, 22 Ağustos'ta görülen duruşmada serbest bırakıldılar.

Ankara'da, 17 Haziran 2007'de, 17'lerin katledilmelerinin 2. yıldönümünde Demokratik Haklar Derneği'nin düzenlediği basın açıklamasına katıldıkları için tutuklanan 7 kişi, geçen zamanla birlikte birer birer tahliye edildiler, ancak demek üyesi Kazım Doğan hala tutuklu olarak yargılanıyordu.

17 Haziran 2007 yılında başlayan mahkeme sürecinin, sondan bir önceki duruşması 25 Haziran 2008'de yapılmış, bu duruşmada mahkeme heyetince polisten, DHP ile MKP bağlantısına dair belge istenmiş, polisten gelen yazıda ise DHP programının mali bütçe başlığı altında yer alan "asgari giderlerini üyelerinden topladığı aidatlar aracılığıyla karşılar" ifadesindeki "asgari" kelimesi, polis tarafından "askeri giderler" olarak değiştirilmiş ve delil olarak dosyaya konulmuştu. Bu şekilde asılsız ve açıkça yalan olduğu belli olan 'delillere' dayanılarak tutukluluk halinin devam etmesi istenilen Kazım Doğan, 20 Ağustos'ta görülen duruşmada, avukatı Selçuk Kozağaçlı'nın yaptığı savunma ile serbest bırakıldı. Kozağaçlı, DHP'nin polis tarafından tespit edilmiş eylemlerinin tamamen demokratik hak ve talepleri içeren eylemler olmasına rağmen, polisin kendisiyle çalışarak bu eylemleri yasadışı göstermeye çalıştığını dile getirdi. "Emniyetin basit bir kelime oyunuyla Kazım Doğan'ı yasadışı örgüt üyesi, DHP'yi de yasadışı örgüt ilan etmeye çalıştığını ve bunun mahkemeye suistimal etmeye yönelik olduğunu" söyleyen Kozağaçlı, buradaki amacın, ülkedeki demokratik hakları ve özgürlükler mücadelesine ve öznelerine yönelik anti demokratik uygulamaların mahkemede desteklenmesi olduğunu belirtti. Adana'da 2 Haziran'daki ev baskınları ile gözaltına alınan 19 kişi hakkında ise, 1 Mayıs'ta yasadışı örgüt propagandası yaptıkları, bu içerikte sloganlar attıkları iddiası ileri sürülmüş ve 19 kişiden, Çukurova Demokratik Haklar Derneği üyeleri Cemal Doğan, Adnan Yılmaz, İsa Uğur Erdoğan ve Yağmur Yeter tutuklanmıştır. İki ayı aşan tutukluluk süresinin ardından 22 Ağustos 2008 tarihinde görülen duruşmada tüm tutuklular serbest bırakılırken, mahkeme 13 Kasım 2008 tarihine ertelendi.

Asılsız iddialara dayanan tutuklamalar sürüyor: Demokratik haklar mücadelesi yürütenlere asılsız iddialarla saldıran devlet, kendi yasalarına göre dahi suç işlemiş sayılamayacak insanları, ay-larca süren bir hukuksuzluğa tabi tutarak, hapishanelerde tutuyor. Ankara ve Adana illerinde estirilen tutuklama terörünün ardından bu kez de Haziran ayı içerisinde Konya, Malatya ve Dersim illerinde polis terörü estirilmiş ve Malatya ile Konya bürolarımızın çalışanlarının da aralarında bulunduğu 6 kişi tutuklanmıştır. Polis tarafından DHP'nin yürüttüğü demokratik haklar mücadelesinin suç, gösterilmesi çabası ile yapılan bu saldırıdan tutuklananlar, hala hukuksuz bir şekilde hapishanede tutuluyorlar. Demokrasi mücadelesine yönelik yapılan bu saldırılar bir kez daha gösteriyor ki, demokrasi kavramını ağızlarına sakız edenlerin demokrasi anlayış, kendi sınıf çıkarlarının her şart altında korunması olarak anlaşılmalıdır.

Fındık fiyatları belirlendi: Üreticiye ceza, tüccara ödül

Fındık üreticisini zor durumda bırakan ve günlerdir fiyatının açıklanması beklenen fındığın taban fiyatı belli oldu. Buna göre fındığın alım fiyatı eylülde 4 YTL, kasımda 4,5 YTL, aralık ayında ise 5 YTL olacak. Fındık alım tarihi 2 Eylül'de başlayacak. Fındığın fiyatının 2 YTL olduğu, belirlenen fiyatlarla üreticilerin kar edeceği söylenerek, hükümetin üreticilere bunu bahsettiğinin mesajı verilmek istendi.

Geçen yılın fındık alım fiyatıyla bu yıl belirlenen fiyat karşılaştırıldığında "garip" bir durum ortaya çıkıyor. Geçen

yıl fındık alım fiyatı ağustos-eylül ayında 5.15 YTL, ekim ayında 5.20 YTL, Kasım Ayında 5.30 YTL, aralık ayında ise 5.35 YTL idi. Belirlenen fındık fiyatlarına tepki gösteren üreticiler, eylül ayı için öngörülen 4 YTL'nin oldukça düşük olduğunu, 5 YTL'lik bir fiyat beklemediklerini söyledi. Ordu Ziraat Odası Başkanı Özer Akbaşlı, oranın beklentilerin altında olduğunu belirtti.

Fındık-Sen Genel Başkanı Kutsi Yaşar, açıklanan fiyatın üreticilere verilen bir ceza olduğunu ve bu oranın küçük ve

orta ölçekli üreticilere yaşam hakkı tanımadığını söyledi. Yaşar, "Ürettiği fındığı bekletme şansı olmayan küçük ve orta ölçekli üreticileri adeta cezalandırmıştır. Açıklanan 4 YTL'lik fiyat, eylül ayında serbest piyasada fındığın 3 YTL'den işlem göreceğini göstermektedir. Bu dönemde küçük ve orta ölçekli üreticilerden yoğun fındık alacak olan tüccarlar, aralık ayında bu fındıkları TMO'ya 5 YTL'den satarak karlarına kar katacaklardır" şeklinde açıklama yaptı.

TİGEM'e bağlı 24 işletmenin çiftlik ve arazileri özelleştiriliyor

Neo-liberal politikaların parçası olan özelleştirmelerle tarımsal yıkım hızlandırılıyor. Hemen hemen her alanın, sektörün özelleştirilerek sermayenin hizmetine sokulduğu bu günlerde, yeni bir özelleştirme hamlesi Tarım İşletmeleri Genel Müdürlüğü (TİGEM)'ne bağlı tarım geliştirme çiftlikleri ve arazilerinin satılmasıyla geliştiriliyor. TBMM Tarım, Orman ve Köy İşleri Komisyonu Başkanı Vahit Kirişçi, "üretim düşüklüğü" "İlgisizlik" gerekçesiyle TİGEM'in elinde olan arazi, büyükbaş, küçükbaş hayvanlar ve bunların barınakları ile haralarının 29, 39 ve 49 yıllığına kiralama veya satış yoluyla özelleştirmesinde son aşamaya gelindiğini, bu amaçla yasal düzenleme yapılacağını açıkladı. Ülkenin geneline yayılan 24 tarım işletme müdürlüğünün kısa zaman içerisinde çıkarılacak yasayla özel sektöre satılması düşünüyor. Gayelerinin, Özel sektörün ilgi gösterdiği alanlarda çalışma yapması için, onlara TİGEM işletmelerinin açmak olduğunu altını çizen Kirişçi, üretici köylülerin her gün daha fazla yıkıma sürüklenişinin önem taşımadığını, üreticilerin başta tohum olmak üzere çeşitli ihtiyaçlarının bundan sonra emperyalist tekelere havale edileceğinin ve üretici köylülere olan son desteklerin de ortadan kaldırılacağını mesajını vermiş oldu. AB, DTÖ ve IMF direktifleriyle uyguladığı politikalara tarımı yıkıma uğratan egemenler, çözümü üreticilere tohum-teknik sağlayan kamu çiftlikleri ve arazilerinin özel sektöre satılmasını görüyor. Yasanın çıkması halinde birçok ilde tarımsal varlıkları, arazileri, büyük ve küçükbaş hayvan barınakları bulunan TİGEM, sermayeye peşkeş çekilmiş olacak. Satılması düşünülen 24 tarım işletmesinin müdürlüğünün 3 milyon dekardan fazla arazisi bulunuyor. İşletmelerin 2 milyon 7 yüz bin dekarı tarla, 705 bin 158 dekarı mera ve çayır, 96 bin 367 dekarı bahçe, 250 bin dekarlık arazi de sulak alan.

Belediye işçilerinden iş yavaşlatma eylemi

Çankaya Belediyesi'nde çalışan DISK'e bağlı Genel-İş üyeleri, bir yıldır maaşlarını düzenli alamamaları ve ikramiyelerinin ödenmemesi nedeniyle iş yavaşlatma eylemi yaptı. İşçilerin maaşlarının 3-4 taksitte ödendiğini, bunun da işçileri bankalardan kredi çekmeye zorladığını, kiralarnı ödeyemediklerini, yapılan ödemelerin kredi faizlerine gittiğini söyleyen 1500 işçi, iş yavaşlatma eylemi gerçekleştirerek taleplerinin karşılanmasını istedi.

Bir başka iş yavaşlatma eylemi de İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İETT çalışanları tarafından yapıldı. Hizmet-İş Sendikası'na bağlı çalışan İETT otobüs şoförleri maaşlarının zamanında ödenmediğini açıkladı. İstanbul'daki tüm otobüs hatlarında saat 07.00-09.00 arasında iş yavaşlatmaya gittiklerini açıklayan Hizmet-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı İlhan Orhan, eylemlerine rağmen yetkililerin duyarsız kaldığını belirtti. Mağdur olduklarını söyleyen İlhan, taleplerinin karşılanmaması karşısında eylemlerini tekrar edeceklerini kaydetti. Öte yandan Bursa Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Bursa Ulaşım AŞ'ye (BULURAŞ) ait belediye otobüslerinde çalışan işçiler, sendikaya üye oldukları için işten çıkarıldı. Evin Taşımacılar AŞ'ye devredilen otobüslerin çalışanlarından, TÜMTİS'e üye oldukları için işten atılanların başlatılan direniş 90. gününü aştı. İşçilerin eyleminin sürdüğü bugüne kadar Büyükşehir Belediye Başkanı Hikmet Şahin'in, taleplerinin hiçbirine olumlu yanıt vermediğini belirten TÜMTİS Bursa Şube Başkanı Ahmet Güllü, sendikalı 133 işçinin haksız yere işten atılmalarına izin vermeyeceklerini, bunun için hukuk mücadelesi yürüttüklerini kaydetti.

Toplu görüşmelerde oyunun tekrarı

Kamu emekçilerinin hak mücadelesinin önemli bir aracı olan, hükümetle her yıl yapılan toplu görüşmeler 15 Ağustos'ta başladı. 2002'den bu yana 7. görüşmenin ilk turundan bir sonuç çıkmadı. KESK'in "Toplu Sözleşme Hakkı" gerekçesiyle protesto ederek katılmadığı toplu görüşmelerin 1. turunun ardından yapılan 2. 3. 4. turlarda da anlaşma sağlanamadı. 2002'den bu yana hükümetle yapılan toplu görüşmelerde sendikaların isteklerinin karşılandığı bir sonuç çıkmamıştı. Toplu görüşmelerin bir oyundan ibaret olduğunu altını çizen KESK, 2006 ve 2007 yılındaki görüşmelerde toplu iş sözleşmesi istemiyle masayı terk etmişti. 2002'den bugüne kadarki görüşmelerde Kamu-Sen ve Memur-Sen gibi sendikaların hükümet işbirlikçisi ve uzlaşmacı tutumlarının katkısıyla hükümetin belirlediği koşullar kabul edildi.

Taleplerinin kabul edilmediği gerekçesiyle 2 yıldır masadan ayrılan ve görüşmeleri protesto eden KESK, bu yılki görüşmelerde de toplu görüşmelerin "orta oyunu" olduğunu, hükümetin bildiğini okuduğunu belirterek masayı terk etti. Görüşmelerden önce taleplerini açıklayan KESK, hükümetle toplu sözleşme yapılması ve grev hakkı talebinde ısrar etti. Taleplerinin karşılık bulmamasına rağmen 8 iş kolunda yetkili Kamu-Sen ve Memur-Sen, hükümetle toplu görüşme masasına oturdu. Hükümet ise açıkladığı "iyileştirme zammı" ile sendikaların taleplerini karşılamayacaklarını, cüzi bir ücret artışıyla kamu emekçilerini oyalayacağını ve meseleyi geçiştireceğinin işaretini verdi. 2007 yılında 15 gün boyunca devam eden ve sendikaların hiçbir yaptırım gücünün olmadığı toplu görüşmelerde, hatırlanacağı üzere son söz hükümet tarafından söylenmişti. Hatta uzlaştırma kurulu önerilerini de dikkate almayan Bakanlar Kurulu, kendisinin uygun gördüğü kadar zam ve "iyileştirmelerde" bulunmuştu.

Hükümetin önerisine sendikalar tepkili

Hükümetle yapılan görüşmelerde sendikaların talepleri Kamu İşveren Kurulu (yani hükümet) tarafından kabul edilmedi. Hükümetin, talepleri kabul etmemesi karşısında görüşme sendikaları taleplerini uzlaştırma kuruluna götürdü. Hükümet, memur maaşlarına 2008 yılında 2 dönem halinde yüzde 2'er zam yapılmasını, yine aynı dönemde taban aylıklarının yüzde 10 oranında artırılmasını önerdi; Denge tazminatının ise yüzde 30'ar. Kamu

İşveren Kurulu'nun önerileri Bakanlar Kurulu tarafından karar altına alındı. Karara tepki gösteren KESK, memur ile dalga geçildiğini; Kamu-Sen ise "ciddi şok" olduğunu belirtti.

KESK Genel Başkanı Sami Evren yaptığı açıklamada, mevcut haliyle ek ödemelerin "eşit işe eşit ücret" ilkesini yerine getirmekten, yaşanan reel ücret kayıplarını telafi etmekten uzak olduğunu ifade etti. Evren, yapılan artış, taban aylığına yansımadığı için gerçek anlamda bir maaş artışı bile sayılması gerektiğini, ek ödemelerin yetersiz olduğunu, kamu emekçilerinin yaptığı harcamalar arasındaki farkın görmezden gelindiğini, talep ettikleri 350 YTL'lik zammın oldukça gerisinde bir artış olduğunu savundu. Öte yandan KESK, memurların harcamaları kalemlerindeki fiyat değişimleri ile ek ödeme miktarlarının karşılanmadığı bir araştırmayı açıklayarak yapılan ek ödemenin sadece kira, gıda ve elektrik faturasındaki artışa yettiğinin altını çizdi. Temel giderlerin hesaplanması sonucunda 226 YTL'lik bir rakamın yakalandığı, bunun için yapılacak ek zammın 350 YTL olması gerektiği belirtildi.

Toplu sözleşmede ısrarlı KESK, sokakları gösterdi

Toplu görüşme talebinin karşılanmadığı görüşmelerde masayı terk eden KESK, oyunun figürü olmayacağını belirterek, görüşmelerin ikinci turundan önce taleplerinin yer aldığı dosyayı, Devlet Bakanı Murat Başesgioğlu'na verdi. AKP hükümetinin kamu emekçilerinin "toplu sözleşme hakkını" yok sayan ve "malum sendikanın işleri" diyerek demokratik talep ve eylemlerini görmezden gelen tutumlarına karşı KESK, çeşitli eylemler gerçekleştirdi. AKP binasının önüne siyah çelenk koyarak, başbakanlığa yürüten emekçiler görüşmelerin birinci turunun gerçekleştiği günlerde Kızılay Meydanı'ndaki Güven Park'ta sabahladı.

İkinci tur görüşmelerinden önce açıklama yapan Evren, IMF ile yeni bir anlaşma imzalamak isteyen hükümeti 2009 yılından kamu emekçilerine bir şey vermeyeceğini vurgulayarak, yapılacak görüşmenin hiçbir anlam ifade etmediğini yineledi. AİHM'in toplu sözleşme ve grev hakkının kamu emekçileri tarafından kullanılması kararına rağmen bu hakkın kamu emekçileri tarafından kullanılmasına devlet izin vermemekte. Bu kararın hükümet tarafından yerine getirilmediğini dile getiren ve Anayasa'nın 90. maddesinin ihlal edildiğini hatırlatan Evren, bunun bir hukuksuzluk

olduğunu ve AİHM'e ikinci kez başvuracaklarını belirtti. 4688 sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu ile kamu çalışanlarının çıkarlarını koruyabilmenin mümkün olmadığını söyleyen Evren, KESK'in çağrılarını dikkate almadığı takdirde sokaklarda direnişin başlatılacağını işaret etti. Diğer tur görüşmelerine kalmayarak, hükümetin elini güçlendirmeme çağrısında bulunan KESK, kamu emekçilerinin taleplerinin karşılanacağı bir mücadele verilmesinin gerektiğini vurguladı.

Toplu görüşmeler hükümetin istediği şekilde sonuçlandı

2. ve 3. turda da anlaşmaya varılamaması üzerine görüşmeler 4. tura kaldı. İlk turda görüşmelerden çekilen KESK, hükümetin sadece bütçedeki payı açıklamakla yetindiğini, bundan sonraki görüşmelerde de bir farklılık yaşanmayacağını belirtti. Görüşmelerin tıkandığını söyleyen Evren, iradelerinin hükümete teslim edilmemesi ve taleplerinin kabul edilmesi için diğer katılımcı sendikalara ortak eylem çağrısında bulundu. 4. tur görüşmelerinde hükümet sendikalara yüzde 2+2'lik zammın yerine 7,6'lık bir zam önerdi. Buna göre ilk altı ay için yüzde 3,5, ikinci altı ay için yüzde 4'lik bir artış yapılacak. Sendikalar, bu teklifi açık sınıırı aşmadığı ve hedeflenen enflasyon değeri olarak belirlendiği gerekçesiyle kabul etmedi. KESK, en düşük kamu emekçisi maaşının 1250 YTL'ye yükseltilmesini ve kamu çalışanlarına reel kayıpların telafisi için 350 YTL seyyanen zam verilmesini isteyerek, teklifin kabul edilemez olduğunu belirtti. 5. tur görüşmelerinde yüzde 7,6'ya hayır diyen, hükümetin yüzde 1'lik eklemeye yüzde 8,6'lık zam önerisine evet diyen Kamu-Sen ve Memur-Sen'in bu kararıyla toplu görüşmeler sona erdi. Varılan anlaşmaya göre memur maaşlarına ilk 6 ayda yüzde 4, ikincisinde yüzde 4,5 zam yapılacak. Böylece en düşük memur maaşına 103 YTL, ortalama devlet memuruna 112 YTL'lik ek ödeme "iyileştirmesi" yapılmış oldu. Öte yandan sendika yöneticilerinin ceplerini dolduracak olan 5 YTL'lik sendika aidatı 10 YTL olacak. 2 milyon kamu emekçisini ilgilendiren bir toplu görüşme, hükümetin ve hükümet yanlısı uzlaşmacı sendikaların gölgesinde geride kalırken; sendikal mücadelenin olmazsa olmazı ve emekçilerin en demokratik hakkı olan "Toplu İş Sözleşmesi ve Grev Hakkı" öylece kaldı. Bu hakta ısrar eden KESK'in bu sonuç karşısında ne yapacağı bekleniyor.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

İşçi sınıfı içerisinde örgütlenmek esas hedefimiz olmalı

Toplumsal yaşamda, kişi ve kurumların ortak amaçlar uğruna bir araya gelmesi ve belirlenen çerçevede eylemde bulunması, hedefledikleri değişimi gerçekleştirmek içindir. Bu birlikteliği var eden ise onun nicel ve nitel bütünlüğünün toplamıdır. Örgütlülük olarak tanımladığımız bu birlikteliğin direnci, ortaya koyduğu fikirlerin kitlelere nüfuz etmesiyle alakalıdır.

İşte bundandır ki, mevcut değişimi gerçekleştirmenin ön koşulunun örgütlülük olduğunu söylemek önemlidir, fakat yeterli değildir. Bu örgütlülüğün neyi ne kadar değiştireceği, onun siyasetinin toplamıyla bağlantılıdır. Fakat bizlerin öncelikle üzerinde durmamız gereken nokta, hedeflediklerimiz doğrultusunda nasıl örgütleneceğimize. Ülkemizdeki halkın devrimci savaş vermesi zoraki bir durum değildir. Bu devrimci savaşın nesnel zeminini oluşturan sınıflı toplum gerçekliği, uzlaşmaz sınıf karşıtıları ve varlığı sömürüye dayanan hakim sınıfların, başta işçi sınıfı ve köylülük olmak üzere tüm halkı hedef alan faşist diktatörlüğüdür. Ancak böylesine güçlü bir zeminin olması, sorunun çözümünün kendiliğinden gelişeceği anlamına gelmez. Bu zemine bilinçli bir müdahale yapılmadan, kimi zaman kendiliğinden yaşanan çıkışlar faşizm tarafından ezilecek, farklı kanallara akıtılarak yok edilecek, belli bir süre sonra durum eski haline dönecektir.

Sınıfın ihtiyaçlarını giderecek devrimci faaliyeti örgütlerken, niteliği esas almamızla birlikte, nicel gücün varlığını es geçecek lükse sahip değiliz. Çeşitli sınıf ve katmanlardan oluşan devrimci mücadelenin kendi içerisinde bir takım sıkıntılar taşıması muhtemeldir. En gerisinden en ilerisine kadar çeşitli düzeylerde insan profilinin varlığını yadsıyamayız. Öncelikle ilişkide olduğumuz bireylerin sosyal, kültürel ve siyasal olarak, hangi sınıfın esaslarını taşıdıkları önemlidir. Bugün halk saflarında yer almanın kıstasları, bireyin sınıfsal yapısıyla alakalıdır. Halk saflarında yer alan herkesin devrimci mücadele içerisinde yer alması gayet doğaldır. Esasta öne çıkaracağımız nokta bu olmakla birlikte, tali planda kişilerin sosyal, kültürel ve siyasal şekillenişini de göz ardı edemeyiz. Unutulmaması gereken halkların kurtuluşunu gerçek kılacak devrimci savaşın, bir seçkinler grubunun mücadelesiyle değil, kitlelerin-halkın bu savaşı sahiplenmesi ve Yeni Demokratik Cumhuriyet programında ifadesini bulan proleter çizgide bu mücadeleyi bizzat yürütmesiyle mümkün olduğudur.

Yapısal olarak, yarı feodal, yarı sömürge niteliği taşıyan ülkelerdeki devrimin bileşenlerinin, kapitalist ülkelerdeki devrim bileşenlerinden farklı olduğunu unutmamak gerekir. İşte bu farklı kesimlerin sosyal, kültürel ve siyasal özellikleri de farklıdır. Dönüştürülmesi gereken bu farklılıkları görmezden gelmek de, dört dörtlük insan aramak da yanlıştır. Öncelikle halk derken farklı sınıf ve katmanlara mensup, bu sınıf ve katmanların özelliklerini üzerinde taşıyan, homojen olmayan bir kitleden bahsettiğimizi bilmeliyiz. Tabii ki bu geri kitlelerin olduğu gibi kabullenilmesi anlamına gelmez. Ancak değişim ve dönüşümleri gerçekleştirmek için öncelikle temasın kurulması gerekmektedir. Onları değiştirip dönüştürmek devrimci pratik ve kitlelere nüfuz edecek bir programla olur. Bu temas ise ahabap çavuş ilişkisi ile değil; sistemin sömürü ve saldırı politikalarna karşı verilen mücadele ile ileriye taşınabilir. Bizlere yetecek bir örgüt aygıtı değil, geniş kesimleri koordine edecek bir irade bütünlüğü yaratmalıyız. Bu irade birliği içerisinde, örgütlülüğü en zayıf alanlara kadar indirerek çalışmalıyız. Faaliyeti bireylerden kurtarıp kurumsallaştırdığımız oranda hem ilerletir, hem de kolektif karar mekanizmaları oluşturabiliriz. Peki homojen olmayan bu kitlenin tamamına ulaşmayı hedeflerken esas-tali ayrımını nasıl yapacağız? Şehir ve ilçe merkezlerinde esas alacağımız kesim işçi sınıfı olmalıdır. Büyük şehirlerde geçmişten beri alışagelmış bazı alışkanlıkların, devrimci hareketi ileriye götürmediği görülmektedir. Her defasında sınıfın ihtiyaçlarından bahsederken, daha güçlü bir örgütlülüğü nasıl oluşturulması gerektiği noktasında tutukluluk yaşanmaktadır. İşçi sınıfının içerisinde örgütlenmenin esas olduğu bu koşullarda, çeşitli kitle örgütlerinin çatısı altında sıkışık kalmının öncelikle aşılması gereken sorun olduğunu görmek gerekir. Reformizmin peşine takılmış yığınlarca işçinin kaderini sendikal bürokrasinin belirlemesine seyirci kalmadan, bu alanın ihtiyaçları karşısında yeniden şekillenmek zorundayız. İşçi sınıfı içerisinde çalışmanın esas olduğunu söylememize rağmen bulunduğumuz alanlarda bu doğrultuda dikkate değer bir çalışmanın olmaması bir an önce hesaplaşmamız gereken bir zaaf olarak görülmelidir.

Şehirlerde esasen var olduğumuz yoksul-emekçi semtlerinde dahi bu doğrultuda atılabilecek kısa vadeli adımlar olduğu görülmelidir. İşçi havzaları tabir edilen orta ve büyük ölçüdeki sanayi bölgeleri esas olsa da bulunduğumuz alanlarda atılacak mütevazı adımların da bir bilinç ve kavrayış yaratması anlamında küçümsenmemesi gerekir. Örneğin emekçi semtlerinden birinde küçük çaplı bir atölyede çalışan bir yoldaşımızın, çalıştığı atölyede faaliyet yürütmemesi, siyasal faaliyetten sadece mahallesinde yürüttüğü genel çalışmayı anlaması; ilk adımları buralarda atmamız gerektiğini gösterir.

Diğer yandan bugün sendikal hakları için direnişte olan birçok iş yeri varken, bizlerin ağırlıklı gündemi ise yozlaşmaya, çeteleşmeye karşı sosyal, kültürel, siyasal çalışmalardır. Elbette bu çalışmaları küçümsemiyoruz. Fakat mevcut direnişleri yok sayarcasına uzak durmak, kabul edilemez. Yaşamın her alanında doğru önderliği tesis etmeliyiz. Bu sorumluluk değil, devrimci görevdir.

Belediye işçileri TİS'te anlaştı

İstanbul'da belediyeler ile sendikalar arasında şubat ayından beri devam eden ve 30 bin işçiyi kapsayan Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde bir anlaşma sağlanamayınca, belediye işçilerinin örgütlü olduğu sendikalardan 28 Ağustos'ta greve gitme kararı çıkmıştı. 6 aydır süren görüşmelerde Genel-İş ve Belediye-İş birçok ilçe belediyesinde TİS'te anlaşmaya varmıştı. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde bazı yerlerde anlaşma sağlanamaması üzerine Belediye-İş grev kararı almıştı. Greve başlamadan kısa bir süre önce İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve ona bağlı İSTON, İSFALT, BELBİM ve KÜLTÜR A.Ş ortaklıklarıyla anlaşma sağlanmasa üzerine vazgeçildi. 2008-2010 dönemini kapsayacak anlaşma sonucunda, TİS süreci bitirilince grevlere son verildi. Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, yaptığı açıklamada Büyükşehir Belediyesi, Zeytinburnu, Üsküdar, Bayrampaşa ve Sarıyer belediyeleriyle yapılan TİS görüşmelerinde anlaşmaya varıldığını; buna göre birinci yıl yüzde 17,5, ikinci yıl enflasyon oranında zam alacaklarını, bu zamların aynı zamanda diğer sosyal haklara da yansıtılacağını belirtti.

DESA'da direniş ve eylemler devam ediyor

DESA, hiçbir sosyal hak ve güvence tanımadan çalıştırdığı işçilere dönük baskı ve saldırılarla, işten çıkarmalarla gündemde olmaya devam ediyor. Çeşitli demokratik kit- le örgütleri, ilerici ve devrimci kurumlar, yaptıkları eylemlerle DESA işçilerinin yanın- da olduklarını açıklayak, bir an önce işçile- rin taleplerinin yerine getirilmesini istediler.

Sendikali işçilere istifa dayatması

DESA patronları, işçilerine yönelik uygu- ladıkları baskı politikalarına, Deri-İş'in baş- lattığı sendikal çalışmalara dönük saldırılar da ekleyip, işçileri baskı altında tutarak az- gınca sömürmeye devam etmek istiyor. As- gari ücret düzeyinde ücretlerle, sabaha ka- dar zorunlu mesaiye bırakılıp ertesi gün normal mesai saatlerinde çalışan DESA işçi- leri, hiçbir sosyal hakka da sahip değiller. Bu şartlar karşısında ücretlerin artırılması, çalış- ma koşullarının iyileştirilmesi gibi taleplerle sendikaya üye olan işçiler ya işten çıkarılı- yor ya da istifaya zorlanıyor.

Düzce ve Sefaköy'de baskılar ve direniş devam ediyor

29 Nisan'da Düzce'deki DESA fabrikasın- da çalışan işçilerden 41'i sendikaya üye ol- duğu için işten çıkarılmıştı. Sendikali olma- nın anayasal hakları olduğunu savunan işçi-

ler, 5 Mayıs tarihinden itibaren fabrika önünde direnişlerini sürdürüyorlar. Aylardır direnişte olan işçilerin talepleri ise, sendika- lı olarak işlerine geri dönmek. DESA patron- larının işçilerin bu talebi karşısındaki tavrı ise her defasında jandarmayı çağırarak işçi- leri gözaltına aldırarak oldu. Düzce'deki keyfi uygulamanın bir benzeri de Sefa- köy'de yaşandı. Emine Arslan adlı kadın iş- çi, 3 Temmuz'da, 8 yıldır gece gündüz çalış- tığı DESA mağazasındaki işinden sırf sendi- kali olduğu için çıkartıldı. 4 çocuk annesi Arslan, yaklaşık iki aydır, iki çocuğuyla bir- likte mağazanın önünde sabahtan akşama kadar sendikali olarak işine geri alınmak için eylem yapıyor. Diğer taraftan DESA pat- ronları, Arslan ve eyleme destek veren işçi- lerin önüne geçmek için türlü uygulamala- ra başvuruyor. DESA patronları polis ile iş- birliği yaparak Arslan'ı gözaltılarla, tehditler- le durdurmaya çalışıyorlar. Diğer işçilerin DESA'nı ziyaret etmesine dahi tahammül edemeyen DESA patronları, işçileri camiye gittikleri zamanlarda ve öğle tatillerinde çe- vik kuvvet ekipleri nezaretinde dışarı çıkar- tıyor.

Kadın Platformu'ndan DESA işçilerine destek

DESA Direnişi'yle Dayanışma Kadın Plat- formu üyeleri, 23 Ağustos Cumartesi günü,

Taksim'deki DESA Mağazası'nın önünde bir basın açıklaması yaptı. Kadınlar eylem bo- yunca "Yaşasın kadın dayanışması", "Emine Arslan yalnız değildir", "Örgütlenme hakkı engellenemez", "Eşdeğer işe eşit ücret" slo- ganlarını attılar.

"Novamed'de kazandık, DESA'da da ka- zanacağız" pankartıyla eylem yapan kadın- lar adına açıklamayı okuyan Ceren Öztürk, DESA fabrikalarında sendikalaşmanın kar- şılığının istifaya zorlanmak, işten atılmak ve gözaltına alınmak olduğunu söyledi. DESA işçilerinin ortalama 440 YTL civarında ücret- ler karşılığında, çok olumsuz koşullarda ça- lıştındığına dikkat çeken Öztürk, kadın işçi- lerin emzirme, kreş odaları gibi imkanlar- dan da yoksun olduğunu belirtti. Yörsan, Arçelik, Tega Kocaeli Üniversitesi, Unilever, E-Kart, Çapa Çağ ve Arkas Liman işçilerinin direnişlerinin de patronların polis ve jandar- nalarla birlikte gerçekleştirdiği tüm baskıla- ra rağmen kırılmadığını ve tüm bu direniş- leri de desteklediklerini belirten Öztürk, Emine Arslan sendikali olarak işe alınana kadar yanında olacağını söyledi.

'Arkadaşlarımız baskı altında'

Eylemin bitiminde gazetemize açıkla- malarda bulunan Emine Arslan, dayanışma eyleminin çok önemli olduğunu aktararak, "Arkadaşlarımız baskı altındalar, korkuyor-

lar, görüşmemizi engelliyorlar" dedi. İşçilerin eskiden yürüyerek gittikleri camiye, kendi- si direnişe başladığından beri arabayla gö- türüldüğünü söyleyen Arslan, patronların diğer işçilerin kendisine destek vermesini engellemeye çalıştığını belirtti. Eşinin ve ço- cuklarının da kendisini desteklediğini söyle- yen Arslan, sendikali olarak işine geri alına- na kadar direnişini sürdüreceğini, duyarlı in- sanların kendisine desteğini devam ettir- melerini istediğini söyledi.

Deri-İş'ten DESA işçilerine destek çağrısı

23 Ağustos'ta Nişantaşı'ndaki DESA ma- ğazası önünde bir araya gelen Deri-İş Sendi- kası üyeleri de basın açıklaması yaparak, DE- SA'daki keyfi uygulamaları protesto etti. De- ri-İş adına yapılan açıklamada, DESA'da işçi- lerin hiçbir sosyal hakkının bulunmadığına, iş sağlığı ve güvenliğinin en alt düzeyde oldu- ğuna, eşit işe eşit ücret verilmediğine dikkat çekti. Düzce ve Sefaköy'de direnen işçilere uygulanan baskıları da anlatan Deri-İş üyele- ri, "Nisan ayından bugüne devam eden sen- dikalaşma mücadelesinde hepimize yap- cak bir şeyler düşmektedir" diyerek, DESA ürünlerini satın almama, DESA işçilerinin hak- lı mücadelesine kamuoyu desteği sağlama çağrısında bulundu. Deri-İş'in yaptığı eyleme birçok kitle örgütü de destek verdi.

Ucuz iş gücünün hedefindekiler

Sömürünün ve ucuz iş gücünün potansiyeli durumundaki kadın tekstil işçileriyle yaptığımız söyleşinin 2. bölümünü yayımlıyoruz.

A

tölyenin gözlerden ırak yüzünde, hiç ha- va almayan mutfak böl- mesinde, ocağın başında aşçı Ayfer çalışıyor. 40 ya- şında olan Ayfer, 25 yıllık evliliğinde 23 sene boyunca yürüttüğü mücadele sonu- cunda iki yıla yakın bir süre- dir çalışma hayatına başlamış. Kocası istememiş. Ayfer'e göre

"Kadın çalışmayınca erkeğe muhtaç oluyor. O yüzden er- kekler kadınların çalışmasını istemiyor. Ben tüm kadınların çalışmasını istiyorum. Ama sigortalı işte çalışsınlar. Gele-cekleri için. İnsanın ne olacağı belli olmuyor." Çalışmaya başlamasıyla birlikte yaşamlarında nasıl değişiklikler oldu- ğunu sorduğumuzda, "Şimdi ben de çalışıyorum. Ama yaşa- mımız daha zor. Bir tek eşim çalışırken bile bize gül gibi ba- kıyorduk. Kıramızı da ödüyorduk. Her sene memlekete de gidi- yorduk. Kıramız 520 YTL. Eşim serbest çalıştığı için geliri belli olmuyor. Eve şimdi 3 maas giriyor. Bir de kayıinvalidemin maa- şı var. Eşinden dolayı. Az bir para verdiler. 10 milyon mu, 20 milyon mu? Hiç zam gelmiyor. O kadınınkini de yiyoruz. Eşim de getiriyor. Yine de yetmiyor. Kiraydı, elektrikti, suydı. Gidi- yor. Maaşlar faturalara yetmiyor. Zamlar sonrası faturalar maaşı toptan götürüyor. Evde bar bar bağıyorum. Elektrikçi kapatın, suyu kapatın. Yine de zor geçiniyoruz" diyor. Hayat pahalılığı nedeniyle daha çok

kişi çalışsa da geçinmenin zor- laştığına dikkat çeken Ayfer, çalıştıktan sonra da ev işlerini sadece kendisinin yapıyor ol- masının hayatını iyice zorlaştı- rdığını ifade ediyor. İşten çıktıktan sonra alışverişe git- tiğini, yemek yaptığını, bula- şık yıkadığını, işe gitmediği zamanlarının da evin temiz- liğiyle geçtiğini söylüyor. Bu nedenle okuyan çocuğunun da özellikle kahvaltı, yemek hazırlama durumunda kal- dığında zorlandığını anlatıyor. İş yerinde sendikal çalışmayı bilmediğini söyleyen Ayfer, eğer iş yerlerinde bir sendikal çalışma olsaydı işçilerin bugün- kü gibi hiçbir hakları olmadan

çalıştırılmayacağını düşündüğünü söylüyor. Kızı ise eş kalp krizi geçirdikten sonra çalışmak zorunda kalmış. 16 yaşından beri o da tekstil sektöründe çalışıyor.

Çocuk yaşta çalışmaya mahkûm edilenler: ucuz iş gücü

7 ile 15 arasında değişen yaşları, kucaklarına doldurduğu penye- lerden görünmeyen ufak bedenleri, masalar arasında mekik do- kuyan çocuk işçiler çarpıyor gözümüze. Dilan onlardan biri. 14 ya- şında ve 2 yıla yakın bir süredir atölyede çalışıyor. Eğitimine de- vam etmiyor. Okulu bırakma nedenini ise bir öğretmenininki kendi- sini okuldan soğutmasına bağlıyor ve "Öğretmenim her şeye karşı- yordu. Hanımıyla kavga ettiği zaman bağınyordu, çağırıyordu, dövü- yordu. Veliler konuştu. Müdüre şikâyet ettiler. O da tekrar geldi bize kızdı. Bundan sonra tek çalışmak istiyorum" diyor. 2 sene önce işsiz- lik nedeniyle memleketleri Van'dan göç etmişler İstanbul'a. Nenesi hastalandığında ona bakmak zorunda kalan ablası da bırakmış okulu. Şimdi ise babası, ablası, abisi ve kendisi çalışarak geçimlerini sağlama-

ya çalışıyorlar. Ancak yine de bazen 400 YTL olan kira parasını öde- meye yetmiyorları gelirleri. Bunun en başta gelen nedenlerinden biri- nin ücretlerinin düzenli yatmaması olduğunu söylüyor. Sabah 8.30'da başlayan mesai, akşam 7.00'a kadar sürüyor. Ve bu kadar saat çalışma karşılığı aldığı ücret 400 YTL. "O da yeni 400 oldu, 350 idi" diyor Dilan. Bir de iş yerinde zorunlu mesailer, sabaha- malar olduğunda biz de mecbur kalıyoruz diye ekliyor. Ona gö- re kendisinin ve diğer çocuk işçilerin iş yerinde yaşadığı en bü- yük sıkıntılardan biri çocuk oldukları için ustabaşlarının onlara sürekli bağırıp çağırması.

Kadınlar daha çok eziliyor:

Çalışma yaşamında da kadın-erkek ayrımcılığı

Aslı, 23 yaşında ve 10 yaşından beri tekstil sektöründe ça- lışıyor. İşsizlik nedeniyle 15 sene önce memleketleri Amed'den İstanbul'a göç etmişler. Hiç okula gitmeyen As- lı, yıllar sonra, yazın okullarda verilen kurslarda öğrenmiş okuma yazmayı.

Günde 10 saat çalışıyor. Zorunlu olarak mesaiye kalıyor o da. Onun deyimiyle patronlar "çalışıyorsan çalış, çalışmı- yorsan kapı orada" diyerek mecbur bırakıyorlar mesaiye. İşten çıkarmasınlar diye, zorunlu olarak mesaiye kalıyor. İş- çilere nasıl yaklaşıldığını; "Patronlar işçileri kullanıyorlar. Ça- lıstırıyorlar, işlerine gelmediği zaman ise hiç paranız var mı, işsiz kalır mısınız diye sormadan çıkartıyorlar işten" şeklinde anlatıyor. 13 yıldır çalışmasına rağmen 4 senelik sigortası var. Bunun nedenini şöyle açıklıyor: "Sigorta yaparlarsa 300-400 lira ücret veriyorlar o da bir aileyi geçindirmeye yetmez. Ge- nel olarak işçiler sigortasız çalıştırılıyorlar. Mesela 50 kişi var- sa 10 kişi sigortalı, o da maliyeye göstermelik. Hiçbir hakkımız yok. Bir gün ya da yarım gün hastalansak, işe gitmesek ma- aşımızdan kesiliyor." Hatice de 13 yıldır kendisinden bir yaş büyük olan ablası Aslı ile birlikte çalışıyor. Tekstilde çocuk iş- çilerin yoğun olmasını, onlara az ücret verilmesine bağlıyor. Hatice, tekstil sektöründe kadın işçilerin koşullarını, "Koşulla- rımız çok zor. Patronların hepsi işçileri sömürüyor. Mesaiye kalmayınca işten çıkartıyorlar. Kadınların çalışma koşulları er- keklerden daha zor. Bayanın mecbur çalıştığını düşündükleri için daha çok sıkıyorlar. Çalışanlar da bizi eziyor. Zor bir iş var- sa mecbursun, sen yapacaksın. Erkeklerle daha kolay işler ve- riliyor. Eğer bir iş yerinde 10 kişiye sigorta yapıyorsaa emin olun ki 8'i erkektir. Kadın-erkek ayrımcılığı var tekstilde. Genel- likle kadınlara hoş gözle bakılmıyor. Ben karşılaşmadım ama çok taciz oluyor. Laf la taciz oluyor" şeklinde anlatıyor.

Özellikle okumayan kadınların tekstil sektöründe çalıştığını söyleyen Hatice, kadınların başka bir iş yapamadıkları için bu koşullarda çalışmaya mecbur kaldığını söylüyor. Aslı da kadı- nların dışarıya açılmaya korktuklarını, başka bir işte çalışmak için kendilerine güvenmediklerini ekliyor. Ardından iş yerinde yaşadığı çarpıcı bir olayı paylaşıyor bizlerle: "Patron kadın iş- çilerden birine 'kahpe' dedi. Sebep de paydos saatinde ka- pıya çıkması. Kız hüüngür hüüngür ağladı. Ama kızın eli mah- kûm. Yine aynı yerde çalışıyor." Ayrıca patronların kadın işçileri, sevgilisi olduğunu ya da sigara içtiğini ailelerine söylemekle tehdit ederek, çalışmaya ve mesaiye zorladığı- nı anlatıyorlar. Atölyelerde patronların kadın işçilerle duygusal birliklilikler yaşaması da bir gerçek. Aslı ile Ha- tice birçok işyerinde karşılaştıkları bu durumu, "İş yerin- de kadın çalışanlardan patronla metres olanlar da olu- yor. İş koşulları zorluğundan, maddiyattan oluyorlar. O zaman maaşı daha yüksek oluyor, iş yerinin sahibi gi- bi davranıyorlar. Yapanlar genelde köyden gelmiş, bir şey bilmiyor. İnsanlara bakıyor, özeniyor, kabul edi- yor. Köydeki sosyal yaşantı şehirdekinden çok daha farklı" şeklinde açıklıyor.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Liberalizme karşı mücadele

Mevcut gerçekliği değiştirme pratiğinden doğan diyalektik-ma- teryalist bilgi teorisi, çeşitli çelişkilerin çözümünü hedefleyen, süre- li hale getirilmiş ve aynı zamanda uzun soluklu bir mücadele süre- cini gerektirir. Bu süreç bir yandan kitleleri ilerletecek bir değişim- dönüşümü, diğer yandan da örgütlü bireylerin kendi öznelliğini de değiştirecek, eskinin alışkanlıklarından köklü kopuşu sağlayacak bir iç dinamizmi de zorunlu kılar. Nesnel olarak bu sürecin esas özne- leri olan devrimciler açısından, örgütün subjektif durumunu devri- min ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir duruma taşıyabilme amacını yaşamının merkezine oturtmak, olmazsa olmaz bir yükümlülüktür.

Bu yarıyla, küçük burjuva düşünüş ve yaşam biçiminin tüm so- mut yansımaları karşısında bilimsel tespitlerin yapılması ve bu tes- pitler doğrultusunda sorunların çözümüne dönük yöntemlerin ge- liştirilmesi, örgütsel gelişimin ve ilerlemenin sağlanmasının can da- mandır. Küçük burjuva alışkanlıklarla mücadelede önemli bir etken de örgütün bütününde ideolojik mücadele silahını etkin bir şekilde kullanmaktır. Unutulmamalı ki ideolojik mücadele, eskinin ve geri- nin üzerimizdeki bütün alışkanlıklarının panzehiri olduğu gibi aynı zamanda da örgüt içerisinde yoldaşlaşmanın da önemli bir zemini- dir. Kuşkusuz ki bu tek başına bireylerle alakalı bir sorun olarak gö- rülemez. Bu konuda liberalizme ve ona kaynaklık eden her türlü davranış ve düşünüş tarzına izin vermeden, örgütün kendisi bunun koşul ve araçlarını yaratarak her daim bu araçların faal bir şekilde kullanılmasının bütün olanaklarını yaratarak kadroların dönüşüm- değişim ve ilerlemesini sağlamayı önüne görev olarak koymalıdır.

Buna karşılık ilkesiz birlikteliği kendisine rehber edinen ve ide- olojik mücadeleyi yadsıyan liberalizm, devrimci bir örgüt için son derece tehlikelidir. Sınıflı toplumlarda istisnasız her bireyin sınıfsal kökeni ve dolayısıyla sınıfının özelliğini taşıyan düşünüş biçimi var- dır. Liberalizm de esas olarak küçük burjuva bireyciliğinden kayna- lanır. Kapitalizmin ortaya çıkmasıyla birlikte toplumun bütününi sarmalayan bireyci kişilik şekillenir(İ)lmesi, toplumsal yapıya ve so- runlara karşı duyarısızlaşmış, iletken olmayan, sorumsuz, bireysel çıkarları esas alan bir yapıdadır.

Bireycilik zeminini üzerinden yükselen liberalizm, küçük burjuva- zinin sınıfsal karakterine uygun olarak kendi kişisel çıkarlarını ön plana alıp, devrimin çıkarlarını geride bırakan bir şekilleniş yaratır. Güçlü bir örgütlülüğü, örgüt disiplini ve örgütün politikalarının ya- şam bulmasını engelleyen liberalizm, örgüt içinde de aynı program ve tüzük etrafında kenetlenmeyi bulandırarak deyim yerindeyse 'psikolojik ruh halininin ve bireysel çıkarlarının o andaki durumuna göre meseleyi dayanışma zemininde ele alarak örgütsel birliği, de- mirden disiplini zaafa uğratar.

Mao, çeşitli biçimlerde kendini gösteren liberalizmin başlıca on bir ortaya çıkış biçimini ele alır. Bunları, yapılması gereken görev ve sorumlulukları olurluna bırakmak, örgütsel mekanizmalarda sessiz kalıp bağlı bulunduğu organlar dışında düşünce ve eleştirilerini ifade etmek, bireysel olarak kendi sorumluluğunda olmayan konularda bilgi sahibi olsa dahi sırf suçlanmaması ve kimseyi karşısına alma- mak için sessiz kalmak, bireysel görüşlerini örgütsel kararlardan üst- tün sayıp disiplini çiğnemek, eleştiri yerine saldırıda bulunmak, öç ve kin beslemek, devrim aleyhine görüş ve düşüncelere müdahale et- memek, kitlelerin ihtiyaç ve sorunlarıyla ilgilenmemek, plansız, prog- ramsız, baştan savma iş yapmak, memur zihniyetiyle vakit doldur- mak, böbürlenme ve kendini beğenmişlik gibi öne çıkan yanları üye- rinden açıklar.

Gündelik yaşam içerisinde liberalizmin çeşitli yansımalarıyla karşılaşırız. Örgüt disiplinin gereklilikleri karşısında ciddiyetsiz yaklaşım ve bu konudaki eleştiriler karşısında hatalarından ders al- mamak. Görev ve sorumlulukları ya yerine getirilmemesi ya da özenle ve elinden gelen çabayı sarf ederek ulaşabileceği en verim- li sonuca varmak için kendini zorlamamak. Yoldaşlarıyla ve kitlele- le olan ilişkilerin politik nitelikte, kendisini ve karşındakinin ilerlet- me hedefi olmasa gerekirken, ahbap- çavuş ilişkisi şeklinde gelişt- rilmesi. Zamanın büyük çoğunluğunu kolektif içerisindeki tüm bi- reylerin gelişimine ayırmak yerine, sosyal açıdan yakınlık duyanlar kişilere ve kendine ayrılmış. Mevcut toplumsal yapının kalıntıla- rının bünyemizdeki mevcudiyetine verilecek örnekler artırılabilir. Ki bunlar esasta sınıflı toplum gerçekliğinden beslenen olumsuzluklar olarak karşımıza çıkmaktadır.

Ancak mücadelenin nesnel ihtiyaçlarını karşılayacak çelikten bir örgütün, onun çizgisini kavramış ve pratikle buluşturacak kadro- lar aracılığı ile yaşam bulabileceği öğretilsinden hareketle, kendisini ülkemizdeki ezilenlerin kurtuluş mücadelesine karşı sorumlu hisse- denlerin gerici, burjuva-feodal sistemin üzerinden etki ve yansım- larına karşı sürekli bir mücadele içerisinde olmaması kabul edilebi- lir bir durum değildir. Bu tarz şekilleniş zamanla örgüt disiplinin içi- ni boşaltarak mücadelenin ilerlemesinin altını dinamiter. Yoldaşlık ilişkilerinin devrim iddiası etrafında örgütlenmiş bireylerden ziyade, sosyal arkadaşlık grupları halini almasına neden olur ve bu da za- manla yoldaşlar arası ilişkilerin yozlaşmasını beraberinde getirerek tam da yukarıda söylediğimiz gibi örgüt disiplini içerisinde yerine getirilmesi gereken zorunlu görevlerin keyfiyete dayandırılıp farklı örgüt ve çevrelerin dayanışması misali ele alınarak örgüt ortamı su- landırılır, yozlaşırılır.

Komünist partisi ve onun örgütsel bütünlüğü içerisindeki birey- lerin sorumluluk sahibi olması, zamanını verimli değerlendirmesi, disiplinli, planlı, programlı bir çalışma tarzıyla hareket etmesi, yaşı- mının her alanında insanlarla olan ilişkilerinde politik olması, bilgili, başarılı olması için disiplinin tüm mekanizmalarıyla işlerlik kazanmış olması gerekir. Bunun sağlanamadığı durumda kolektivizm ilkesi de yaşam bulamaz.

Komünistlerin parti ve örgüt bilinci aynı örgütsel bünye içersin- de dayanışma ve bireyciliği reddeder, buna karşı kolektivizm anla- yışını esas alır ve savunur. Kolektif bilinci kuşanana birey, gönüllü ve bilinçli bir şekilde halkın çıkarlarını esas alır, asla kendi bireysel çı- karlarını ön plana çıkarmaz. Kolektif içerisindeki ilişkilerinde karşılık- lı yoldaşlık zemininden yükselen eleştiri-birlik anlayışıyla hareket eder. Tüm pratik davranışlarında kolektife, halk kitlelerine dolayıs- ya devrime karşı sorumluluk bilinciyle meselelere yaklaşır. Kolektif- te eşitlikten yanadır. Kararların hayata geçirilmesinde örgüt disiplin- ine, kolektifin iradesine riayet eder.

Sözde Marksizmin keskin savunucusu geçinen ama pratikte li- beralizmi icra etmeye çalışanlara karşı devrimci ilkelerin örgütlü bi- reyin omuzlarına yüklediği sorumlulukların bir an bile üzerinden at- lanmamalıdır. Sorumluluk sahibi her bir birey, örgüt içerisinde ide- olojik mücadeleyle canlı tutarak ilerlemenin önünde engel teşkil edecek tüm unsurlara karşı uyanık olmalı, kendini devrimin çıkarla- rına adanarak bu amacı yaşamındaki her şeyden üstün tutmalı, bi- reyçiliği yıkarak kolektif bilinci güçlendirmeli ve hiçbir koşulda ilke- lerinden taviz vermemelidir.

PARTİ BİLİNCİ ÜZERİNE

Parti bilinci ifadesinde özetlenen muhteva, son derece kapsamlı bir sahadır. Parti ile birlikte akla gelen bütün meseleler bu sahadadır. Parti kavramının çağrıştırdığı bilgi belleğine dâhil olan, teori-pratik alanındaki hususların toplamı; siyasi, felsefi, ideolojik, örgütsel, kültürel, askeri gibi tüm bunlar parti bilincinin konusudurlar. O halde, bütünlüklü ve tam bir parti bilincinden bahsetmek; ancak bu meselelerde derinleşmenin sağlanmasyıla alakalıdır. Dahası; partinin, tarihin acımasız süzgecinden geçerek ağır bedeller pahasına kazanılmış olan değer ve tecrübelerden ve kendisinin de büyük bedeller karşılığında edindiği teorik-pratik birikimlerle karakterize ettiği tüm ilke ve normlarını; bilimsel bağlılık, büyük sorumluluk duygusu ve feda ruhuyla savunup uygulama kararlılığı ve çabasının içtenliğiyle orantılıdır. Parti bilinci; parti tanımının yüklediği en geniş içerik, işlev ve tüm bağlantılarıyla tamamlanan toplumun talep ettiği gereksinin ve gereklilikleri; teori-pratik birliği içinde tutarlı bir davranış çizgisi olarak ideolojik, politik ve örgütsel kültürde doğru orantıyla temsil etme uyumudur.

Bu derinleşme ne demektir? Teorik lafazanlık ve kuru ya da kör kahramanlık ve savunı tarzı değil-olamaz. Teori ya da tersi olarak pratiği küçümseme kabahati biçimindeki anlamsız ikilem ve kibir dâhil; bilimsel olmayan her keskinlik gösterisi ve savunı biçimi, zihinsel-pratik bütünlüşmeyi kurmayan yüzeysel hal, asla derinleşme değildir. Bireyci özel yaşamla kolektif devrimci yaşama, bencillikle paylaşım ve fedakarlığı, emek ile asalaklığı, proletarya ve halkın çıkarlarıyla kişisel çıkarları ve parçanın çıkarlarını, direnişle teslimiyeti, haklılıkla haksızlığı ve aynı düzlem üzerinde çoğaltılabilecek pozitif-negatif özelliklerdeki tutumlar arasında devrimci değerler lehinde duruş sergileyemek hiç değildir. Parti bilinci; partinin tarihsel sorumluluk ve amaçlarının içeriğiyle anlam kazanan öz ve niteliğinin sonucu olarak biçimlenen, ideolojik-politik-örgütsel tüm alanlardaki yasalarının parti bileşenine nüfuz eden yansımasıdır. Bağımsızlık-halk demokrasisi-sosyalizm ve komünizm hedefiyle devrimleri proletarya diktatörlüğü şartlarında elden bırakmadan kesintisiz sürdürüp, sosyalizm koşullarında Proleter Kültür Devrimleri öngörüsü, bilinç berraklığı ve pratiğiyle donanmış olan komünist partisi niteliğine yetkin düzeyde vakıf olmak ve devrimci değiştirme pratiğini yürütmek, Maoist parti bilincidir. Parti bileşeni veya bireyin bu amaç, kültür, etik, yükümlülük, ödev ve ilkelere bağlı davranış ve uyum düzeyi, temsil edilen parti bilincinin derinlik ölçüsünü gösterir.

Derinleşmeden Kastedilen Nedir, Bundan Ne Anlamalıyız?

Öncelikle; partinin felsefi dünya görüşü ve amaçlarına bağlı olarak hayat bulan temel ilkelere evrensel ve özel mahiyetleriyle doğru özümseyip kavramak gerekmektedir. Partinin bulunduğu tarihsel-toplumsal koşulların özgülük ve somut şartlarına ve temel ilkelerine uygun olarak tahlil ve tespit ettiği özel karar ve ilkelerini hakkıyla kavramak şarttır. Ne var ki, bu yetmez. Bunların genel hatlarıyla bilinmesiyle yetinmek; yani, evrensel ve özel ilkelere kaba bilinmesiyle kendimizi sınırlamak; yetersiz kalır. Bunları bilip kavramak şart, ama bütün bunları doğru siyasetlerle destekleyip beslemek, pratiğe uygulamalarında yaratıcı olup ustalaşmak, taktik politikalarla zenginleştirmek, somut gerçeğe uyulararak yaşama buluşturup maddi güç haline getirmek, kitlelere mal ederek derinleştirmek; kısacası, geniş sahilpenişle yetinmeyip, sınıf mücadelesindeki anlamlarını yorumlamak ve varlık gerekçelerini yeterince açıklamak ikinci şarttır.

Aksi halde, onları ölü dogmalar haline dönüştürmekten kurtulamayız. Örneğin; en yüксеk perdede "parti çizgisi" diye bağırarak, fazla bir anlam ifade etmediği gibi, parti çizgisine de pek bir şey kazandırmaz. Parti çizgisinin bilimsel doğruluğunu, nesnel gerçeklerle temellendirip, bilimsel açıklık ve ikna edici kabiliyetle kitlelere vb anlatıp yayma yeteneği göstermeden, o çizgiyi maddi örgüte dönüştürüp doğru örgütlemekten; açık ki, son derece bilimsel ve doğru olan o parti çizgisi etkisiz ve güdük kalmaktan ileri gitmez. Parti tezlerini savunurken; bu tezlerin bilimsel mantığı ve dayandığı nesnel gerekçeler, dayandığı toplumsal realite üzerinde yeterince izah edilemezse, inandırıcılığı zayıf kalıp güven veremeye yetmez. Bu durumda bu tezlerle etkili güç olmak da sağlanamaz. Oysa tezler bilimsel ve doğrudur. Ama tezlerin savunusu zayıf ve yöntemi bilimsel değil ya da özürliyse, o bilimsel tezler işe yaramaz ölü dogmalar haline getirilirler.

Hiç bir şey kaba hatdan ve dış görünüleriyle izah edilemez. İnceliklerine ve ayrıntılarına inip kavramak şarttır. Şeyleri doğru yorumlayıp tanımlamak, anlayıp anlatmak ve bilerek, güçlü temsil edebilmek için; derinliklerine inip iç-dış çelişkilerini, genel ve özel yönlerini, görünen ve görünmeyen tüm yan ve bağlantılarını neden-sonuç ilişkisi içinde inceleyip değerlendirmek ve açıklamak, gerekli olan bilimsel diyalektik yöntemdir. Algısal bilginin ussal bilgiye vardırılarak ya da ussal bilgiyle tamamlanarak derinleştirilmesi şarttır. Aksi halde, tam doğru bir bilgiye sahip olamayız. Parti ile ilgili bilgimiz tam doğru değilse; parti bilincinin kusurlu-noksan ve parti savunumuz da o düzeyde etkisiz-zayıf olur. Bundan ortaya çıkan görev şudur; siyasi seviyeyi yükseltmek!

Belirtmeliyiz ki, yukanda tanımlamaya çalıştığımız parti bilinci boyutu; ideal olarak hedeflenen müstesna düzeydir. En iyisi olarak istenilen, olması gereken ve hedeflenen budur-bu olmalıdır. Fakat mükemmeli ararken mükemmeliyetçiliği hatasına düşmeden, gerçekçi olmak durumundayız. Mükemmeliyetçilik, yaşamın somut gerçeği karşısında tökezleyip "eli boş" kalmaya mahkum olup, objektif olarak iş yapmama-yapamama felsefesi ve çizgisidir. Şüphesiz ki, dört başı mamur parti bilincini hemen istemek ve herkesin beklemeke gerçekçi olmaz. Zira tam bir derinleşmenin sağlanması ve bu düzeyde parti bilincinin edinilmesi; hemen, kısa sürede, kolayca ulaşılabilir ve sıradan basit bir iş yapılıması gibi rahat başarılabılır bir eylem değildir. Solun kazanılması durağı karamsarlık iken, sağın doğası karamsarlıktır. Öyleyse, mükemmeli hemen istememe doğru yaklaşımından hareketle, yani mükemmeliyetçiliğe düşmeme adına, vasat olanı meşrulaştırma aymazlığına ve mevcut olanla yetinme hatasına da düşmemeliyiz. O halde; nispeten rahat ulaşılabilir olan, partinin pratik çalışmaları ve örgütsel ihtiyaçları için ivedilik arz eden, makul ölçülerde parti bilincini hemen talep edip, uygulayarak gerçekleştirmek ve ilerletmek doğru tutumdur. Partide önemli bir sorun -kelimenin gerçek manasında sorun- olarak; örgüt ciddiyetini sarsan, işleyiş-disiplin temelinde çalışma tarzı ve ilkelerini ihğis eden, yer yer illegalite ve gizliliği ihlal ederek güvenlik zafiyetine varan, bazen inisiyatif tanımına biçiminde keyfiyetçi tutumla "bağımsızlık" nüve olarak görünen, bazen stratejik üstünlük, güçlü bilimsel zeminimiz ve bunun üzerinde devam eden doğrultumuz ile diğer hiçbir olumluluk görülmeyerek karamsarlık sırtan memnuniyetsizlik ve hiçbir şeyi beğenmeyen yersiz kibir ve moralsizlik, parti kültürü ve tüzük terbiyesinin dışına kaçan aykırı alışkanlık ve tutumlar karşısında kah liberal-kah sekter yaklaşımlarla çaresiz kalma, partinin siyasi seviyesi ve ideolojik-teorik ve örgütsel bakımlardan mevcut durum ve sorunları ciddi olup açkta durur-

ken bu meseleler üzerinde yeterince yoğunlaşmama ve sorunlarımızın öneminin farkında olmama veya bunların ağırlığını yeterince duymama gibi sorunlu tutumlar, parti bilinci noktasında izlenebilen sorunlar olarak, partinin temel sorunlarına eklenen sorunlardır. Açık ki, hepsi öncelikli olarak aşılması gereken olumsuzluklardır.

Tüm sorunlar gibi, parti olarak önümüzde duran parti bilincine bağlı sorunların da gerçek, köklü ve "kalıcı" çözümü, sorunların beslediği "kaynağı kurutmaktan" geçer. Bünyemizdeki sorunların peydahlandığı en temel kaynağın siyasi genilik olduğunun farkındayız. Sorunların çözümündeki bu ciddi yaklaşım, yani "kaynağı kurutmak" ya da somutumuzda siyasi geriliğin giderilmesi yoluyla sorunları aşma biçimi, uzun vadeli, stratejik çözüm siyasetidir. Bu anlamda radikal çözümdür de. Ne var ki, stratejik yaklaşımla taktik yaklaşımı eşgüdümle ele alıp birlikte yürütmek kaçınılmaz ve tek doğru yoldur. Taktik sorunlar, stratejik çözüm ve tamamlanışı beklemez, zamanında çözülme-yi dayatırlar. Günlürlük çözüm isteyen sorunların çözümü, stratejik yaklaşımın tayin ediciliği gereğinden hareketle uzun vadeye yayılıp, bir nevi kendiliğindencilğe bırakılmazlar. Stratejiye rağmen (ona bağlı da olsa), taktik siyasetlerin varlığı ve uygulanması; sorunlarla boğuşurken özel taktik ve siyasetlerin uygulanmasının zorunluluğundan doğmaktadır ve tamamen bilimsel gerçekliktir bu.

Parti bilinci; partinin tarihsel sorumluluk ve amaçlarının içeriğiyle anlam kazanan öz ve niteliğinin sonucu olarak biçimlenen, ideolojik-politik-örgütsel tüm alanlardaki yasalarının parti bileşenine nüfuz eden yansımasıdır. Bağımsızlık-halk demokrasisi-sosyalizm ve komünizm hedefiyle devrimleri proletarya diktatörlüğü şartlarında elden bırakmadan kesintisiz sürdürüp, sosyalizm koşullarında Proleter Kültür Devrimleri öngörüsü, bilinç berraklığı ve pratiğiyle donanmış olan komünist partisi niteliğine yetkin düzeyde vakıf olmak ve devrimci değiştirme pratiğini yürütmek, Maoist parti bilincidir

Dahası, sorunlar ve çözümleri tespit edilirken; öncelikli-acil çözüm isteyen sorunlarla, daha acil olmayan ve uzun vadeli çözüm gerektiren sorunları birbirine karıştırmadan öncelik-sonralık sıralamasına giderek ele almak durumundayız. Kimi sorunlar stratejik önemdedirler, kimi sorunlar taktik değerdedirler. Ve bütün öncelikleriyle kendisini dayatıp, diğer sorunların çözümü veya büyümelerini sağlayacak öneme hayatıyet taşıyan, aynı zamanda aktüel olarak geçerli olup süreci etkileyen ya da olumlu-olumsuz yönde belirleyen sorunlar, dönemsel siyaset olarak önceliğimize almak durumundayız.

Parti bilincinin paslanması, ideolojik hastalıklar külfetimizin hatırı sayılır bir sonucudur. Siyasi gerilikten beslenen ideolojik ırların büneyi yiyip bitirmemesi için, partinin ideolojik-teorik-politik zeminiyle birlikte, örgütsel ilkelere ve tüzükle düzenlenen hukukunu tereddütsüz ve tavizsiz uygulayarak kafa açıklığını sağlamalıyız.

Parti Bilinci Sorununda En İvedi Olanlar Nelerdir, Hareket Noktamız Ne Olmalıdır?

Açıkçası, parti bilincinin kapsamı daraltılmış olsa da tartışmamızı genel kapsamdın daha çok özel çerçevede yürütmek isabetli olacaktır. Hareket noktamız; devrimci kişiliği geliştirip oturtmak kaydıyla, bu kişiliği Maoist partinin kültür ve kişiliğine uygun niteliği yükseltmek tesis etmek olmalıdır. Bunun bir taraftan siyasi çalışmalarla yürütürken, diğer taraftan canlı pratiğin tecrübeleri ışığında ideolojik eğitim ve özellikle örgütsel kurallarla yürüten işleyiş ve hükümlerine bağlı hareket etmeyi sağlayarak ele almalyız. Tüzük yasaları, bu yasalara tabi olan tüm partide "mutlak" geçerli ve bağlayıcı direktif paydası olarak etkin kılınmadıkça, ne diğer fonksiyonlar sağlıklı işler, ne de örgütte irade ve eylem birliği korunabilir. Yani, devrimci örgüt vasıfları zayıflayarak, spekülatif serbest piyasaya örgütüne dönüşürlü.

İşleyiş-disiplin hukukunun korunarak demokratik merkeziyetçilik ilkesinin ruhuna uygun olarak demokratik bir şekilde uygulanmasını tüzük garanti eder. Tüzük, hak ve yükümlülükleri sınırlarıyla birlikte açıklar vb ilgili tüm tüzük hükümlerini gönüllü olarak kabul etmek, örgüte alınmanın temel bir kısıtı olduğu gibi, bu gönüllü kabulleniş, onlara biat etme zorunluluğunu da kendiliğinden gündeme getirir. (Girmek gönüllü, uymak zorunludur. Aynılma özgürlüğü tartışılmayacak kadar nettir.) Tersine anlayış; yani, "uymak da gönüllüdür" şeklindeki görüş, mantığın ters-yüz edilmesidir ve Maoist parti gerçekliğine aykındır. Açık ki, tüzük hükümlerine uyulması, birçok sorunu geride bırakacağı gibi, pratik çalışmaların sağlıklı yürütülebilmesi ve örgütte irade-eylem birliğinin korunması anlamına gelmektedir. Çünkü, işleyiş ve disiplin, ortak çalışmaların merkezi olarak düzenlenmesi ve merkezi irade altında yürütülerek başarılanmasını, dağınık ve kendiliğindenci çalışmaların önlenmesini ve herkesi belirlemiş yoksun olan devrimdirci. Alçakgönüllülüğü büyük bir devrimci erdem olduğu halde, bunun tersi yaklaşım anlamlımadır. Alçakgönüllülüğü bilimsel güçlüğünün, Kibir ve böhürlenme ise bilimsellikten uzak zayıflığın ürünüdür. Fonksiyoner, aktivist ve her ilgili kişi, gerçekliğine uygun

ve işleyiş olguları, parti-örgüt bilincinin vazgeçilmez unsurlarıdır. Parti bilincinin çarpıklığı en çok bu konularda dışa vurur, vurmaktadır. Disiplin ve işleyiş, tabiatıyla, alt-üst ilişkisi ve hiyerarşik zinciri akla getirir. Örgütün hiyerarşik yapısı, demokratik merkeziyetçilik ilkesine uygun olarak dikey örgütlenme modeline dayanır. Demokratik seçimlerle merkez oluştuktan sonra tüm parti örgütlülüğü yukandan aşağıya doğru atamalar yoluyla oluşturulur. Bütün parti merkezi önderliğe tabidir. İşleyiş ve disiplin, tüzükte kararlaştırıldığı biçimiyle, taktir ve tüm kademeler için geçerlidir. Pratik sahada disiplin ve işleyiş fiilen ve hukukun üst kademeler temsil eder, uygular ve uygulatırlar. Ne var ki, tüzük hükümlerinin yüklediği yükümlülükler teorik düzlemde kabul edilirken, zaman zaman tüzük gereği yetkilerini kullanan yetkili kademe ve kişilerin bu inisiyatiflerinin pratik sahasında gerektiği gibi tanınmaması, disiplin ve işleyiş sorunlarının ortaya çıkmasına neden olmaktadır.

Diğer taraftan, işleyiş-disiplin uygulayan ve uygulatan kademe ve kişiler, bu yetkilerini doğru kullanmayarak kötü kullanma hatasına düşmektedirler. Ve yer yer, belki de sıklıkla yetkilerini aşın ve doğru olmayan biçimde keyfiyetçi ve haksızca kullanarak, alttan yetki ve inisiyatif alanına girerek, alttan inisiyatifini kırıp boşa çıkartmaktadırlar. Böylece, disiplin ve işleyiştan birinci derecede sorumlu olan ve pratikte onu temsil eden yetkili kademe ve kişiler, disiplin ve işleyiş ihlal edip çığnemektedirler. Bunlar, daha çok, kendilerinin disiplin ve işleyişe birinci derecede uymak zorunda olduklarını unutmak-

davranıp eksikliklerini geçerli ölçülere göre düzenlenmelidir. Bu yapıldığında sorun önemli oranda hafifletilmiş olacaktır. Devrimci yaşam pratiğimizi doğru ve devrimci normlara göre düzenleyip sürdürmek zor bir iş değildir. Partinin bilimsel, doğru, devrimci ölçüleri kimsesye kapalı ve saklı değil, her açıdan formüle edilip ilke ve yasalar halinde açıkça önümüzde durmaktadır. Bunları edinmek ve hatta geliştirmek son derece mümkündür. Geriye, istem ve amaçlarımız doğrultusunda çalışarak kavrama ve uygulama iradesini ortaya koymamız kalyor. Elbette, gerekli iradenin ortaya konması için de devrimci iddiamızda dürüst ve samimi olmamız gerekiyor. Bu bileşenler bir araya geldiğinde, her engeli aşan büyük bir kararlılık ve güç ortaya çıkmış olacaktır.

Böhürlenme, abartı, yalan, gösteriş merağı, yetkiyi güç ve hükmetme sopası olarak kullanma ve tersi olarak yetkiyi boşa çıkaran disiplinsizlik ve gevşeklik, kişiyi göre şekilleniş ve adama-grupçu eğilim, yakınmacı-dedikoducu alışkanlık, görev ve sorumluluklara karşı kayıtsızlık, görev ve sorumluluk bilincinin çarpıklığı, gelişmeye kapalı duran yetinmedi rehavet, özgücüne güvenmeme bağımlılığı gibi kişilik özellikleri; ideolojik zaafar olarak parti bilincini de bulanıklaştırp zayıflatırlar gibi, genel anlamda bozucu ve yıkıcı etkiler göstermektedirler. Bunların bazıları ise devrimcilikle bağdaşmayan son derece bayağı ve itici özelliklerdir. Herkes buradan üstüne düşeni almak durumundadır. Savunma kalkanı açıp gizlenmeye çalışmak, çürümeyi büyütmektir. Çürümenin büyümesini istemeyenler, çürüklerini saklamadan dürüst-

çe atmalıdırlar. Hatanın büyüülmesinin, onun savunulmasından geçtiğini bilmekteyiz. Açık ve dürüst olmak erdemdir, tersi erdemsizliktir. "Dürüstlük güçlüğünün, iki yüzölölük zayıflığın ürünüdür."

Büyük amaçların tabii neticeleri olarak ortaya çıkan son derece anlamlı görevlerin omuzlanmasyıla koşullanan; planlı, programlı, disiplinli ve bilinçli bir çalışmanın hükmünde örgütlenmiş yaşam; vazgeçilmez devrimci yaşam tarzıdır. Bunun gerisinde zayıf örgütlenmiş bir yaşam, devrimci görevlerle sıkı birleşmiş profesyonel devrimci yaşam tarzından daha çok, kendiliğindencilik "belasının" avuçlarında kısır döngüyle can çekismeye yüz tutmuş yaşam tarzıdır. Bu iki yaşam tarzı arasındaki tercih, "gelişip güçlenmek mi, yoksa duraksayıp gerilemek mi?" sorusuna verilecek yanıtın temelini belirler. Gerçek bu kadar yalın ve çıplaktır. Gerisi tercihimizi belirleyen bilinç ve dürüstlüğü-müze bağlıdır. Komünist devrimcilerin zamanla yaşan ve her anı devrimci uğraşları hizmetiyile dolduran performansla hareket etmeleri ideal ve gerekli olundır. Görevler durup sorunlar yaşanarak büyürken ve hepsi çözüm beklerken; gerçek devrimciler bu tablo karşısında, yoğun çalışmadan uzak durarak zamanı iyi değerlendirmeyip boş geçirmekten ve lıkayt davranıp görev ve sorunları omuzlamama sorumsuzluğundan ancak utanç duyabilirler. Onlar, "gününi gün ederek" yan gelip yatma asalaklığını benimseyemezler. Devrimcilik adına zaman, emek ve değer hovardalığına düşerek görevlerin vasat yürütülmesine rıza gösteremez, sorunlara kayıtsız kalamaz ve örgütsel illegalite gizemi arkasına sığınarak; "büyük işler yapıyorum" havası yaratıp orada saklanma ve olduklarından farklı görünme ihtiyacı duymazlar. Yine, Maoist komünistler tecrübeye gerekli değeri vermekle mükelleftirler. Geçmiş belleklerini taze ve güçlü tutup, ondan öğrenmeyi asla ihmal edemezler. "Başkaları" pratiğinde eleştirdikleri hataları, tekrar etme ve kendilerinde görmeme iltimasını kabullenemezler. Özellikle güvenli sorunlarındaki tecrübeleri soyadları gibi asla unutamaz, gizlilik ve illegalitenin esnetilip ihlal edilmesine boyun eğmezler. Aksi halde örgütü-partiyi koruyamaz, savunmaz bırakırlar. Disiplinsizliğe pirim vermeden, bilinci "demir disiplini" savunur, disiplinsizlikleri meşrulaştırp hoş görmeyerek disiplin suçlarını karşılıksız bırakmazlar. Disiplini uygulamak, örgütü korumak, disiplinsizlik suçunu es geçmek kişiyi korumaktır.

Gerçekte ciddi olunmadan, salt ciddi gözükmenin faydası yoktur. Hele hele hiç ciddi olmayıp da, ciddiye alınmayı bekleme son derece absürttür. Güçlü ya da büyük olmadan, öyle gözükmek güllünçtür. Salt kendi değer yargılarımızla hareket edip, örgütün ya da daha çok toplum ve halkın değer yargılarını bir çırpıda yok sayarak, son bir-iki yılın modası olarak partiye mal edilecek şahlanan kültürel ve ahlaki davranış biçimi, özünde ileri olmadığı gibi partiye de ait olmayıp, yozlaşmaya hizmet ederek burjuvazinin değirmenine su taşımaktadır. Komünizmin değil, kapitalizmin ürünüdür ve düzeltilmelidir. Yaklaşımımız şöyle olmalı: En doğru ve saygın davranış vb hangisidir, saygın ve uygun olmayan hangisidir? Bir doğru olan ve bir de hatalı-yanlış olan vardır. Biz hangisini tercih etmeliyiz? İşte bu soruya pozitif yanıt vererek, düzeltlmenin adını atmış oluruz. Mesele, doğru ile yanlış seçme meselesidir.

DGH'liler “Emek Seferberliği” şiarıyla köylülerle buluştu

Demokratik Gençlik Hareketi'nin Yeni Demokrasi mücadele-sinde önemli bir yer tutan köylülüğün sorunlarına ve bu alandaki mücadeleye yoğunlaşmasını sağlayan "emek seferberliği"ne katılan DGH'liler, hasat sürecinde olan köylülerin üretimlerine ve sıkıntılarına ortak oldular. "Emek seferberliği" ile yoğunlaşmanın coşkusunu yaşayan DGH'liler, tatil bölgelerinde yaz kampları düzenlemektense, böyleli çalışmaların çok daha önemli olduğunu ifade ettiler

Emperyalizmin tekeller ve uşakları aracılığıyla yoğun bir sömürüye tabi tuttuğu ülkemizde, emperyalist kışkacın boyundubuna giren önemli bir alan da tarım ve buna bağlı olarak köylülük. Kendisinden önceki hükümetlerin yaptığı gibi, efendilerine uşaklık etmede kusursuz olmaya çabalayan AKP hükümeti, sürdürdüğü politikalarıyla bu alana da önemli darbeler vuruyor. Emperyalizme ve feodalizme karşı yürütülen yeni demokrasi mücadelesinin güçlerinden olan Demokratik Gençlik Hareketi ise son merkezi toplantısında bu temel sorunu gündemine alarak, aktivistlerini bu alanın gerçekliğiyle buluşturacak "emek seferberliği" kampanyası başlattı. Toplantının sonuçlarına yaslanarak hayata geçirilen "emek seferberliği" kampanyası ile köylük bölgelerdeki çalışmalara katılan DGH'liler edindikleri gözlemleri aktardılar. Birçok ilden emek seferberliğine katılan DGH'liler, ürünlerin hasat zamanları olan günlerde köylülerle birlikte çalışarak, birlikte paylaşarak, sıkıntılara birlikte ortak olarak edindikleri yeni deneyimlerin mutluluğunu ve coşkusunu bu gözlemlerini aktarıken yansıttılar.

Denizli'den bir katılımı: DGH'nin emek seferberliği kapsamında başlattığı bu çalışmanın yaşamımızı disipline etmede önemli bir yerde durduğunu düşünüyorum. Hâlihazırda var olan burjuva-feodal kültürün üzerimizde yarattığı geri yanları ancak bu tarzda pratik çalışmalar içerisinde aşabileceğimizi düşünüyorum. Diğer yandan emekçilerin yaşamını, kültürünü yakından tanımak ve onların yaşamlarından dersler çıkarmak ancak bu tür çalışmalar sayesinde somutlanır. Burada emekçi halkımızın hangi şartlar altında yaşadığını, çalışma koşullarının zorluğunu gözlemleme şansını buldum. Ayrıca; birlikte üretmenin, birlikte yaşamının ve kolektif çalışmanın her şeyin üstesinden gelebileceğini bir kez daha bu çalışma sayesinde görmüş olduk.

Sivas'tan bir katılımı: DGH'nin köylük bölgelerde başlatmış olduğu emek seferberliği adı altındaki kampanyada köylüler ile birlikte çalışmamızın ikinci haftasına girdik. Geçen bir haftalık zaman diliminde köylülerle birlikte üretim alanlarında çalışarak onların yıllardır yaşamış olduğu çalışma koşullarını bizler de yaşadık. Çalışma alanlarında dikkatimi çeken önemli gördüğüm noktalardan biri de köylülerin bize karşı iyi niyetli ve paylaşımcı yaklaşımlarıydı. Bu çalışmanın ilerleyen süreçlerde kazanımlarını elde edeceğimize inanıyoruz. Sizlere köylülerin sistemin tarım politikalarına karşı bizlerle paylaştığı bir sözü aktarmak istiyorum; “BİZLER YONCA GİBİYİZ, BİÇİLDİKÇE ÇOĞALIRIZ.”

Uşak'tan bir katılımı: DGH olarak başlatmış olduğumuz bu çalışmada temel perspektifimizle paralel olarak emekçi halkımızla aynı kaderi paylaşmak bizler için gerçekten de önemli bir adımdır. Bu çalışma esnasında kitle politikamız olan "kitlelerden kitlelere" yönelimiyle köylülerden öğrenmeye çaba gösteriyoruz. Bizler halkımızın yaşam koşullarını, onların sorunlarını yaşamadan onlara alternatif olabileme gibi bir iddiayı asla hayata geçiremeyiz. Bu çalışmanın gerçekten de yaşamını tekrardan disipline etmede bana ciddi bir katkısının olduğu kanaatindeyim. Genel olarak DGH'yi diğer gençlik örgütlerinden ayıran önemli bir farkı da bir kez daha görmüş olduk. Onların yolu sahillere ve denizlere çıkarken, bizlerin yolunun emekçi halkımızın içine çıkması belirleyici bir noktadır. Bu perspektifle tüm halk gençliğini DGH saflarında birlikte üretmeye davet ediyoruz.

Ankara'dan bir katılımı: DGH'nin köylük bölgelerde büyük bir cüretle örgütlediği üretim alanlarında çalışma çağrısı, DGH'nin üzerinden yükseldiği ideolojik gerçekliğin bir göstergesidir. Yeni demokrasi mücadelesinde önemli bir güç olan köylünün (yoksul ve orta köylülük) sorunlarını anlamak ve çözüm üretmek için DGH üretim alanlarını seçmiştir. Bu bir istekten çok programatik görüşlerimizin bizlere dayattığı zorunluluktur. Üyelerini kampuslardan çıkarıp deniz kenarı kamplarına değil, emekçilerin yoğun olduğu üretim alanlarına politik faaliyet için çekmesi DGH'nin yeni demokrasi mücadelesindeki iradesini gözler önüne sermektedir. Kolektif irade ve yoldaşlığın daha da büyüdüğü ve pekiştiği bu çalışmalar ve emekçi halk ile kurulan ilişkiler DGH'yi daha da güçlendirecektir. Bu irade etrafında kenetlenerek bu tarz çalışmalara yoğunlaşalım.

İzmir'den bir katılımı: DGH'nin, örgütsel iradesine yaslanarak, "emek seferberliği" kapsamında köylük bölgelerde başlatmış olduğu çalışmanın bir takım eksikleri olsa da gelecek açısından çok önemli bir yerde durduğunu ifade etmek istiyorum.

Köylük bölgelerde başlatılan bu çalışma, kendiliğinden ele alınmış bir çalışma değil, aksine programatik görüşlerinin bizlere dayattığı zorunluluktur. Doğru bir kitle politikası ancak, burjuvazinin bürokratik mücadele yöntemlerinden sıyrılıp üretim alanlarında emekçi halkımızla aynı yerde yer alarak kazanılabilir. Kitlelere gidilmeli, onlardan öğrenmeliyiz. Onların yaşamasal deneyimlerinden ve tecrübelerinden ders çıkarmalıyız. Bu düşünceden hareketle halk gençliğine çağrımız şudur: Emek seferberliğinde yoğunlaşalım, burjuva-feodal yoz kültüre karşı yeni demokrasi ve yeni insanı yaratma iradimizi büyütelim!

Salihli'den bir katılımı: DGH'nin başlatmış olduğu köylük bölgelerdeki çalışma hiç kuşkusuz ki yaşamımızı disipline etmede çok önemli bir yerde duruyor. DGH'yi diğer örgütlerden ayıran tam da budur. Bu çalışmada her şeyin teorik yeterliliklerle olmadığını, emekçi halkımızla doğru ilişkiler kurulmadan, onlarla birlikte üretmeden teorik birikimin hiçbir öneminin olmadığını gördük. Yüzyılların birikimi olan gerici yoz kültürün ancak bu tarz çalışmalarda yer alarak etkisini kırabileceğini düşünüyorum. Önümüzdeki yıllarda bu tarz çalışmaların devamının gelmesini ve daha planlı bir şekilde ele alınması gerektiğini düşünüyorum.

Uşak'tan bir katılımı: Öncelikle köylük bölgelerde örgütlenen çalışmanın geç kalınmış olmasına rağmen çok önemli bir yerde durduğunu düşünüyorum. Emek seferberliği kapsamında ele alınan görüşlerin bu çalışmayla birlikte pratik olarak yaşam bulduğunu görüyorum. Aynı bireylerdeki eksikliklerin ve yetmezliklerin üretim içerisinde yer alarak olumsuzlukların olumluluklara evrilebileceğini düşünüyorum. Çalışmanın emek üretimi sırasında oluşturduğu zihinsel üretim, kolektif çalışma ve yoldaşlık ilişkilerinin gelişmesi açısından da yakıcı önem taşımaktadır.

Manisa'dan bir katılımı: Bu çalışmaya katılarak köylerde yaşayan emekçi halkımızın çalışma koşullarını ve yaşam koşullarını daha yakından görme imkânı buldum. Bu çalışmanın üzerinde yarattığı etkiler, sadece çalışma dışında, yaşamımızı düzene sokmakta ve birlikte üretmeyi öğretmekte. Bu tarzdaki çalışmaların önümüzdeki yıllarda daha planlı bir şekilde düzenlenip hayata geçirilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Denizli'den bir katılımı: Emek seferberliği adında DGH'nin düzenlemiş olduğu çalışma çok önemli bir yerde durmaktadır. Üretim alanlarına dönük örgütlenmiş çalışmanın mücadele içerisinde emekçi yönümüzü geliştirmede çok önemli katkılar olacağını düşünüyorum. Köyde geçirdiğimiz iki haftalık süreç içerisinde halkımızın zor yaşam koşullarını yakından gözlemleme şansı bulduk. Yoğun sömürü ilişkilerini bizzat orada çiplak bir şekilde hissettik. Eksiklikleri olsa da çalışmanın devamının gelmesinin orada kurulan ilişkilerin gelişmesi açısından önemli olduğunu söylüyorum.

Acıpayam'dan (Denizli) bir katılımı: DGH'nin emek seferberliği adındaki çalışmasına davet edildim. Başta sadece iş olarak, yani para kazanma olarak düşündüğüm bu etkinlik hiç de düşündüğüm gibi olmadı. Bu çalışma bizi köylülere yakınlaştırdı. Bu ülkenin yükünün yarısını çeken köylülere gençlik olarak, köylülerin neler çektiklerini, nasıl sömürüldüklerini ve nasıl bir yaşam koşulu içerisinde yaşadıklarını öğrendik. Bu, DGH açısından önemli olmakla kalmayıp üyelerini de bizzat üretim içerisine seferber edip yaşamın zorluklarını öğretmiş oldu. Bu sömürü düzenine boyun eğmemeli, sessiz kalmamalı ve sonuna kadar direnmeliyiz. Kahrolsun burjuvazi, emperyalizm ve faşizm. Yaşasın işçi-köylü gençliğinin birliği.

Salihli'den (Manisa) bir katılımı: DGH'nin başlatmış olduğu emek seferberliği altında yıllardır sürekli atılı bırakılmış olan gençliğin direkt olarak sıkışmış olduğu kampus, alan, demeklerden çıkıp kitlelerle birlikte emeğin örgütlenmesi ve kazanılması sürecinin pratik bir adımdır. Yeni demokrasi ve yeni insanın inşası sürecindeki bu çetin yolda kitlelerden kitlelere şairinin elde bayraklaşmasıdır.

Bu çalışma, emekçinin üretimde çektiği zorluğu, son süreçteki tarıma dönük kıyım politikalarının köylülük üzerindeki sancılı etkilerini ve en önemlisi gençliğin alışılmışın dışında kol emeğine dayalı bir alanda çalışmasının gereklilik ve şartlarını kavramada çok etkili oldu. Geçen iki haftalık süreç bir kez daha gösterdi ki halktan uzak politik faaliyetler bu uzun ve meşakkatli yolda daima tökezleyecektir. Eksikliklerimiz ve acemiliklerimizle birlikte burada hem öğreniyor, hem çalışıyor hem de kendimizi bir kez daha siniriyor. Gelecek, çalışan, üreten emekçinin olacak.

Denizli'den bir katılımı: Ülkemiz topraklarında gençlik hareketleri bazında Demokratik Gençlik Hareketi bir kez daha teorinin pratikten ayrı olmayacağını, köylük bölgelerde emekçi halkımızla birlikte üretmek gösterdi. Bu çalışma DGH'nin sadece işçi sınıfının bilimsel dünya görüşünü savunmanın yeterli olmadığını, ancak yaşamımızın işçileşmesiyle gerçek manada sınıfın düşüncesini temsil edeceğini beyan etmiştir. DGH sadece işçi sınıfının ve köylünün sorunlarını politik tartışmalarda değil, bizzat onlarla (işçi-köylü) üretim alanlarında omuz omuza vererek ete kemige büründürceğini örgütlediği çalışmada bir kez daha ilan etmiştir. Gelecek nasırlı elleriyle yaşamı yeniden üretenlerin olacaktır.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Emeğimizi mücadeleyi yükseltmek için seferber edelim

İnsanlık ve mücadele tarihinin emektarı, bilimsel sosyalizmin kurucularından Engels, İngiliz işçi sınıfının burjuvazinin sömürü değer-meninde çığnendiği 1840'lı yıllardaki durumunu, gerçekliğini, tarihsel var oluş bilinciyle ezilenlerin kurtuluşu ve özgürlüğü uğruna yazar-ken, işçi-emekçilere şu mütevazilikle hitap ediyordu: "Durumunuzu, çektiğiniz acıları, giriştiğiniz savaşımı, umutlarınızı ve beklentilerinizi sizinle aynı kaderi paylaşan farklı ülkelerin işçi-emekçilerinin önüne koymaya gayret ettim. Aranızda, koşullarınız hakkında bir şeyler öğrenecek kadar uzunca bir süre yaşadım; koşulları öğrenmek için çok ciddi bir çaba harcadım; elime geçirebildiğim resmi ve gayri-resmi çeşitli belgeleri inceledim. Bunlarla yetinmedim; konuma ilişkin soyut bilgilerden daha fazlasını istedim; sizi kendi evlerinizde görmek, gündelik yaşamınızda gözlemlemek, koşullarınız, yakınlarınız üzerine sizinle söyleşmek, sizi ezenlerin toplumsal ve siyasal gücüne karşı verdiğiniz savaşıma tanık olmak istedim."

Engels'in bizlere miras bıraktığı bu tarihsel bilinç ve pratik, ezilenlerin kurtuluş mücadelesinin gerçek öznelarının yine ezilen sınıflar olduğunu, bu kesimlerin yaşam gerçekliğinden kopuk bir mücadelenin bir anlam ifade edemeyeceğini izah etmektedir. Devrimci bir mücadele bilincinin-teorisinin ancak ve ancak kitleler içerisinde bulunularak varlık gösterebileceği, güçlenebileceği ve hedefine ulaşabileceği, tarih boyunca defalarca kez ispatlandı. Teori-pratik diyalektik bilimselliği bundan başka bir şey değildir. Engels'i ve daha niceelerini bilimsel sosyalizme vardırıran, insanlığa özgürleşme yolunu gösteren bilgi-program bu bilimsel gerçekliğin ta kendisidir.

Uzun süredir devrimin esasını oluşturan ve üzerinden mücade-lenin zemin bulduğu alanlardan derin bir "aynılık" yaşıyoruz. Bu durum bir değil, birden fazla nedenle açıklanabilir. Fakat bu kopukluğun, yüzlerin buralara dönmemesinin, bu yabancılaşmanın demokrasi ve devrim mücadelesi açısından bedeli, boyunları bükecek ağırlıktadır. Evet, işçilerin-köylülerin yaşam alanlarında olmaya, yaşadıkları kaderi paylaşmaya ve birlikte mücadeleyi yükseltmeye mecburuz. Bu mecburiyet ne bir istek ne de bir tercihtir. Tarihsel bir zorunluluktur, daha billuru, programatik zorunluluğumuzdur. Demokrasi ve devrim mücadelesini başanya ulaştıracak; yeni bir toplumu, insanı ve kültürünü oluşturanın programı, mücadelesi, ezilen sınıfların yaşam silsilesinden yükselir. Yaşadıkları çelişkilere cevap verecek politikalar, aynı zamanda mücadelemizin politikasına yataklık edecektir. Doğru bir kitle politikası-çizgisinin tesisi böylece mümkündür.

Demokratik Gençlik Hareketi'nin bahsettiğimiz zorunluluk ve bilinçle "emek seferberliği" adı altında başlatmış olduğu ve fiiliyatı süren köy çalışması kampanyası bu yönüyle küçük; ama büyük hedeflerin altını ören mütevazı bir adımdır. Programatik, stratejik-politik bir karara yaslanarak sergilenen bu cüretkâr pratik, her şeyden önce bir irade beyanıdır; üzerinden yükselinen ideolojik gerçekliğe sarılarak ısrar etmektir. Dolayısıyla böyleli bir kampanyanın ideolojik önemi doğru bir şekilde bilincilere taşınmalıdır. Köy çalışmaları gibi kampanyalara kol emeği harcama, farklı bir yerde olmanın verdiği bir heyecan, disipline olma hareketi merkezli bir bakış geliştirmek esas göz ardı eden bir eksikliktir. Bu esas ki ideolojik bakıştır. Bu çalışmaların arkasındaki temel, programatik zorunluluktur, devrimi hedefleyen stratejik bakıştır, dolayısıyla kampanya bir zaruriyetin ürünüdür. Onun ötesindekiler bir sonuç ya da bütünü oluşturan parçalarıdır. Bu parçaların hepsi (disipline olma, kolektif bilincin gelişimi, merkezi-güçlü bir politika geliştirme, proleterleşme yönünde gerici-yoz bilincin terk edilişi) ideolojik-programatik kaynağa bakar. Çalışmaya katılan bireyler de görmüşlerdir ki; çelişkiler en yoğun yaşayan, ezilen yoksul köylünün, tarım işçilerinin yaşam alanlarında olmak, onlarla aynı kaderi paylaşmak, onları gözlemek, sorunlarını çözüm önerileriyle konuşmak vb. devrim teorisinin gerçekle buluşmasını sağlamıştır. Yaşamın ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin, hap-solduğumuz alandan, bulduğumuz alanın görüşülerinden, okuduklarımızdan-tartıştıklarımızdan ibaret olmadığını göstermiştir. Kısacası, katılımcılar, teorinin pratikten asla ayrı olmayacağını bizzat çalıştıkları köylük alanlarda görmüşlerdir/görmelidirler. Yaşamın esas alanlarında bulunmanın, emek harcamanın, sarılıp sarmalandığımız burjuva-feodal kültürün yerine proleter bilincin gelişmesinde muazzam rolü vardır. Ezilen sınıfların çelişkilerine vakıf olabilmek, sorunlara çözüm üretip yaşamlarına alternatif olabilmek, bu sınıfların yaşam koşullarını görmeyi-yaşamayı, sorunlarını bilmeyi zorunlu kılmaktadır.

Kuşkusuz böyleli bir çalışmada doğru, olumlu yanlar kadar eksiklikler, hatalar da olacaktır. Bundan korkulmaması gerekir. Zira hata yapmayan insanlara ihtiyaç yoktur. DGH'nin yüksek ideolojik bilinçle adını attığı köy çalışması özgürlükteki "emek seferberliği", bilhassa faaliyetçileri tarafından bütünlüğüyle değerlendirilmelidir. Bu kampanyadan elde edilen birikim, doğru bir şekilde muhasebe edilerek kurumsal bir somutluğa büründürülmelidir. Özellikle merkezileşme sürecine hizmeti sağlanarak, güçlü-merkezi bir örgüt bilincinin geliştirilmesinde, merkezi planlama ve politika oluşturulmasında işlenmelidir. Sağlanan pratik deneyimler bundan sonra her alanda örgütlenmesi gereken/örgütlenecek kampanyaların kılavuzu yapılarak; daha yaygın, daha güçlü, daha sistematik kampanyalara yol olmalıdır. Güçlü-merkezileşmiş bir örgütün tesis edilmesine, politik mücadelemizin gelişmesine hizmet etmeyecek bir kampanya sö-nümlemeye, anlamsızlaşmaya mahkumdur. Ideolojik ve programatik sağlamlılıkla ve doğru yönelimlerle gerçekleştirilecek, emeğin, yaşamın içerisinde sirayet edecek benzeri kampanyalar politik bir kitle faaliyeti, mücadelesi ve bunun aşgari ve azami hedefleri için hayati bir öneme sahiptir. Devrim ve demokrasi mücadelesinin kök salması ve serpilmesi ancak böyleli bir mücadele çizgisıyla mümkündür. Büyük adımları hedefleyen küçük, mütevazı-ama sağlam- adımları, emeğimizi yüksek bir bilinçle seferber ederek geliştirelim.

Hindistan'da 10 milyon kişi greve çıktı

Hindistan'da zamları ve devletin izlediği yıkıcı politikaları protesto eden 10 milyonu aşkın işçi ve emekçinin gerçekleştirdiği grev, ülkenin birçok yerinde hayatı durdurdu.

Ülkedeki en büyük sekiz sendikanın üyesi olduğu Tüm Hindistan Sendikaları Kongresi (AITUC) ve ülkenin bir diğer büyük emek örgütü olan Sanayi İşçileri Sendikaları Konfederas-

yonu tarafından örgütlenen, Maoistlerin de destek verdiği grev nedeniyle okullar, kolejler, devlet daireleri, alışveriş mağazaları, fabrikalar iş göremez hale geldi, ulaşım büyük oranda durdu. Greve en büyük katılımın olduğu Bengal'de hayat neredeyse tamamen dururken, taksilerin dahi çalışmadığı ve yolların bomboş kaldığı Kalküta'da da yaşam büyük oranda etkilendi.

Hava yolu ve kamu bankaları çalışanlarının da destek verdiği grev nedeniyle birçok hava limanında uçuşlar iptal edildi; Kalküta Hava Limanı'nda ise tek bir uçuş dahi yapılamadı.

Montaj sanayii, tarım ve hizmet sektörüne dayanan Hindistan ekonomisi, devletin uyguladığı politikalar nedeni ile her geçen gün kötüye gidiyor. İşçilerin sosyal ve ekonomik hak-

larının budanmak istendiği ülkede, sürekli artan fiyatlara rağmen işçi ve emekçilerin maaşlarının çok düşük tutulması, milyonlarca kişiyi açlık ve yoksulluğun pençesinde bir yaşama sürüklüyor. Hindistan devletinin uyguladığı bu politikalar nedeniyle ülkedeki işçi, köylü ve emekçiler sık sık grevlere giderek hükümetin politikalarına karşı fiili direnişe geçiyor.

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlanmıyoruz

NEPAL'DE YENİ KABİNE HAZIR

Neşirilen Nepal Komünist Partisi (Maoist) ve Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist) yetki paylaşımı konusunda anlaşıklarını açıkladılar.

NKP(M)'nin, hükümeti kurmak üzere diğer partilerle sürdürdüğü görüşmeler çerçevesinde, geçtiğimiz hafta NKP(BML) ile gerçekleştirdiği toplantıda taraflar hükümetteki yetki paylaşımı konusunda anlaşmaya vardılar. Buna göre İçişleri, Su Kaynakları ve Yerel Kalkınma bakanlıkları NKP(BML)'ye verildi. Bunların yanı sıra Çocuk ve Kadından Sorumlu Devlet Bakanlığı, Gençlik ve Spor Bakanlığı ile Doğal Kaynaklar ve Orman Bakanlığı da NKP(BM-L)'ye verildi. Anlaşmanın bir diğer tarafı olan Madheşi Halkları Forumu da kabinedeki dört bakanlığın sahibi oldu. MHF'ye verilen bakanlıklar ise şöyle: Dışişleri, Ulaştırma, Tarım ve Eğitim bakanlıkları. Bu bakanlıklar dışında yer alan ve Savunma, Ekonomi, Adalet, Enformasyon ve İletişim bakanlıkları gibi kilit öneme sahip bakanlıkların da yer aldığı diğer bakanlıkları ise NKP(M) aldı. Kendisine kabinede yer alacak altı bakanlık verilen NKP(BML), bu bakanlıkların yanı sıra kabinedeki ikinci önemli görevin de kendisine verilmesini isteyerek, aksi halde kabinede yer almayacağını açıkladı. NKP(M) yetkilileri ise Başbakan Prachanda'nın Çin ziyaretinden dönmüşünün ardından bu sorunun halledileceğini belirtiyor.

Başbakan Prachanda üç kilit hedeflerini açıkladı

Başbakan seçilmesinin ardından Nepallilere seslenen Puspa Kamal Dahal (Prachanda), yeni hükümetin çalışmalarında ulusal birliği tesis etme ve güçlendirme, cumhuriyet rejiminin ayakları üzerine oturtulması ve sosyo-ekonomik yapının değiştirilmesine ağırlık vereceğini belirtti.

"Nepal halkının, cumhuriyetin ilk hükümetinden büyük beklentileri olduğunun farkındayız" diyen Prachanda, belirledikleri program çerçevesinde hedeflerine ulaşmakta kararlı olduklarını söyledi. "Gerçek manada ulusal bağımsızlığımızı sağlamak ve korumak, toprak bütünlüğümüzü korumak bizim en önemli ve en öncelikli hedefimizdir. Eğer bu başlanmaz ise, yapılacak olan diğer şeylerin hiçbir önemi olmayacaktır" şeklinde konuştu. Demokrasiyi korumak ve güçlendirmenin çabası içerisinde olacaklarını söyleyen Prachanda, demokrasiyi göstermelik bir biçimden çıkartarak halk demokrasisi haline getirmeyi ve halkı yönetimde söz sahibi yapmayı ilke olarak gördüklerini kaydetti. Prachanda ayrıca, ülkenin yan-feodal yan-sömürge sosyo-ekonomik yapısını değiştirerek modern bir sanayi inşa etme hedefinde olduklarını ve bu yolla ülkedeki işsizlik, yoksulluk, dış bağımlılık gibi sorunları aşmayı planladıklarını vurguladı.

NKP(M)'nin, hükümeti kurmak üzere diğer partilerle sürdürdüğü görüşmeler çerçevesinde, geçtiğimiz hafta NKP(BM-L) ile gerçekleştirdiği toplantıda taraflar hükümetteki yetki paylaşımı konusunda anlaşmaya vardılar. NKP(M) Başkanı Prachanda'nın Başbakan olduğu yeni hükümette Savunma, Ekonomi, Adalet, Enformasyon ve İletişim bakanlıkları gibi kilit bakanlıkları NKP(M) aldı.

ABD Afganis-tanda katlediyor, dünya seyrediyor

Afganistan'daki işgalci ABD askerleri, ülkede masum insanları katlederek korku imparatorluğunu güçlendirmeye çalışıyor. 22 Ağustos günü Şindand bölgesine hava saldırısı düzenleyen ABD güçleri, 76 kişiyi daha katletti. Taliban güçlerini hedef aldığı iddia edilen söz konusu saldırıda ölenlerin 50'si çocuk! Daha önce benzer birçok katliama imza atan ve Hazi-ran ayında bir düğün törenine katılanlara kurşun yağdırarak 50 kişiyi katleden ABD, bu son katliamı da diğerleri gibi 'kaza' olarak ni-teleyip geçiştirmekle yetin-di. Saldırı sonrasında sokak-lara akarak katliama ve iş-galci güçlere öfkelerini hay-kıran binlerce Afgan ise, sal-dırıların olağan bir hal aldığ-na dikkat çekerek işgalci güçlerin ülkeyi terk etmesini istedi.

Peru yerli halkı neo-liberal politikalara karşı direnişte

Peru'da Amazon bölgesinde yaşayan yerliler, Peru devletinin Amazon ormanlarından geçirmek istediği petrol ve doğalgaz boru hatları projesine karşı protesto eylemleri gerçekleştirdi. Boru hatlarının kurulumunu engellemek isteyen yerliler, boruların döşendiği kısımları tahrip etti. Yerliler ile polis arasında çıkan çatışmalarda onlarca kişi yaralandı. Bunun üzerine devlet, bölgede olağanüstü hal ilan ederek "ge-rektiğinde" eylemcilere ateş edilmesi yönünde yetki verdi; bölgeye giriş çıkışlar yasaklandı. Neo-liberal po-

litikaların hızla uygulandığı ülkede Peru yerlileri, Amazon ormanlarını tahrip edecek boru hatlarının iptal edilmesini ve topraktan alınan vergilerin artırılmasını öngören yasanın geri çekilmesini talep ediyor.

Peru devletinin son zamanlarda ABD ile askeri üs anlaşması imzaladığı, Amazon ormanlarının büyük kısmını tahrip edecek doğalgaz, petrol boru hatları ile hidroelektrik barajlarının inşasına hız verdiği belirtiliyor. Öte yandan ABD ile imzalanan ve yürürlükte olan "Serbest Ticaret Antlaşması" çerçe-

vesinde toprakların satışını ve toprak vergilerinin artırılmasını öngören yasa ile yerlilerin yaşadığı toprakların emperyalist tekellerce gasp edilmesinin önü açılıyor. Konuyla ilgili açıklama yapan yerli Amazon örgütü AIDESEP Başkanı Alberto Pizango, Garcia hükümetinin yerlilerin yaşam hakkını, topraklarında yaşama hakkını gasp ettiğini, Amazon ormanlarında büyük bir çevre tahribatı yaratmaya giriştiğini, buna karşı çeşitli kesimlerin örgütlülükleriyle birlikte mücadele ettiklerini açıkladı.

Kafkas işbirliği önerisiyle TC, "vizyonunu" sergiliyor

Efendisine hizmetle mükellef Türk devletinin Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün, Rusya-Gürcistan savaşına dair yaptığı değerlendirme hem emperyalistler arası gerçekliği hem de bu gerçeklik karşısında nasıl hareket edileceğinin itirafı niteliğindedir. Gül'ün sarf ettiği "ABD bundan sonra küresel politikaları tek başına şekillendiremeyeceğini görmelidir. Diğer ülkelerle güç paylaşımına gitmek zorunda..." şeklindeki sözler, bu doğrultuda izlenecek dış politikanın bu süreçteki temel vizyonunun "ara buluculuk" olduğunun itirafıdır. Bu itirafın neredeyse aynısı Kara Kuvvetleri Komutanı Işık Koşaner'in 27 Ağustos tarihli 'devir-teslim törenindeki' konuşmasında "uluslar arası arenada rol almada zorlanıyoruz..." ve Büyükanıt'ın "Akıntıya karşı durma şansız olmadığımıza göre ileriye gitmenin akılcı yolunu bulmak..." mealinde dile getirilmişti.

Nitekim Rusya-Gürcistan savaşının hemen ertesinde, zor duruma düşen ama aynı zamanda vazife çıkarmaya çalışan Türk devleti, başta ABD'nin çıkarları, sonra kendisinin çıkarları için vizyonunu sergilediği bir hamle geliştirdi ve ara buluculuk yapmaya soyundu. Enerji kaynaklarıyla ve tüm stratejik değerleriyle hesaba katılan Kafkas-Hazar bölgesi için "Kafkas İstikrar ve İşbirliği Platformu" Başbakan Erdoğan aracılığıyla dilendirilmiş oldu. Kuşkusuz bu önerinin hangi amaç ve niyetlerle ortaya atıldığını kavramak zor olmasa gerek. Emperyalistler adına daha fazla rol için can atan, BM Güvenlik Konseyi'ne üye olmak için harıl harıl diplomasi çalışan Türk devletinin Kafkas İşbirliği önerisinden kısa bir süre önce gerçekleştirdiği "Türkiye-Afrika İşbirliği" zirvesi de sıradan bir gelişme olmasa gerek.

Erdoğan'ın Rusya-Gürcistan-Azerbaycan ziyareti ile dâhilindeki Kafkas İşbirliği önerisi, bölgede başta ABD'nin daha sonra kendisinin çıkarlarının zedelenebileceği, büyük enerji anlaşmaları-projelerinin çökebileceği kaygısından hareketle geliştirilen bir reflektir. Sonuç olarak bölgede ABD'nin çıkarları yanında Türk devletinin de önemli çıkarları ve ilişkileri söz konusu. Üstelik Rusya ile geliştirmiş olduğu güçlü ilişkiler, ABD için de önem arz ediyor ve Türk devleti ara bulucu vizyonu ile iki güç arasında tampon görevi görüyor. Gürcistan'ın ezilmesi ve sindirilmesi, bölgenin en mühim enerji kapısının çökmesi aynı zamanda Azerbaycan'ın da ayakta duramaması anlamına gelecektir. Türk devletinin bahsettiğimiz ülkelerin hepsiyle güçlü ekonomik işbirliği mevcut. Bunun farkında olan Türk devleti bölge üzerindeki hesapların çöküşüne engel olmak için ara bulucu görevini yerine getirmektedir. Bundan hareketle Erdoğan'ın Rusya'ya yapmış olduğu ziyareti başta Kafkaslarda olası denge altüst oluşunu engellemek ve Rusya ile "iyi denilebilecek" ilişkilerine hâlel getirmemek şeklinde çok yönlü görmek gerekir. Zira Türk devletinin Rusya ile yürürlükteki petrol-doğal gaz hatları projesi, mavi akım projesi, inşaat projeleri anlaşmaları var; 20 milyar dolarlık dış ticaret söz konusu. Doğal gaz ihtiyacının büyük bir bölümünün karşılandığı ülke Rusya. Türk devleti sebze ihracatının yüzde 35'ini Rusya'ya gerçekleştiriyor. Bölgenin hassasiyeti, Rusya-Gürcistan savaşında gündeme gelen Bakü-Tiflis-Ceyhan Doğal gaz Boru Hattı'na yönelik ciddi endişelerin yaşanmasıyla görüldü.

Rusya-Gürcistan savaşıyla Kafkaslarda yaratılan enerji koridorlarını güvence altına alma çatışmasının Hazar ve Karadeniz'e yayılması önümüzde uzak bir ihtimal gibi durmuyor. Nitekim Kafkaslar ve Balkanlardaki ülkeler ABD ve NATO tarafından hızlı bir şekilde silahlandırılıyor. NATO, AB, AGİT gibi emperyalist örgütler Rusya'ya karşı kararlar alırken; Rusya da Şanghay İşbirliği Örgütü'nü toplayarak destek deklare (Duşanbe deklarasyonu) ettiriyor. Sonuç olarak emperyalistler ezilen dünya halklarına ve uluslarına yıkımı, talanı, fatura edecekleri hegemonya kurma-çıkar sağlama savaşını günden güne peydahlamaktalar.

RUSYA GÜRCİSTAN SAVAŞI VE TIRMANAN GERGİNLİK

Kafkaslarda ve Balkanlarda hegemonya kurma yarışında adım adım ilerleyen emperyal hamleler, olgunluğa erişmiş durumda. Hegemonya savaşı çerçevesinde Rusya'ya karşı adeta savaşa hazırlanan ve aslanın önüne atılan Gürcistan'ın, G. Osetya'ya saldırması ve Rusya'nın buna sert bir cevap vermesi, bu olgunlaşmanın somut verisi oldu. Günlerce süren ve Rusya'nın hem Gürcistan'ı kalkışmasından ötürü cezalandırdığı hem de bu vesileyle hamisi ABD-NATO'ya dış gösterdiği savaş, AB'nin girişimleriyle ateşkese vardınlı. Topraklarını ABD'nin füze sistemine açarak müttefiki olduğunu kanıtlayan AB, Rusya'ya olan tepkisini aşıktan ortaya koymasının yanında, ön ayak olduğu ateşkesin ve birtakım anlaşmaların yapılmasını sağlamış oldu. Bu ateşkese göre, Rusya ile Gürcistan arasındaki düşmanlığa son verilecek ve iki ülkenin orduları savaş öncesi yerlerine dönecek. Öte yandan Abhazya'da uluslararası barış gücü kurulana kadar, bölgeyi Rusya'nın denetlemesine izin verilecek. Gürcü topraklarına ABD, Fransa, İspanya ve diğer ülkelerin askerlerinden oluşan barış gücü yerleştirilecek. Böylece Gürcistan pıyonuyla gerçekleştirilen nabız ölçme tatbikatı, ilgili güçlerin değerlendirme yapması için sonlandırıldı. Bu arada Türk devletinin "kendince" geliştirdiği, bölgeyi kapsayacak "çözüm" hamlesi dikkatlerden kaçmadı. Emperyalistlerin ipiyle Ortadoğu'da, Kafkaslarda, Balkanlarda, Afrika'da efendilerinin çıkan için at koşturacağını, verilen roller icabı siyaset geliştireceğini açıklıkla dile getiren Türk devletinin bu girişimi, önemsiz, boş şekilde değerlendirilemez. Zira Türk devletinin Kafkaslarda "barış ve istikrar zemini" olması için ortaya attığı "Kafkas Platformu" fikri, NATO'nun gündemine girdi bile. ABD'nin de aralarında bulunduğu bazı NATO ülkeleri öneriyi dikkate alarak geliştirme çağrısı yaptı. ABD ise bu gelişmeden dolayı memnuniyetini belirtmekten geri durmadı. Zira ABD'nin Avrupa ve Avrasya işlerinde sorumlu yetkilisi Matt Bryza'nın, "Türkiye ile Kafkasya ve ötesinde paylaşılan çıkarlarımız var" şeklindeki ifadesi oldukça açıklayıcı. Son olarak Başbakan Tayyip Erdoğan, Gürcistan'dan ve Rusya'dan sonra ziyaret ettiği Azerbaycan'da, Cumhurbaşkanı İlham Aliyev'e öneriyi anlatarak destek istedi. Paralelinde Dışişleri Bakanı Ali Babacan, Brüksel'de yapılan NATO toplantısında bu öneriyi detaylıca anlattı. Bununla da yetinilmeyeceğini belirten Erdoğan'ın, platform için Ermenistan'la da görüşeceğini söylemesi, belli ki savaş sonrasında oluşturulacak güç platformlarının ve yeni dengeleri işaret ediyor. Bölgede hegemonya kurma savaşından başka bir şeyi ifade etmeyen bu tatbikat niteliğindeki savaş her ne kadar ateşkese bağlansa da, asıl savaş şimdi başlatıldı. Savaş sonrasında yapılan açıklamalar, tehditler, somut hamleler, soğuk savaş dönemi mi yaşıyor -ya da geliyorsa- sorusunu akillara getirdi.

NATO'dan Rusya'ya cezai işlemler

Gürcistan'ın Güney Osetya'ya saldırmasından sonra başlayan gerilim giderek tırmanırken Rusya'ya dönük yaptırım ve tehditleri devam ediyor. G. Osetya'yı işgalinden dolayı Gürcistan'ı cezalandıran Rusya, bunu içine sindiremeyen ABD, NATO ve AB üyesi ülkelerin önemli bir kesimi tarafından cezalandırılmak isteniyor. Bunun için uluslararası baskı giderek yoğunlaşıyor. Rusya'ya karşı tepkinin yoğunluğu NATO tarafından gösterildi. Zira NATO üyeleri Rusya'nın ateşkese uymadığını, geri çekilmeyi yavaşlattığını ve birçok önemli bölgede üslendiğini belirtti. Karşılık veren Rusya da, Gürcistan ile yaşanan çatışmadan sonra ortaya çıkan durumda NATO ile ilişkilerini gözden geçireceği açıklamıştı. NATO ülkeleri yaptıkları toplantıda Rusya'yı Gürcistan'dan çekilme sözünü tutmaya çağırarak, 2002'de kurulan Rusya-NATO Konseyi çerçevesindeki işbirliği forumu toplantılarını askıya alma kararı aldı. Benzer şekilde başta ABD olmak üzere birçok NATO ülkesi, ortak deniz tatbikatlarına katılmalarını iptal etti. Rusya da NATO ittifakının Baltık Denizi'nde öngörülen tatbikatına katılmayacağını bildirdi. Ateşkesten sonra NATO, daha önce birliğine katmayı kararlaştırdığı ülkelerle ikili ilişkileri yoğunlaştırarak, Rusya'ya karşı bu ülkelerin hamisi olduğunu göstermeye çalıştı. Bunla sınırlı olmayan görüşmeler, Rusya'ya komşu ve yollarca himayesinde olan Baltık ülkelerini de kapsadı. Gürcistan ile görüşmesinden çıkan NATO-Gürcistan İşbirliği Komisyonu, Rusya'nın tepkisini çekti; Rus Genelkurmay yardımcısı bu işbirliği komisyonunun Tiflis'i yeni askeri operasyonlara teşvik etmesi dışında bir şeye yaramayacağını açıkladı. NATO Konse-

yi'nin Kafkaslardaki son gelişmeleri değerlendirmek üzere Brüksel'de gerçekleştirdiği olağanüstü toplantıda Rusya'ya nota çıktı. Toplantı sonrasında açıklanan bildiride Kafkaslardaki gelişmelerin, Avrupa Atlantik güvenliği ve istikrarı açısından önemli olduğu belirtilirken, Gürcistan'ın bağımsızlığının, toprak bütünlüğünün ve egemenliğinin ilkesel olduğu kesin bir dille ifade edildi. NATO'nun, Rusya ile ilişkilerini hiçbir şey olmamış gibi sürdürmeyeceğini, Rusya'nın davranışlarının NATO-Rusya ilişkilerine ciddi bir şekilde yansıtacağı açıklamasına Rusya'dan aynı sertlikte bir cevap geldi. Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, NATO'nun Rusya'ya ihtiyacı olduğu kadar, Rusya'nın NATO'ya ihtiyacı olmadığını ifade etti. Bunun üzerine Rusya, NATO ile olan askeri ilişkilerini durdurdu. Rusya'nın NATO Daimi Temsilcisi, NATO ile ilişkileri önemsediklerini, fakat bundan sonra pragmatik davranacaklarını açıkladı.

Her ne kadar NATO, Rusya'ya karşı baskı uygulasa da içerisinde iki farklı yaklaşım olduğu görülüyor. Nitekim "Rusya bir tehdittir" diyen, ilişkilerin yavaşlatılması ve yaptırım uygulanması gerektiğini savunan ABD, İngiltere ve Sovyet denetiminde kalan doğu Avrupa ülkelerinin karşısında; Rusya ile bir takım işbirliği olan daha temkinli ve uzlaşmacı bir siyaset güden Fransa ve Almanya gibi ülkeler yer alıyor. Bu kesim, NATO-Rusya Konseyinin askıya alınmasının, Rusya'nın G8 ya da Dünya Ticaret Örgütü'nden dışlanmasıyla yanlış olacağını savunuyor. Bu anlamda Fransa'nın, Rusya ve Gürcistan arasındaki krizin ele alınması ve çözüm önerisi geliştirmek amacıyla AB ülkelerini 1 Eylül'de toplantıya çağırması anlaşılır bir durum arz ediyor.

ABD'nin yardımseverliği ve geçilme-yen Çanakkale'nin ABD olunca geçilişi

Rusya-Gürcistan savaşından sonra ABD'nin yardım adı altında savaş gemilerini Karadeniz'e çıkarmak istemesi tartışmalara neden oldu. ABD'nin bu girişimi Rusya tarafından kaygıyla izlenirken, gemilerin boğazlardan geçecek oluşu Montrö Boğazlar Sözleşmesi'ni gündeme getirdi. Nitekim Türk devleti, tüm tartışmalara rağmen ABD'nin 'yardım sever' savaş gemilerinin Karadeniz'e vizesini verdi. Böylece milli kıvanç abidesi olan "Çanakkale geçilme" efsanesi ağır bir darbe aldı, alay konusu oldu. Silah-askeri teçhizat noktasında eksiksiz olan ABD savaş gemilerinin "insani yardım" bahanesiyle savaş bölgesine gönderilmesi gövde gösterisi amacı taşıdığı söylenebilir. Rusya, ABD'nin Gürcistan'a yardım malzemesi götürmesini şüpheyle karşılarken Türk devleti geçişin Montrö'ye uygun olduğunu savundu. Son olarak açıklama yapan Rusya Genelkurmay Başkan Yardımcısı Nogovitsin, Montrö'ye göre gemilerin Karadeniz'de azami kalış süresi olan 21 günün dolmasını beklediklerini, bu sürenin aşılması halinde sorumlunun Türkiye olacağını söyledi. Öte yandan NATO Birinci Daimi Deniz Görev Grubu'na mensup olan İspanya, Almanya, Polonya ve ABD'ye ait gemilerin 2007 Ekim ayında onaylanan planlı NATO faaliyetleri uyarınca eğitim ve

Kafkaslar ve Hazar bölgesinin enerji kaynaklarının ve enerji hatlarının denetimi ile bölgede nüfuz elde etme doğrultusunda, Gürcistan'ın G. Osetya'yı işgal etmesiyle başlayan Rusya-Gürcistan savaşı, sağlanan ateşkesten sonra "soğuk savaş" dönemini hatırlatan bir gösteri savaşına dönüştü

ziyaretler de bulunmak amacıyla Romanya'nın Köstence, Bulgaristan'ın Varna ve İstanbul limanlarını ziyaret etmeleri için boğazlardan geçmesi de yaşanan bir gelişmeydi. Son olarak NATO yaptığı açıklamada Karadeniz'de bulunan 8 savaş gemisine en kısa zamanda on tane daha ekleyeceğini duyurmuştu.

ABD'den füze atağı ve Rusya'nın resti

Rus sosyal emperyalizminin çöküşünden sonra uzunca bir dönem yıkıntılarını toplama ve tadil etme işlemleri meşgul olan ve ABD'nin politikalarına karşı geride-sessiz durmayı tercih eden Rusya, bugün itibarıyla sahnedeki yerini almış görünüyor. AB ve ABD'nin Kosova'ya destek sunması ve bağımsızlığını tanınması Rusya'nın tepkisini somut bir şekilde ifade etmesine neden olmuş, Rusya, bu politikalara karşı sessiz kalamayacağını işaretini vermişti. Daha sonra ABD'nin Balkanlarda ve Kafkaslarda İran ve Rusya'ya karşı bir önlem ve bölgeyi denetimi altına alma hamlesi olarak füze sistemleri yerleştirilmesi, Rusya'nın tepkisini daha yüksek bir sesle dile getirmesine neden olmuştu. AB'nin girişimiyle sağlanan ateşkesin hemen ardından Rusya'ya karşı baskı uygulamaya çalışan ABD, uzun süredir kovaladığı füze sistemleri yerleştirme programına hız kattı. Geçtiğimiz günlerde Çek Cumhuriyeti ve Ukrayna'yla bu çerçevede anlaşma sağlayan ABD'nin, şimdi de Polonya ile hali hazırdaki füze kalkan sisteminde anlaşması bölgede savaşı her an doğuracak gerginliklerin ve emperyalist gövde gösterilerinin perdesini açtığını gösteriyor. ABD ile Polonya arasında yaklaşık 18 aydır süren müzakerelerin sonucunda füze kalkanı projesinde bir anlaşmaya varıldı. Bu anlaşmaya göre Amerikan askerleri ve füzelerinin konuşlandırılması söz konusu. Kurulacak üs ise stratejik öneme sahip Baltık Denizi kıyısında. Buna karşılık Polonya ABD'den kendisine yönelik saldırılara karşı güvenlik ve himaye istedi. Rusya bu anlaşmaya sert bir tepki göstererek, Doğu Avrupa ülkelerinde füze kalkanı oluşturma planına mutlak tepki göstereceğini ve bu tepkinin sadece diplomatik yöntemlerle sınırlı kalmayacağını altını çizdi. Öte yandan Rusya, Polonya'nın bu tavrının cezasız kalmayacağını belirterek Ukrayna'ya da uyarıda bulundu.

ABD, böylesi bir hamle gerçekleştiren, Rusya da yanıt verircesine bir takım girişimlerde bulundu. Öncelikle Belarus ile füze kalkanı anlaşmasına doğru gittiğini açıkladı. Daha sonra Bağımsız Devletler Topluluğu çerçevesinde Ortak Güvenlik Konseyi olağan toplantısı için hazırlıklar içerisine girdi. Bu toplantıda füze saldırılarına karşı bir kalkan sistemi kurulması gündeme getirilmesi düşünüldü. ABD'nin "yardım" gemilerini Karadeniz'e geçirmesinin ardından, Rusya'da karşı hamle olarak büyük bir deniz filosunu Suriye'nin Tartus limanına gönderme kararı aldı. Filo'nun içerisinde Rusya'nın en büyük füze gemisi Moskova ve 4 nükleer denizaltı

da yer alıyor. Karardan önce Rusya'yı ziyaret eden Suriye Devlet Başkanı Beşar Esat, Ortadoğu'daki gelişmeler ve sorunları muadiline aktarırken; Rusya'dan geniş kapsamlı silah alımı anlaşması imzalandı. Yani sıra görüşmede Suriye'nin Tartus Limanı'nın sabit bir Rus deniz üssüne dönüştürülmesi ve Suriye'de Iskender füze sistemleri kurulması (denetimini Rusya'da olacağı) kararlaştırıldı. Zira bu görüşmeden oldukça rahatsız olan ABD'nin, Türk devleti ve İsraill'e Suriye ile yürütülen ve Türk devletinin ara buluculuğundaki görüşmeleri durdurması yönünde baskı uyguladığı belirtiliyor. Nükleer tesislerine yönelik saldırı tehdidi olan İran da, Rusya'dan C-300 hava savunma sistemi alımı yapacağını duyurdu. Bu kervana diğer bir katılım da Venezüelal'dan geldi. Son zamanlarda Rusya ile askeri işbirliğini arttıran ve kısa bir süre önce helikopter ve savaş uçaklarının yer aldığı silah alımı yapan devlet Başkanı Hugo Chavez, şimdi de Rusya'dan denizaltı satın alacağını açıkladı. Rusya'nın Karayipler'e filo göndermesiyle ilgilendiğini, Rusya ile yakın bağları bulunduğunu devlet televizyonunda beyan eden Chavez, Rusya Devlet Başkanı Dimitriy Medvedev'in Rus filosunun ülkesini ziyaret etmesi talebini kabul ettiğini belirtti.

G. Osetya ve Abhazya'nın tanınması ve tepkiler

Gürcistan'ın G.Osetya'yı işgali ve çıkarları gereği Rusya'nın buna savaşa karşılık vermesi sonucunda yaptıkları referandumla bağımsızlıklarını ilan eden iki özerk bölge G. Osetya ve Abhazya, hamisi görüldüğü Rusya'dan bağımsızlıklarının tanınması talebinde bulundu. Gürcistan'a müdahaleyle doğaldır bu iki özerk bölgenin denetçisi olduğunu gösteren Rusya, Batının baskılarına karşı bir manevra geliştirerek bu talebi parlamentosuna taşıdı. Rusya-Gürcistan savaşı ve beraberindeki gerginliğe kadar G.Osetya ve Abhazya'nın bağımsızlığını gündeme hiç getirmeyen, böyle bir niyeti olmayan Rusya'nın, böylesi bir gösterisi, her iki ülkeyi denetimine alabileceği emperyal bir manevra şeklinde görülebilir. Parlametoda yapılan oylamada 130 milletvekilinin hepsi, Abhazya ve G.Osetya'nın bağımsızlıklarının tanınması yönünde karar verdi. Konuyla ilgili bağlayıcı karar, Medvedev tarafından imzalanarak kesinleşti. Rusya, aldığı kararla iki özerk ülkenin bağımsızlıklarını tanıırken, Moldova üzerinden "Trans-Dinyester (aynılık yanlısı bölge) de karşı" imasında bulunarak ve "isterseniz ilişkileri topyekûn kopartmaya hazırız" dipnotuyla adeta NATO'ya rest çekti. Karar sonrası açıklama yapan Medvedev, barış anlaşması imzalanıncaya kadar bu iki ülkeyi koruyacaklarını ifade etti. Dünyadan gelen tepkilere karşı ise, "yeni bir soğuk savaşın korkmuyoruz, ama böyle bir şey istemeyiz" beyanında bulundu. Medvedev'in açıklamasına tepki gösteren Gürcistan, alınan kararın kendilerinin parçası olan toprakların ihlali olduğunu belirterek BM Güvenlik Konseyi'ni acil bir toplantıya çağırdı.

Rusya'nın kararına en büyük tepki ABD ve Almanya'dan geldi. ABD, Rusya'nın ateşkese uymadığını yineleyerek, "G.Osetya ile Abhazya'nın akıbetine herhangi bir ülke karar veremez. Gelecekteki statüleri iki bölge, Gürcistan ve BM arasında barışçı müzakerelerin konusudur. BM kararlarına göre iki bölge Gürcistan'ın parçasıdır, Gürcistan'ın içindedir" uyarısında bulundu. Almanya ise kararın hukuka aykırı ve kabul edilemez olduğunu ve bu kararın Batı ile ilişkilerde ciddi zararlar vereceği yönünde açıklamada bulundu. İngiltere, kararı tanımayıp reddettiğini duyurdu. Bir başka sert tepki de NATO'dan geldi. NATO, bu kararın Rusya'nın da altında imzası olan ve Gürcistan'ın toprak bütünlüğünü öngören BM Güvenlik Konseyi kararının ihlali olduğunu ve NATO'nun, Gürcistan'ın toprak bütünlüğünü savunduğunu açıkladı. Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı (AGİT), kararın ilkelerine aykırı olduğunu ve bu kararı kınadığını duyurdu. Rusya-Gürcistan savaşıyla belirginleşen, ardından daha da tırmanan gerginliğin emperyalist hegemonya savaşına dönüşmesinin öntünde bir engel görünmüyor. Emperyalistler arasında seyreden gövde gösterilerinin yeni gelişmeleri, yeni çatışmaları doğurması güçlü olasılıklar taşıyor.

ENERJİ KAYNAKLARI ve zamları üzerine

S anayi devrimlerinin ardından ortaya çıkan enerji ihtiyacı, bugün emperyalist güçleri adım adım yeni bir çatışmaya doğru sürüklüyor. ABD, Çin, Rusya ve AB (İngiltere, Fransa ve Almanya) arasında, fakat çeşitli piyonlar üzerinden Afrika, Ortadoğu, Kafkasya ve Kutuplar merkezli yaşanan enerji savaşlarına tanık oluyoruz. Sudan'da yıllardır süren çatışmalar, İran'a dönük tehditler, Irak'ın işgali, Afganistan'ın işgali, Hazar bölgesine dönük hamleler ve bu bölgede yer alan Ukrayna ve Gürcistan'da ABD eliyle gerçekleştirilen "kadife devrimi" ve "gül devrimi" olarak nitelenen darbeler, Gürcistan ve Güney Osetya Abhazyası üzerinden ABD ile Rusya arasında yaşanan son savaş ve kutuplardaki hâkimiyet kurma dalışı... Bütün bu gelişmeler, emperyalist güçlerin dünya enerji kaynaklarının denetimi üzerine giriştikleri dalışın birer sonucudur. Büyük bir yıkıma yol açmış olmalanna karşın bunlar, emperyalist güçler arasındaki çatışmanın yaratacağı yeni bir yaygın savaşın küçük birer parçası durumundadır. Ve görünen odur ki, söz konusu güçlerin enerji kaynaklarını ele geçirmek üzerinden giriştikleri bu dalış, dünyayı büyük bir savaş ve yıkım tehlikesi ile yüz yüze getirme doğrultusunda ilerliyor. Emperyalist güçlerin birbirleri üzerinde hâkimiyet kurmanın bir aracı olarak ele aldıkları enerji kaynakları, güçler dengesinin belirlenmesinde ve yaşanacak olası değişimlerde hatırı sayılır bir rol oynayacak gibi görünüyor. Doğalında bu denli önemli bir yerde duran enerji kaynaklarının ele geçirilmesi üzerine yürütülen bu mücadele, enerji kaynaklarının fiyatlarında rekor artışları beraberinde getiriyor. Öyle ki 1970 yılında 1.80 Dolar olan petrolün varil fiyatı

bu yıl içerisinde 140 Dolar'a ulaştı! Benzer rekor artışlar, doğal gaz, kömür ve elektrik fiyatlarında da kendisini gösterdi. Geçtiğimiz yıl 200 Dolar olan kömürün tonu bu yıl 500 Dolar geride bıraktı!

Ülkemizde durum

Ülkemizde petrolün olmadığı söylemi, devletin yetkili ağızları tarafından dahi zaman zaman yalanlanıyor. MGK eski Genel Sekreteri ve Hava Kuvvetleri Komutanı Cemal Asparuk, bir resepsiyonda kendisine soru soran gazetecilere şunları söyledi: "Bırakın Afganistan'ı, Türkiye'ye bakın. Türkiye zenginlikler içinde fakir bir ülke. Dünyanın en zengin petrol yataklarının 6 bin metre derinlikte bile olsa Türkiye'de olduğunu biliyor muydunuz?" Cemal Asparuk'a bu bilgiler Hindistan'da bir uzay üssünde, üst düzey yetkili Amerikalı bir general tarafından aktarılmıştı. Amerikalı general, uydur görüntülerinde ülkemizin 5-6 bin metre derinlikte çok zengin petrol yataklarına sahip olduğunu ifade etmişti. Ülkemizin petrol zenginliğini olduğunu 20 yıl boyunca uluslararası petrol tekeli olan Shell firmasının ülkemizdeki genel müdürlüğünü yapan Anthony Hages de açıkça ifade etmiş ve "Petrol ile ilgilenen ABD şirketleri bilirler ki, Türkiye petrol okyanusu üzerinde oturmaktadır" Bugüne değin doğru dürüst petrol arama işi

Enerjinin ve enerji kaynaklarının bu denli kilit bir pozisyona oturmuş olmasına karşın ülkemizde enerji kaynaklarının tespiti ve işletilmesi için hiç bir adım atılmıyor. Birçok yerde çeşitli çatlaklardan dışarı sızacak denli yoğun miktarda doğal gaz ve petrol olmasına karşın, bu kaynakların açığa çıkartılması bir yana, açılan ve petrol-doğalgaz bulunan kuyular kapatılıyor. Gözler önündeki bu tabloya karşın devlet, "Petrol var da biz mi içtik" masalını dilinden düşürmeyerek, halkı kandırmayı sürdürüyor

yapmamış olan Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı (TPAO)'nın Genel Müdürü Saim Dinç, daha bir kaç hafta önce Karadeniz Hopa'da ve Suriye sınırından yapılan aramada ülkemizin kaderini değiştirecek kadar zengin ve kaliteli petrol kaynaklarına rastladıklarını beyan etmişti. Ülkemizde petrolün ne denli yoğun olduğunu gösteren bir diğer çarpıcı örnek de, Ersan Petrol'ün sahibi Oyman Sayer'in ifadeleridir. Samanyolu televizyonunda katıldığı bir programda konuşan Sayer, bugüne kadar 37 sondaj (petrol arama kuyusu açma) kuyusu açtıklarını ve bunların 34 tanesinde petrol bulduklarını belirtti.

Ülkemizde petrol arama faaliyetleri yapı(tır)ılmıyor

Amerika'nın, ülkemize çıkartma yaptığı 1950'li yıllar, ülkemizdeki petrol kaynaklarının kaderinin belirlendiği yıllardır. 1954'te uluslararası tekeliler tarafından hazırlanan Petrol Kanunu, petrol çıkartılmaması için hazırlanmış bir yasa niteliğindedir. Söz konusu yasa ile TPAO da dâhil olmak üzere şirketlere bir petrol bölgesinde en fazla 400 hektarlık alanda arama yapma ve en fazla 10 sondaj kuyusu açma izni veriliyor. Bu yasa ile Doğu Karadeniz'de petrol araması yasaklanmıştır. 1974 yılında bu yasak kısmen kaldırılınca, bu bölgede petrol arama yetkisi British Petroleum (BP)'a verildi. Bugün Gürcistan ve Ukrayna üzerinden ABD-Rusya arasında yaşanan savaş ve gerilimlerin merkezinde yer alan zengin Hazar petrol ve doğalgaz kaynaklarının uzantısının Karadeniz'de içeriyor olması, bu yasaklamanın perde arkasındaki amaca ışık tutuyor!

1950'li yıllar, dünyadaki büyük devletlerin enerji kaynaklarına hızlı bir yönelimine sahne olmuştur. Bu yıllarda petrol ve doğalgaz kaynaklarının araştırılmasına dönük faaliyetler yoğunlaşmıştır. Gelişmiş teknolojisini kullanan emperyalist devletler, ülkemizdeki petrol kaynaklarını tespit ederek, verimli bölgelerin arama iznini almışlardır. Kendi onayları dışında petrol ve

doğal gaz arama faaliyetlerini engelleme pozisyonu içerisine giren ve bunu başaran uluslararası tekeliler, ülkemizdeki "millî" petrol arama şirketi olan devlet kuruluşu TPAO'nun derin sondaj makineleri almasına da mani olmuştur. ABD'ye yapılan yoğun ziyaret ve icazet girişimlerine karşın ABD, TC'ye 6-10 bin metre arası derinliğe inebilen derin sondaj makinesi satmamıştır. Bunun üzerine rotasını Rusya'ya çeviren ve 10 adet derin sondaj makinesi almak isteyen TC'nin önu yine ABD tarafından kesiliyor ve makinelerden sadece bir tanesi alınabiliyor. Dönemin hükümeti, ABD'ye bağlılığın zorunlu bir sonucu olarak Rus makinelerinin geri kalanlarını almıyor. Öne sürdüğü gerekçe ise hayli ilginç: "Makineler solu" Oysa yapılan birçok arama da göstermiştir ki, ülkemizdeki petrol kaynaklarının büyük bölümü 4-5 bin metre ve üstü derinlikte bulunuyor.

TPAO, gerekli yatırımın yapılmamasından dolayı kuruluşundan bugüne değin sadece bin 600 kuyu açabilmiştir. Üstelik bu kuyuların tamamı petrol arama amaçlı açılmış sondaj kuyuları değil. TPAO'nun 50 yılı aşkın sürede bin 600 sondaj kuyusu açmasına karşın ABD'nin bir yıl içinde açtığı kuyu sayısı 80 bin! Ülkemizdeki petrol üretimi de açılan kuyulara paralel bir seyir izlemiştir. TPAO'nun kurulmasından bu yana ülkemizde üretilen toplam petrol miktan 80 milyon ton. 50 yılı aşkın

yı'nde deprem sonrası bir kişinin tarlasındaki çatlaktan petrol çıkmıştı. Tarlanın sahibi, sonraki dönemlerde katıldığı bir televizyon programında; "Tarladan petrol çıktığını görünce TPAO yetkililerine durumu anlatıp ısrarla gelmelerini istedim. Gelenler, tarladan çıkan şeyin petrol olduğunu doğruladılar. Gelin çıkartın dedim. 'Buralarda petrol arama imtiyazı Amerikalılara ait. Biz bir şey yapamayız' dediler" ifadelerinde bulunmuştu.

Petrolde yaşanan bu durum, kendisini doğal gaz faaliyetlerinde de göstermektedir. Ülkemiz, doğal gazda yüzde 93 oranında dışa bağımlı. Buna karşın ülkedeki arama faaliyetleri yok denilebilecek kadar az. Var olanlar ise, çeşitli uluslararası enerji tekelilerinin, ülkemizdeki piyonları üzerinden açtıkları ve işlettikleri kaynaklar.

Enerji alımı için sadece altı ayda 24,5 milyar Dolar harcadı!

Elbette bu durumda rol oynayan temel neden, ülkemizin bağımsız bir yapıya sahip olmaması, emperyalist güçlerin güdümünde hareket etmesidir. Bu bağımlılığın ülkemize, daha doğru bir ifade ile işçi, köylü, emekçi yoksul halkımızın sırtına yüklediği fatura bir hayli ağır. Dahası bu fatura her geçen yıl daha da büyüyor. Bunu, son iki yıl

içerisinde yurt dışından alınan enerji için harcanan paraya bakarak görmek mümkün: Geçtiğimiz yılın (2007) ilk 6 ayında dışardan alınan enerji için ödenen toplam tutar 14 milyar 800 milyon Dolar iken, bu yılın ilk 6 ayında enerji alımı için harcanan tutar ise 24 milyar 500 milyon Dolar! Yani bir önceki yıla göre enerji ithalatı için harcanan tutarda yüzde 65 oranında bir artış var! Enerji ithalatı için yapılan bu harcama, ülkemizin dış ticaret açığının yüzde 56'sına, 106 milyar Dolarlık toplam ithalatımızın ise yüzde 23'üne denk geliyor. Bu yılın tamamında enerji ithalatına yapılan harcamaların 56 milyar Dolar bulması bekleniyor!

Kış geliyor, ört yorgan yorgan üstüne

Yukanda özet olarak aktardığımız emperyalist güçler arasındaki çatışmaların sonucunda enerji fiyatlarında yaşanan rekor artışlar, ülkemizde katlanarak faturalara yansıyor. Zam yapmama sloganı ile yola çıkan AKP, son dört yıl içerisinde doğal gazda yüzde 134 oranında zam yaparken, aynı dönemde elektrik fiyatlarına ise yüzde 45,5 oranında zam yaptı! Sadece bu yıl (2008) içerisinde doğal gaz fiyatları yüzde 35, elektrik fiyatları ise yüzde 40 arttırdı. Daha geçtiğimiz ay içerisinde doğal gazda zam yapılmış olmasına karşın hükümet, yeni zammın işaretini veriyor.

Enerjide bağımsızlık, ancak bağımsız bir iktidarla mümkündür

Enerji alanındaki dışa bağımlılığın sonlandırılması, ülkemizdeki enerji kaynaklarının en verimli şekilde kullanılması ile mümkündür. Bu kaynakları sadece petrol, doğal gaz ve kömür ile sınırlamak son derece yanlış olur. Ülkemiz, güneş enerjisinin üretimi ve rüzgâr enerjisinin üretimi açısından bir hayli elverişlidir. Bu yöntemlerde enerji ihtiyacımızın önemli bir bölümünün karşılanması mümkün. Bu alternatif ve çevreye zararlı kaynakların kullanılması, yine petrol-doğal gaz ve kömür kaynaklarının bağımsız bir şekilde kullanılması halinde enerjide dışa bağımlılık ortadan kaldırılabilir. Elbette bütün bunların yapılabilmesinin yolu, emperyalist güçler karşısında bağımsız bir tutum sergileyecek bir iktidarı varlığı ile mümkündür. Aksi tüm iktidarların bizleri daha fazla yıkıma, yoksulluğa, bağımlılığa sürüklediği-sürükleyeceğini gördük. Yaşadığımız bu tecrübelerden de görüleceği üzere emperyalist güçlerin kuklalığını yaparak ceplerini şişirenlerin bu ülkenin bağımsızlığını sağlaması, halkın refahı için çalışması mümkün değildir. Ülkemizin bağımsızlığını ve halkımızın refahını sağlayacak olan da, bu ülkenin enerji de dâhil olmak üzere her bir alanda dışa bağımlılığını sona erdirecek olan da Halk İktidarı'dır.

UFUK çizgisi

Bakış CAN

Tarihsel süreç ve parti bilinci

Komünist partisinin canlı organik varlığı ve bunun tabii bağlaşıkları olarak, siyasi iktidarı Halk Savaşı stratejisiyle zapt edilip ele geçirilmesi, komünist toplum amacıyla şimdiden tespit edilen görevler ve girilen çalışmalardır. Bunun anlamı, tarihsel misyon yüklenmektir. Demek ki, salt bir geleneğin temsil edilmesiyle yetinen değil, geleceği kazanma iddiasında ciddi bir görevle ayakta dur. "Bir deneyelim, olursa olur..." kınlanılgı, devrimin mantığına aykırı, takatsiz eğilimdir.

Bu tarihsel rol ve duruş, idealist dünya görüşüne köklü meydan okuyuşu ifade ettiği gibi, maddi-manevi tüm değerleri itibarıyla gerici burjuva dünyadan derin ve keskin kopuşu da temsil etmektedir. Dahası, eski-miş-gerici olan her şeyin karşısına, yeniyi-ileriyi temsilen, gelmiş-geçmiş en anlamlı dikilişi ve gelişmenin belli bir düzeyinde çakılıp kalmayı reddederek, sonsuz gelişme çizgisini izleyen eylem felsefesini benimser bu duruş. Bu amaç ve misyonun ana ilkeleri; somuttaki devrimin ve devrimin önderi yapının taktik ilke ve siyasetlerine içerik vermekle birlikte, içeriğe uygun biçimin bütün öğeleri dâhil, her örgütünün günlük yaşamına, çalışmalarına ve niteliğinin esasına hükmedip yön vermektedir. Ana damar katalizörü olan temel ilkeler; ancak kendine uyumlu alt ilkeler, taktik siyasetler ve somut maddi politikalarla gerçek değerine ulaşır-güce dönüşebilirler.

Evrensel kalıplar bakımından taşıdığımız bu tarihsel rol ve yükümlülükler ayrıntılıla geçerliken, canlı parti organizmasının özel şartları keskinlikle daha karmaşık görev ve yükümlülükler barındırır. Proleter dünya devrimlerinin bir parçası olan tek ülke devrimleri; evrensel ilkelere sınıksız bağlı kalmak ve bunları özgülü uyarılama ustalığında izlemekle birlikte, özel şartların özel ilkelerini ve taktiklerini "somut koşulları somut tahlil" ilkesine dayanarak çözmekle karşı karşıyadır. Bu genel tablo, partinin kendi özel şartlarındaki hassasiyetlerle birleşince, durum hepten ağırlaşır önem kazanır. Yani, bilinen yükümlülükler altında olan parti; sayet iç çelişkisi ve niteliğiyle tarihsel sorumlulukları ve güncel vasıflarını aşgari düzeyde de olsa yerine getirmekte ciddi problemlerle karşı karşıya ise, şartları son derece önemli ve hassas olduğu, görevlerin o kadar büyük olduğu açıktır. Ters durumda ise, şartların son derece elverişli olup bütünlük oluşturduğu söylenebilir. Devrim için objektif koşulların elverişliliği yanında subjektif gücün de pozitif ve etkin olarak hazır bulunması şarttır. Parti; irade ve eylem birliğini güçlendirdiği, iç netliğini sağlığı olarak pekiştirip koruduğu oranda tam güçlü ve dış düşmanına karşı başanlı olabilir.

Özcesi, yüksek sesle söylenmeli ve herkes farkına varıp kavramalıdır ki, parti olarak tarihsel bir süreçten geçmekteyiz! Ya gelişip ilerleyeceğiz ya da gerileyip varlık-yokluk arasında bocalayacağız. Üçüncü bir yol yoktur. İki yoldan hangisinin egemen olacağı, süreci doğru ele alıp örne yeteneğimize ve dönemin görevlerine yanıt olup olmayacağımıza bağlıdır. Kişisel sorumlulukların daha ağır ve etkin biçimde omuzlanmaması ile örgütsel güç ve iradenin kuvvetlendirilmesi, dönemin istediği sorumluluktur. Altını yeniden çizelim ki, içinden geçtiğimiz süreç; partinin kaderi ve dolayısıyla devrimin geleceğiyle yakinen ilintili, hassas bir tarihsel kesitir belirlenmesi abartı değildir. Bunu biraz açmaya çalışalım. Daha önce çeşitli vesilelerle ifade ettiğimiz partinin gerçek durumunu özetle yeniden tekrar etmeyi gerekli ve zorunlu görüyoruz. 17'ler sonrası durum olağan olmadığı gibi, güçlü görünme dürtüsüyle koşulları hafifseyerek gizleyen yüzeysel yaklaşım subjektivizmi ve amatörlikle karşılaşacak kadar basit bir durum değildir. Bu bakımdan, ideolojik-teorik-örgütsel ve her açıdan nitelik ve niceliğin güdük-leştiğini kabul etmek isabetli olacaktır. Bütün bu sahalarda tecrübenin son derece zayıfladığı inkâr edilemez kadar açıktır. Bu gerçekliğe uygun hareket etmek ve objektif olmak şarttır. Dememiz şu ki, bilimin tabiatı mütevazidir ve gerçek olan devrimdirdir. Gelişmenin yolu bunlardan geçer.

Görüldüğü kabul edilmese de, ciddi hata ve olumsuzlukların yaşanmasına elverişli zeminin bulunduğu, bu zeminin derinleştirilmesi durumunda kısır döngüye düşme ve çözülüp dağılma ihtimalinin söz konusu olduğu açıktır. Bahsini ettığımız kritik koşullar temelsiz ve uydurma değildir. En yalın anlatımla; 17'ler sonrası, mevcut bileşenimizin parti çizgisine hakimiyet düzeyi, merkezi organlardaki yönetim tecrübesi, parti örgütü ve en geniş örgütüllüğüne hükmeden inisiyatif ve birikim durumu, komplike bir organizasyonun ihtiyaçlarını bilme ve karşılama yeteneği, merkezi halka ve görevdeki torik-pratik durumumuz ve yeniden yerleşimin pekişmesi vb. gibi dezavantajlar, içinden geçtiğimiz sürecin hassasiyetini ortaya koymaya yeterlidir. Komünist partisi ve devrimin örgütlenmesi, el yordamıyla karşılanabilecek uğraşlar değildir. Bilimsel diyalektik yaklaşım şarttır. Büyük hatalar yapma lüksümüz hiç yoktur. Bu bakımdan, sahip olduğumuz son derece güçlü avantajlarımızı doğru kullanmak durumundayız. Somut-gerçekçi politikalarla pekişip ilerlemek mümkün ve akılcıca olanıdır. İdeolojik-politik-teorik zeminimiz fevkalade güçlü ve bilimseldir. Maoizm ideolojisi ve Halk Savaşı stratejisi dünyada yükselen değer olarak bizlere güç katan dayanağıdır. Devrimci kararlılığımız ve yeniden yerleşimin irade küçümsenemez bir üstünlüktür. Üzerinde bulunduğumuz parti kitle-si potansiyeli muazzam bir güç kaynağıdır. Devrimci koşulların elverişliliği, burjuvazinin iç çelişkilerinin keskinleşerek uç noktalara varmasıyla devletin gerçek yüzünün teşhir olup güvenilirliğinin halk kitleleri nezdinde dibe vurması, halk kitlelerinin ağırlaşarak devam eden emperyalizm güdümlü baskıcı faşist politikalarla daha yoğun maruz kalması, ulusal hareketin silahlı mücadeleyi etkili olarak sürdürmesi gibi koşullar önemli fırsatlar sunmakla birlikte sınıf mücadelesinin keskinleşerek devam edeceğini göstermektedir. Lehte ve aleyhte olmak üzere ikili karakter gösteren özel koşullarımızda savrukluğa düşmeden ve temkinli hareket taktiğini doğru algılayarak buna uygun bir örgütsel hat ve politikanın izlenmesi tarihsel önemdeki süreci başanlı atlatmamızı kolaylaştıracaktır.

Durum ve koşullarımızın yerinde tahlil edilmesi, kötümser düşünceleri besleyemez. Tespit edilen gerçek durum, görevlerimizin doğru belirlenmesi ve yerine getirilmelerinin kaçınılmaz adımı olarak algılanabilir. Gerçek karşısında bağdaş kurup beklemeyeceğiz elbet. Şartlara teslim olan karamsarlık savunulamaz. Gücümüzü küçümsemek de karamsarlığın başka bir biçimi olarak sağdır. Sağ subjektivizmin doğası gibi sağ subjektivizm de tehlikeli bir batakıdır. Mesele ikisinden sakınarak doğru devrimci çizgiyi izlemektir.

Kendi topraklarında petrol arama izni olmayan bir devlet!

Başta ABD olmak üzere emperyalist güçlere bağımlı olan Türk devleti, kendi topraklarında petrol arama gibi bir faaliyete giremiyor. Buna kendisinin gücü yetmediği gibi, emperyalist güçler de izin vermiyor. Çıkarttığı Petrol Kanunu ve bu yılın başında gündeme getirilen Türk Petrol Kanunu, devletin, ülke içerisinde arama yapmasını neredeyse yasaklamakta ve tüm arama faaliyetlerini ve enerji kaynaklarını emperyalist tekelilere devretmektedir. Açıklayıcı olması bakımından yaşanan bir olayı aktarmak yeterli olacaktır sanınız.

Seyhan'ın Soysalı Kö-

Dünya ekonomisindeki kırılma ve büyük devrimci potansiyel

Raymond Lotta*

ABD emperyalizmi, aşınan ekonomik gücünü korunmanın ve hâkimiyetini genişletmenin yollarını aramakla kalmayıp dola-rın gittikçe artan narin ve ayrıcalıklı rolü üzerinden istikrarsız dünya finansal mimarı olmaya çabalamaktadır. Ve daha da önemlisi bu, yeni iktidar kutuplarının ABD'nin küresel hâkimi-yetinin genişlemesindeki çatlaklar olarak görüldüğü dünya sis-temindeki bir dinamik çözülme sürecinde ortaya çıkmaktadır

Dünya sistemi ayakta duramıyor

ABD, dünyada hala hâkim, hegemonik güç olarak kalmaya devam etmektedir. Ancak ABD, artan ekonomik baskı ve stratejik zorluklarla kar-şılaşmaktadır. Emperyalist sistemde kritik dönüşümler meydana gelmektedir. Küresel ekono-mik gücün dağılımı ve jeo-ekonomik sistemin ve jeo-politik gücün yeniden başlayan ortaya çı-kışındaki değişiklik –yani ABD küresel egemenli-ğine meydan okuyan güçleriyle potansiyel blok oluşturan ülkeler- merkezi önemdedir. Çin bu denklemde son derece dinamik bir unsurdur. Bu görüngü, özellikle ABD emperyalizminin Irak ve Afganistan'daki savaşında yaklaşık 9 veya 11 sal-dırın noktasının bulunması, ABD'nin yaşadığı zor-luklar, İran'a karşı askeri tehdit gibi dünyadaki diğer çelişki ve çatışmalarla etkileşim halindedir. Kendilerini ABD emperyalizmi karşısında, askeri, ekonomik ve kurumsal karşı egemenlik yansıma-sı olarak sunma dereceleri ölçü kabul edilirse, ABD emperyalizmine dair yeni rekabetçi meydan okumaların önemi kaçınılmazdır. ABD emperyaliz-mine karşı potansiyel olarak meydan okuyan kimse, askeri bakımdan ABD emirlerine uyma-manın veya büyük oranda bugünkü konjonktüre göğüs germenin yollarını aramaktadır. Ancak bu meydan okumalar ve meydan okuyanların var oluşu, ABD emperyalizminin daha fazla görün-mek ve bu ülkelerin omuzları üzerinde daha fazla yükselmek mecburiyetinde olduğu anlamına gelmektedir. ABD emperyalizmi, aşınan ekono-mik gücün zeminine karşı korunmanın ve hâki-miyetini genişletmenin yollarını aramakla kalma-yıp dolarn gittikçe artan narin ve ayrıcalıklı rolü üzerinden istikrarsız dünya finansal mimarı olma-ya çabalamaktadır. Ve daha da önemlisi bu, yeni iktidar kutuplarının ABD'nin küresel hâkimiyet genişlemesindeki çatlaklar olarak görüldüğü dünya sistemindeki bir dinamik çözülme sürecin-de ortaya çıkmaktadır.

1989-91'de sosyal emperyalist Sovyet blo-kunun çöküşü, 2. Dünya Savaşı sona erdiğinden beri emperyalist ilişkiler arasında en önemli de-ğişimi temsil etmektedir. Yeni tasarım, sermaye bi-rikiminin, küreselleşmenin kitlesel dalga ivmesi-ne katkıda bulunduğu jeo-politik bir çerçeveye daha fazla entegre olmağı. Bu ancak, yeni tekno-lojiler aracılığıyla kolaylaştırılabilir ve kamu var-lıklarının özelleştirilmesi, yabancı sermayeye pa-zarların açma, ticaret üzerindeki denetimin ser-bestleştirilmesi, toplumsal harcamada ve iş gü-vencesinde kısıntıya gidilmesi gibi ABD himaye-sinde izin verilen neo-liberalizm projesiyle sağ-lanmıştır. Dünya tanımının endüstrileşme-sindeki atılımlar, ev gıda üretimi ile ulaşımın ço-kuluslu entegrasyonu, 3. Dünya ülkelerinde gele-neksel tanım sisteminin yıkımını hızlandırmakta-dır. Bu, 3. Dünya ülkelerinde nüfusun kırsal alan-lardan kente göçü, kentlerin çok hızlı büyümesi gibi tarihsel olarak benzeri görülmemiş bir kent-leşme sürecini ilerletmiştir. İnsanlık tarihinde ilk defa, dünya nüfusunun yarısından fazlası 1 mil-yon insanın mesken edindiği çağdaş gecekondulu ve 3. Dünya kentlerini saran şehirlerde yaşı-maktadır. Bu, Mike Davis'in "gecekondular ge-zegeni" ifadesine benzemektedir. Aynı zamanda ve umulmadık bir şekilde, Sovyetler Birliği çö-küşündeki çelişki yoğunluğunun belirli ayrışmasın-dan, ama diğer faktörlerin yanı sıra dünyadaki asıl maddi ve ideolojik güç olarak kalan gerici ge-leneksel İslami fundamentalizmden ileri gelmek-tedir.

Politik Ekonomi ve "Yeni Konumlar ve Büyük Değişimler" (1.Basım 2000, 2. Basım 2002) Üzerine Notlar'da, şu analizlere yer verilmektedir:

Bu gelişmeler, şu an birbirine nüfuz etmekte ve etki etmektedir:

* Çin'in hızlı ekonomik yükselişi ve Doğu As-ya, Orta Asya ve 3. Dünya'nın diğer stratejik böl-gelerindeki iktidar projesi.

* Orta ve Doğu Avrupa'da genişlediği gibi Av-

rupa Birliği (AB) konsolidasyonu ve ABD yönetimi-nin dolar hegemonyası, mevcut ilkel alternatif çerçevesini satın alan euro etrafındaki tutarlı pa-rasal bölge tasarımı, emperyal buyruklara izin verme.

* Gittikçe artan bir iddia da, Doğu Avrupa üzerinde uzanan Rusya emperyalizmi kaynaklı ham maddeler, ABD kıskırtmasına karşılık veril-mesi ve zengin Orta Asya enerjisinde emperyal çıkarların savunulması, Avrasya çevresinden fark-lı bir bölge karşısında Çin'le stratejik ortaklık formlarına girilmesi, yüksek teknolojik destek ve İran, Venezuela gibi ülkelere silah sağlanması.

* 3. Dünya'da yeni bölgesel birikim merkez-lerinin ortaya çıkışı söz konusudur. Bu, genellikle kapitalist üretim ilişkileri, üretim olanakları, taşer-onluk ve dış kaynak kullanımının coğrafi âdemi merkezileştirmesini içeren, daha fazla bütünleşmiş olan "ağ kapitalizmi" içerisinde olan emek bölünmesinin derinleştiği ve yayılmasına müsaade edildiği emperyalizme dayanmaktadır ve bu şe-kilde sürdürülmektedir. Önemli bir diğer sonuç da belli bağımlı komprador rejimlerin şu an daha manevratik fırsatlara, özellikle artan enerjiyle iliş-kili ve meta fiyatları ile Rusya ve Çin gibi güçlerin yeni stratejik birliğine sahip olmalarıdır.

* ABD emperyalizmi, -militarize edilen ve ana üssünü kendisinin finanse ettiği bir kurum üzerin-de karar vermek için- karşı konulmamış küresel egemenliği güvenceye almak amacıyla etkinliğini sürdürmeye çabalamaktadır. Bu durum, üretime ilişkin finansal sektörün ve bütünüyle ekonominin büyümesinin yanı sıra spekülasyonların çoğalması ve sağlık aygıtlarının finansal dengesizliğinin patlak vermesini kapsamaktadır.

Söz konusu görüngü, birbirleriyle yakından iliş-kili iki gelişmeyle iç içedir. Enerji ve daralan arz ('azami petrol' fikrinin bilimsel geçerliliğinin olup olmadığı şaibeli olmasına rağmen) karşısında bü-yük endüstriyel güçlerin büyüyen talepleri nede-niyle ve bu kaynaklar üzerinde kar kontrolünü el-de etmek için rekabet aracılığıyla tahrik edilen kaynakların küresel rekabeti, tüm hızıyla şidde-tini artırmaktadır. Ve kısa dönem etkileri daha ciddi bir şekilde artarken, insan topluluğu, iklim ve ekosisteme uzun dönem zarar veren etkileri-ne karşı koyması mümkün olmayan bir mesar-jin ötesine yaklaşmaktadır. Bu değişikliklerin al-tında olan en derin düzey, rekabet sınırını elde etmede kann genişlemesi ve en üst düzeye çı-karmak için baskı; kapitalizmin kör ve anarşik bü-yümesi ve kısa süreli ufkı; bir üretim sisteminin içsel gerginliğinin yüksek derecede sosyalize edil-mesi ve küresel olarak bağlantılandırılması, bin-lerce ve milyonlarca ücretli işçinin birleştirilmesi ve emeğinin kolektive edilmesi, kamusal olarak üretilen sağlığın küçük sermaye sınıfınca kontrol edilmesi, konuşlanması gibi emperyalist-kapita-list sistemin doğası ve mantığını ifade eder.

DÜNYA EKONOMİSİNİN YENİ EKONO-MİK COĞRAFYASINA İLİŞKİN BELLİ BAŞLI HUSUSLAR

2. Dünya Savaşı'nın sonunda ABD, dünya gayrisafi yurtiçi hâsıla (GSYİH)'nin yaklaşık yüzde 50'sini oluşturmakta ve dünya üretim kapasitesi-nin ise daha yüksek yüzdelik dilimini elinde bu-lundurmaktadır. Bu, ABD emperyalizminin ege-menliğinin yükselmesi ve Batı Avrupa ile Japonya'nın emperyal-endüstriyel merkez alanında fazla üretim kapasitesinin tahribatı gibi 2. Dünya Savaşı'nın, tarihsel olarak sayılabilecek spesifik sonucunu yansıtır. 1960 dolaylarında ABD, küre-sel gayrisafi yurt içi hâsılların yüzde 30'u gibi bir payın hissedaryken bugün bu oran yüzde 21 do-laylarında seyretmektedir. 1968 ve 1971 tarihleri-ne götürülebilecek ABD emperyalizmi tarihinin bu görece ekonomik düşüşü, Avrupalı meydan okuma ve altın-ABD dolar standardından vazgeç-me aracılığıyla piyasalaştırılan bir tür dönüş nok-tasını teşkil etmektedir.

1980'lerde endüstriyel-finansal bir rakip ve sermayenin ana ihracatçısı olan Japonya'nın orta-ya çıkışı bir diğer dönüş noktasının piyasalaştırıl-masını ifade eder. Ancak bugün farklı olan şey büyüklük ve ani büyümede daha sismik bazı ol-guların gerçekleşmesidir. Örneğin Çin'in emperya-list dünya ekonomisinde yükseliş göstermesi. 1976'da sosyalizmin devrilmesi ve Çin'de (Mao Ze-dung'un ölümünün ve sözde "DörtlÜ Çete"nin tutklanmasının ardından) kapitalizmin restore edilmesi. "Çin'in yükselişi" deyimi hem tasvir-i, hem de analitiktir. Çin, emperyalist bir güç de-ğildir, ama rekabetçi dünya ekonomisinde büyü-mekte ve emperyalist dünya sisteminde jeopolit-ik bir güç olmaktadır.

Çin'in hızla büyüyen ekonomisinin saf boyutu, emperyalist sermayenin bir hedefi ve dünya üre-timinin eksenı gibi küresel birikim sürecinde mer-kezi bir yere sahiptir; muazzam ihracatı, Çin Mer-kez Banka'sının dünyanın en büyük dolar yabancı hamili olmaya katkıda bulunmasını sağlamıştır; Doğu Asya'da Çin'in bölgesel etkisi örneğin Afrika ve Güney Amerka'da bulunan küresel alanlara uzanmaktadır; tüm bunlar dünya ekonomisi ve je-politik ilişki üzerine derin etkilere sahiptir. İleride açığa çıkarılması-arastırılması gereken nedenler-den dolayı, bölgedeki ABD egemenliğine karşı Do-ğu Asya eksenli meydan okumaların önderliği, Ja-ponya'dan Çin'e doğru kayıyor gibi görünüyor.

Dünyanın Yeni Ekonomik Coğrafyası

Tablo 1: dünyanın yeni ekonomik coğrafyası-na dair farklı ülkelerin, küresel ekonomideki gay-risafi yurt içi hâsıla payı gibi önemli bir konuyu ölçmektedir. Para terimlerinde sayısallaştırılan gayrisafi yurt içi hâsıla, tipik olarak bir yıl için ve-

riilen periotta bir ülkenin gıda ve hizmetler üreti-mini göstermektedir. ABD, dünya kapitalist sis-teminde, hala en büyük ekonomiye sahip tek ül-ke konumunda. 2000 yılının ilk zamanlarında Çin, dünyanın 3. büyük ekonomisi olmaya başlayan Almanya'yı bastırdı. Şimdiyse, Japonya'yı geçmiş-i durumda. ABD, Japonya ve Almanya yüzde 2-4 arası bir büyümeye sahipken, en büyük beş ekono-mi arasında Çin'in büyüme oranı, son yirmi yıl boyunca yıllık yaklaşık yüzde 9-10 civarında, Hin-distan ise son yıllarda yüzde 8'in gerisinde olma-yan bir büyümeye sahip. Çin'in dayanağı olan yüksek büyüme oranı, kapitalizm tarihinde ben-zeri görülmemiş bir durumdur. Dünya ekono-misinde diğer önemli güç ölçüsü, farklı ülkelerdeki bir ülkeden firma aracılığıyla yatırım yapılan ser-maye ihracatıdır. Doğrudan dış yatırım, alım ülke-lerinde fabrika ve maden gibi üretim imkânların-da, bir ülkeden şirketler aracılığıyla yatırılan ser-mayeyi ifade eder.

Beş ülke; Amerika, İngiltere, Japonya, Alman-ya ve Fransa dış ticaretin yaklaşık yüzde 50'sini oluşturmaktadır. 1960'larda Amerika dış ticarettet-tek başına dünya stoklarının yansını elde etti; şimdilerdeyse bu oran yüzde 20 civarında seyre-diyor. 1960 ve 85 yılları arasında Almanya ve Ja-ponya dış yatırımın önemli derecede pay elde et-tiler. Japonya'nın hissesi 1990'lara doğru artmaya başladı fakat 1998'de Doğu Asya ekonomik krizi ve içteki durağan seyre karşılık olarak aniden düş-tü. AB ülkeleri yatırımdaki rolünü sürdürürken Amerika'nın payı azalmıştır. Ve AB şimdi dışa ya-tırımda en geniş sermaye çıkışına sahiptir. Tüm bunlar AB'nin son birkaç yıl içerisinde bir anlamda daha tutarlı ve birleşmiş bir blok oluşturmaya büyük bir önem kazandırdı. 2007'de dünyadaki en büyük 500 şirketin 167'si Kuzey Amerika'ya, 184'ü AB'ye ve 64'ü Japonya'ya bağlıydı. Son yıl-larda Amerika'nın toplam payı yüzde 5 azaldı. Em-peryalist ülkelerin birçok yabancı sermaye yatırı-mı yine diğer emperyalist ülkelere gitmektedir. Öte yandan üretimde artan yabancı sermaye ora-nı 3. Dünya'ya özellikle Çin'e kaymaktadır. 3. Dün-ya'da gerçekleşen yabancı sermaye oranı genel-likle gelişmiş kapitalist ülkelerinkinden daha yük-sek durumdur. Ve 3. Dünya'daki ülke yatırımlarının verimliliği az ücretle işçi çalıştıran iş yerlerinde üretilen ürünler ve giyim gibi aşın sômürünün ol-duğu yerlerin varlığından etkilendir.

1991'de 1. Körfez Savaşı'nın sonunda, enerji sanayiindeki en büyük 20 şirketin yüzde 55'i Amerikan ve yüzde 25'i Avrupalıydı. Fakat 2007'de Goldman Sochs Firması tarafından yapı-lan bir araştırmaya göre en büyük 20 enerji şirke-tinin yüzde 35'i Brezilya, Rusya, Hindistan ve Çin'den oluşan ülkeler grubundandı; yaklaşık yüzde 35'i Avrupalı ve yüzde 30'u Amerikandı. Rusya ve Brezilya büyük enerji üreticileridir. Öte yandan, Çin ve Hindistan, enerji gereksinimlerini karşılamak için ağırlıklı olarak ihracata dayan-

maktadır. Ancak Çin yönetiminin kontrol ettiği enerji şirketleri, ABD kaynaklı Unocal Corporati-on'u elde etmeye çalışan (Kuzey Amerika ve As-ya'da geniş petrol rezervlerini tutmakta) Çin pet-rol şirketi CNOOC'un 2005'te açıkladığı gibi ulusla-rarası büyük oyuncu olmaya başlamaktadır.

Brezilya, Venezuela, Suudi Arabistan, Nijerya ve İran gibi enerji üreten 3. Dünya ülkelerinde, yabancı teknolojiye güven bakımından emperya-list dünya pazarına yapısal bağıllık baş göster-mektedir. Petrol ve enerji, tarım, kentsel-kırsal ilişkiler ve toplumsal yapı tamamen tahrif edici etkilere sahip olan gelişmiş ülkelere engel olma-ktadır. Büyük oranda oligarşik olarak kalan Chavez himayesindeki Venezuela, gıda üretiminin yüzde 70'ini ihraç etmektedir. Caracas'taki gecekondü bölgeleri büyük yoğunluktaki kırsal yoksuluna, resmi ekonominin birçok lokavtına hala ev sahipli-ği yapmaktadır.

Durağan olmasına rağmen ham madde fi-yatlarındaki fahiş artış, yüksek kar ve finansal etki gücünü oluşturmaktadır. Çin'in rekabetçi küresel gündemin peşine düşmesi gibi bir ekonomik güce erişmesi ve önemli finansal kaynakları biriktirdiği gerçeği, Venezuela gibi bir ülkenin borç ve kredi ne-deniyile Çin'e başvurusu aracılığıyla baskıladığı ABD'ye, katı bir şekilde karşı kılabileceği anlamına gelir. Yeryüzünün değişen ekonomik coğrafyası, üretim kapasitesinin ana dağılımını içermektedir. Ancak "dünyanın düz olmaması" yassılaştığını gös-termez. İleri üretim güçleri zengin ülkelerde hala dengesiz bir şekilde toplanmaktadır. Zengin ülke-lerde gayrisafi yurtiçi hâsıla oranı, Uluslararası Para Fon-u (IMF)'nun Brezilya, Meksika, Türkiye gibi "orta ge-lirli ülkeler" olarak adlandırdığı ülkelere 5 kat da-ha fazladır. Zengin ülkelerdeki gaynsafi yurtiçi hâs-la, Suudi Arabistan'da en çok olmak üzere düşük gelirli ülkelere 19 kattan çok daha fazladır. Ücret seviyesindeki engin farklılıklar ve çifte sômürünün şiddetli koşulları, zorba-baskıcı ulus farklılıkların pla-nını çizmekte ve üstünde durmaktadır. Küreselleş-me çelişen etkilere sahiptir. Hatta bu farklılıklar 3. Dünya'daki daha yüksek endüstrileşme seviyesiyle ve orta sınıf kesimi için gelir kaynaklarıyla sonuçlan-maktadır. Ancak bu, kapsayıcı eşitsizlik değildir. Em-peryalist küreselleşmenin bu evresinde en önemli farklılaşan etkilereinden biri de 3. Dünya ülkeleri ara-sında ve içerisinde eşitsiz gelişimin artmasıdır.

Çin'in gelir dağılımı, ABD ve Brezilya'nın liste başında olduğu dünyadaki en eşitsiz ülkeler ara-sında yer almaktadır. Yeryüzünün değişen ekono-mik coğrafyası, ayrıca 3. Dünya ülkelerinde tahrikâr ve eşitsiz etkiler nedeniyle dünya tan-ımını da etkilemektedir. Emperyalizm, uluslar ara-sı üretimin küreselleşen rekabet ve bölgesel ihti-yaçlardan kaynaklanan ayrılmış pazar zincirleri içerisinde ulusal tanım sisteminin dönüştürmekte-dir. Yani, gıda daha fazla üretilmekte ve daha fazla ihraç edilmekte ancak insanlar yerel olarak beslenememektedir veya ülke insanı, gıda üreti-minden yararlanamamaktadır. Tarihsel olarak gıda üretimi, sözkonusu çoğu ülkenin ekonomi te-melinde yer almaktadır, artan bir şekilde ise tar-ım, 3. Dünya ülkelerinin ulusal ekonomisi baki-mından temel olarak azalmaya başlamıştır. Gıda üretimi, spekülâtif meta girdabı ve aynı zamanda emperyalistlerin bio-benzin gıda rekoltesinin, ag-ro-endüstriyel körtürünü sürüklediği mali piyasaya içerisine süpürülmektedir. Temel besin hammad-deleri, 3. Dünya ülkelerinin birçok kesiminde artık yetersiz üretilmektedir. Ve böylece 2008'in başla-rında modern ekonomi tarihinden önce hiçbir şe-kilde yaşanmayan küresel gıda krizi mecburen ortaya çıkar ve bu kriz, Afrika, Asya ve Latin Ame-rika'nın büyük bölümünde korkunç bir insanlık bedelini gerektirmeye devam etmektedir. Bu, ay-nı zamanda zorba-baskıcı uluslar arasında derin bir farkın ifadesi anlamına gelmektedir.

*Raymond Lotta'nın 'Dünya Ekonomisindeki Değişim ve Kırılma Noktaları ve Büyük Güç Rekabeti' üst başlıklı yazısının ilk bölümü www.countercurrents.org sitesinden kısaltılarak çevrilmiştir.

Erdoğan yine efelendi: ‘çevrecinin daniskasıyım’

Nükleer enerji santrali projesi nedeniyle kendisini protesto eden çevrecilere kızarak “çevrecilerin daniskasıyım” diyen Erdoğan’ın, ülkeye gelmesi için büyük çaba sarfettiği yabancı sermaye, yasa tanımaz bir serbestlikle ülkenin dört bir yanında doğayı tahribata uğrattıyor. Fabrikası çevreye zarar verdiği için mühürlenene yasa tanımazlardan Cargill’e kıyak yapan ‘çevrecinin daniskası’na ise yargı tazminat cezası verdi

Bu ülkedeki işleyiş dolayısıyla kendilerine o kadar güveniyorlardı ki, artan tepkilere rağmen, “Denizi doldurduk, cezamızı bekliyoruz. İznimiz henüz yok. Ama biz büyük şirketiz. İzni alınız.” diyebilmişti. Gerçekten de haklılar, bu büyük şirket izni alamadı ama izinsiz dolgu yaptığı Bodrum’da otel yaptırdığı için ‘Turizme Katkı Ödülü’ aldı. Birer doğa harikası olan koyların turizm pazanının vahşi kar hırsı ile doğallığını yitirmesi, beton yığınlarının yeşilin ve doğal görüntünün yerini alması çevrecilerin tepkisini çekse de, ne devlet ve dolayısıyla ne de şirketler bunu önemsiyor. Pina Yanmadası’nda izinsiz doldurduğu yeri eski haline getirmesi istenen şirket, buna yanaşmıyor. Kaldı ki, eski haline getirme sözü kimseyi aldatmasın, böyle bir şey bir daha mümkün olmayacaktır.

Turizme Katkı Ödülü almaya hak kazanan(!) MNG Holding’in geçtiğimiz yıl Bodrum’da yaşanan orman yangınları ile de yakından ilgili olduğu şüphesi kuvvetlendi. Orman yangınının meydana geldiği ormanlık arazinin bir yıl önce MNG Holding’e otel yapması için tahsis edildiği ortaya çıktı. Bu bölgenin orman vasfını yitirerek imara açılmak istenmesi amacıyla orman yangınının kasıtlı olarak çıkarıldığı şüphesi kuvvetlendi. Zira MNG Holding ile ilgili benzer bir hadise de Antalya’da meydana gelmişti. Holdingin otel yapmak için ormanlık alanın tahsis edilmesini amacıyla yaptığı başvuru reddedilmiş, daha sonra bu alanda yangın çıkmış ve böylece o alan MNG’ye verilmişti.

Her yıl yanan ormanlar...

Kürt’ün ormanına kimse acıymıyor!

Orman yangınları her yıl ülkenin turistik bölgelerinde meydana gelir ve basına da yansır. Ancak haberlerde yangının çıkış gerekçesi pek açıklanmaz. MNG Holding’in burjuva basınına bu şekilde haber olması bir istisnadan ibarettir, ancak batıdaki orman yangınlarının büyük çoğunluğu aynı sebepten çıkar. Bu şanssız ormanlar hiç değişe haber olabilmekteler. Bir de kimsenin görmediği, göstermediği, üzerine söz dahi söyleyemediği ormanlar var. Onlar, on yıllardır tehlikeli bir bölgede yeşerdikleri için bu kaderi taşıyorlar. Kuzey Kürdistan’ın ormanlarından bahsediyoruz. Her yıl Türk devleti tarafından ‘terörle mücadele’ adı altında bilinçli olarak ateşe verilen, bilinçli olarak salınan zararlı tırtıllarla kurutulmak istenen ormanlar. Göstermelik olarak yeşillendirme, çevrecilik oyunlarını oynayan Türk devletinin, onun hükümetlerinin çevrecilik ile aralarındaki gerçek ilişki en yalın haliyle, savaşın yakıcılığı altında kendisini gösteriyor. Kürdistan’ın ormanları da Türk devletinin millî zulmünden payını alıyor. Çevrecinin daniskasıyım diyen Kasımpaşalı Erdoğan da bir devlet politikası olan bu yangınlardan başbakan olarak birinci derecede sorumlular arasında yer alıyor.

Yer altına göz diktiler; ormanı, toprağı, suyu ve insanı gözden çıkardılar

Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasının yer altı kaynakları bakımından oldukça zengin olduğu bilinmektedir. Bunun farkında olan emperyalist tekeller, ülkenin batısından doğusuna kadar birçok ilde maden arama, çıkarma ve işleme faaliyetlerini sürdürüyor. Tekellerin tanıtım bilgilerinde çevreye duydukları saygı, insan yaşamına verdikleri önem üzerine bolca sözler yer alıyor. Ancak bu çok uluslu emperyalist tekellerin diğer ülkelerde yol açtıkları çevre kirliliği ve ülkemizde de Balıkesir’in Balya İlçesi’nde yol açtıkları kirlilik, tanıtım reklamlarındaki şirin sözlerin nasıl tehlikeli olduğunu göstermektedir. Balıkesir’de Fransızlar tarafından 1860 ile 1940 yılları arasında işletilen Balya kurşun madeninden geriye 4 milyon ton zehirli atık kaldı. Madenin işletildiği yıllarda nüfusu 30 bin civarında olan Balya’nın bugünkü nüfusu 2 binlerde. Toprak, su ve hava kirliliğinin yaşandığı Balya’da 2002 yılında dahi mezarlık kayıtlarına göre 32 ölümden 28’ine akciğer kanseri sebep oldu. Emperyalist ülkeler ve tekeller için, yeraltı ve yerüstü kaynaklarını sömürdükleri bu topraklardaki hiçbir değerlin (doğal zenginlikler ve canlı yaşamı), elde ettikleri kânn zerrisi kadar değeri bulunmuyor.

AKP uşaklıkta derinleşiyor...

Emperyalist tekeller daha çok kazanıyor...

Emperyalist tekellerin bugün ülkenin dört bir yanında sürdürdüğü madencilik faaliyetlerini, biraz eksik bilgiyle de olsa (madencilik faaliyetlerinin esasta yabancı şirketler tarafından yürütüldüğünü açıklamayarak) övgüyle anlatan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler, madencilik ve çevre sorunu ile ilgili olarak şunları söylüyor: “Her ikisi de bize emanet ve bizim için çok önemli. Ülkemiz için ve ekonomiye katkısı adına iki önemli faktör... Ben madenciligi bir uçağın iki kanadına benzetiyorum. Bir kanadı madencilik, bir kanadı çevre olarak başanlı bir şekilde faaliyetlerimizi sürdürüreceğiz. Madencilik şu anda atak halinde. Biz daha derinlere inerek bu zenginlikleri insanımızın hizmetine sunacağız. İstikbal derinlerde dir diyoruz. Biz hükümet olarak daha fazla derinlere inerek madenciligi ayağa kaldıracacağız. Yeni yasal düzenlemelerle zaten dinamizm içinde olan madencilik çok daha iyi bir noktaya ulaşacak.” Güler, madencilikteki derinleşmenin ülke ekonomisine büyük katkıda bulunacağını söylüyor, tıpkı özelleştirmelerle birçok kamu kurumunu emperyalist şirketlere peşkeş çeken hükümetinin şişirdiği balonlar gibi. Madenlerin derinlerine inenler ve yerin derinliklerinden çıkarılanların yeni sahipleri, emperyalist tekeller oluyor. AKP’nin balonları bir bir patlıyor elbette. Çünkü özelleştirmelere bel bağlayarak ekonominin rayında gideceğini söyleyen AKP’ye rağmen, yoksulluğa sürüklenen halk tabakaları, özelleştirmelerle işlerinden olan işçi-

ler biliyor ki, satacak bir şey kalmadığında ülke ekonomisini rayında tutacak bir kaynak yok. Özelleştirme ile elde edilen gelirler de, tahmin edileceği üzere, devletin emperyalistlere olan borçlarının faizlerini ödemeye, AKP yandaşlarının vergi kaçakçılığıyla, dolandırıcılıkla devleti uğrattıkları zararların giderilmesine ve Kürt ulusuna karşı sürdürülen haksız savaşı finanse etmeye ayrılıyor. Madenlerdeki derine inmenin anlamı bu bütünlük içerisinde değerlendirilmeli.

Ülkenin her yerindeler...

toprağı siyanürle zehirliyorlar...

Türkiye-Kuzey Kürdistan’da son yıllarda artan madencilik faaliyetlerinde Almanlar 13 şirketleriyle ilk sırada yer alıyorlar. Almanya’yı dokuzar şirketleriyle ABD ve İngiltere izliyor. Kanada ise sekiz şirketiyle burada. Bunu yedi şirketle İspanya ve altışar şirketleriyle Hollanda ile İtalya takip ediyor. Bu şirketler, en çok ilgiyi altın rezervlerine göstermektedirler. Bunların arasında en tanınmışları, dünya çapında arama yapan Newmont, Tüprağ, Rio Tinto, Cominco ve Gordion gibi çokuluslu şirketler. Bilindiği gibi Ege bölgesindeki Kaz Dağları’nda altın arama çalışmaları, altını ayırtmada kullanılan zehirli siyanür maddesi nedeniyle çevrecilerin ve bölgede yaşayanların da tepkisini çekmiş ve uzun süre protestolarla gündeme gelmişti. Batıda, Uşak, Manisa, İzmir, Balıkesir ve Çanakkale illerini kapsayan geniş bir alanda altın rezervlerinin çıkarılması için emperyalist tekellerin faaliyetleri sürüyor. Bunun gibi doğuda da Gümüşhane, Erzurum, Derin, Artvin gibi illerde altın rezervlerinin çıkarılması için emperyalist tekellerin faaliyetleri sürüyor. Altını ayırtmak için kullanılan zehirli siyanür maddesi ile, toprağın, suyun ve dolayısıyla canlı yaşamının tehlikeye girmesinden endişe duyan maden bölgelerinin yakınında yaşayan insanlar ise tedirgin. Siyanürün yanı sıra, maden çalışmalarını yürütürken doğal çevrenin görüntüsünü önemli oranda değiştirecek kadar çevreye zarar veren altın şirketleri ise psikolojik eklepleri ile insanların tepkilerini düşürmeye çalışıyorlar.

'Boş vakitlerinde' çevreci olanlar...

Tekellerin her türlü olanağı kullanarak sürdürdükleri psikolojik etki çabaları, çevreye büyük zararlar verdikleri bölgelerde çevre platformları, yöre dernekleri ve demokratik kitle örgütleri tarafından boşa düşürülmekte ve yürütüldükleri faaliyetin gerçek yüzü teşhir edilmektedir. Bunlardan biri olan Yeşil Artvin Demerği tarafından Artvin’deki altın arama ve çıkarma faaliyetleri nedeniyle Ekim 2007 tarihinde yapılan bir açıklamada şu ifadelere yer veriliyor:

Artvin’in hemen tepesinde ‘doğal yaşlı ormanlarla’ kaplı Cerattepe’de yapılacak madencilik, doğamızı (ki uluslararası sözleşmeler tarafından korunması gereken bitki ve hayvan türlerine sahiptir), suyumuzu, toprağımızı, kısaca yaşam alanlarımızı kirletecek ve yok edecektir... Çıkarılacak madenin ülke ekonomisine hiçbir katkı yapmayacağı açıktır. Çünkü çıkarılacak maddede devletin hakkı sadece ve sadece kar miktardan ziyade %2 olacaktır. Üstelik kar miktarı şirketin kendi beyanına göre belirlenecektir. Bu miktar, zenginleştirme işleminin ülkemizde yapılması halinde %1’e düşürülecektir. Buna karşılık, hem Maden Kanunu hem de teşvikleri düzenleyen ilgili kanundaki maddeler nedeniyle, devlet tarafından bu tür işletmelere verilen muazzam teşvikler (5 yıl vergi muafiyeti, %50 elektrik yardımı, çalışanların sigorta primlerinin %50’sinin ödenmesi vb.) sayesinde, verilmesi öngörülen bu %1’lik payın da hiçbir önemi kalmadığı gibi, bu paydan daha fazlası da devletimiz tarafından maden şirketine geri ödenecektir.

Bu konuşma ve had bildirme üzerinde biraz durmak istiyoruz:

Bugün, dünyada ve ülkemizde yaşanan tüm olumsuzluklara, yaşamın, doğanın, ekosistemin tehdit altında olmasına rağmen, bir anlamda her şeye rağmen yaşamı savunmak ve yaşadığımız doğayı korumak adına herkesin çevreci olması gerektiğine inanıyoruz. Bu nedenledir ki; çevrecilik kimsenin tekelinde olamayacağı için ‘çevrecinin daniskası’ olabileceğini de düşünmemiştik.

Kısaca biz çevreciyi ‘çevre sorunlarının çözülmesini isteyen ve bu yolda gönüllü çabada harcayan herkes’ olarak biliyoruz. Farklı olarak da ‘çevresel sorunların çözümü ve çevre kirliliğinin önlenmesi için bilim ve teknolojinin olanaklarını kullanan, çözüm önerileri sunan ve bunları toplum yararına uygulayan’ meslek dalı olarak Çevre Mühendisliğini tanımlayabilmıştık.

Bununla beraber 60. hükümetin başı ‘çevrecinin daniskası’ olduğunu ifade etmiştir. Buradan hareketle ‘çevrecinin daniskası’nı tanımlamaya ve ‘çevrecinin daniskası’ nasıl olur/olmalıdır sorusuna yanıt bulmaya çalıştık. Görülüyor ki;

Politikasızkı ‘çevrecinin daniskası’ için en iyi çevre politikasıdır. Eğer çevre ve insan sağlığını korumak, çevre kirliliğini önlemek gibi konular öncelikleriniz arasında yer almıyorsa zaten bir çevre politikası geliştirmeye de ihtiyaç duymazsınız.

‘Çevrecinin daniskası’, öncelikle çevre ile ilgili kurumlara işlevsizleştirerek işe başlamalıdır. Örneğin çevreyi ve doğayı koruma görevi olan Çevre Bakanlığını, ülkenin doğa varlıklarına işletme mantığı ile bakan yatırımcı kuruluşlarla birleştirerek ‘dene-

nin 56. Maddesi ile ‘herkesin sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkına sahip’ olduğunu, ‘çevreyi geliştirmek, çevre sağlığını korumak ve çevre kirlenmesini önlemenin devletin ve vatandaşların ödevi’ olduğunu, 2872 Sayılı Çevre Kanunu’na göre herkesin ‘çevrenin korunması ve kirliliğin önlenmesi ile görevli’ olduğunu biliyoruz.

Bunlara ilave olarak çevre konusunu bir tüketim sektörüne dönüştüren profesyonel çevrecilerin de son zamanlarda sahnedene gelmeye alışmışık ama ‘çevrecinin daniskası’ndan bugüne kadar haberdar değildik. Sayın Başbakan, Rize’de yaptığı konuşmada, Karadeniz coğrafyasını ve bölgenin ekosistemini yok eden/yok edecek hidroelektrik santrallerini ‘savunurken’ en ‘bilgi’ ve ‘görgüsü’ ile bizleri bir kez daha aydınlattı! Ve hatta ‘haddimizi’ de bildirdi...

Bu konuşma ve had bildirme üzerinde biraz durmak istiyoruz:

Bugün, dünyada ve ülkemizde yaşanan tüm olumsuzluklara, yaşamın, doğanın, ekosistemin tehdit altında olmasına rağmen, bir anlamda her şeye rağmen yaşamı savunmak ve yaşadığımız doğayı korumak adına herkesin çevreci olması gerektiğine inanıyoruz. Bu nedenledir ki; çevrecilik kimsenin tekelinde olamayacağı için ‘çevrecinin daniskası’ olabileceğini de düşünmemiştik.

Kısaca biz çevreciyi ‘çevre sorunlarının çözülmesini isteyen ve bu yolda gönüllü çabada harcayan herkes’ olarak biliyoruz. Farklı olarak da ‘çevresel sorunların çözümü ve çevre kirliliğinin önlenmesi için bilim ve teknolojinin olanaklarını kullanan, çözüm önerileri sunan ve bunları toplum yararına uygulayan’ meslek dalı olarak Çevre Mühendisliğini tanımlayabilmıştık.

Bununla beraber 60. hükümetin başı ‘çevrecinin daniskası’ olduğunu ifade etmiştir. Buradan hareketle ‘çevrecinin daniskası’nı tanımlamaya ve ‘çevrecinin daniskası’ nasıl olur/olmalıdır sorusuna yanıt bulmaya çalıştık. Görülüyor ki;

Politikasızkı ‘çevrecinin daniskası’ için en iyi çevre politikasıdır. Eğer çevre ve insan sağlığını korumak, çevre kirliliğini önlemek gibi konular öncelikleriniz arasında yer almıyorsa zaten bir çevre politikası geliştirmeye de ihtiyaç duymazsınız.

‘Çevrecinin daniskası’, öncelikle çevre ile ilgili kurumlara işlevsizleştirerek işe başlamalıdır. Örneğin çevreyi ve doğayı koruma görevi olan Çevre Bakanlığını, ülkenin doğa varlıklarına işletme mantığı ile bakan yatırımcı kuruluşlarla birleştirerek ‘dene-

tim-koruma sorunundan’ kurtulmalıdır.

‘Çevrecinin daniskası’ ekonomik çevrenin gelişmesine öncelik vermemelidir. En yakın ekonomik çevreden başlayacak bu çalışmada orman alanlarının ve kıyıların rahatlama yağmalanması için Turizmi Teşvik Kanunu gibi uygulamaların önemi büyüktür.

‘Çevrecinin daniskası’, kıyıları doldurana ödül vermemeli, kıyıları bolca doldurarak sahil yollarını inşa etmemelidir. (Karadeniz Sahil Yolu bunun en iyi örneğidir.)

‘Çevrecinin daniskası’, su havzalarında mutlak koruma alanlarını daraltmamalı, zaten kısıtlı olan su kaynaklarının kirlenmesine göz yummamalı, eğer su ktlığı yaşanır suçu kuraklık ve küresel ısınmaya atmalı, çözümünü de yağmır duası ile birlikte Allah’a havale etmemelidir.

Yenilenebilir ve temiz enerji kaynakları yerine nükleer enerji gibi dışa bağımlı, eski ve kirlili teknolojilerin kurulmasında ısrarcı olmalıdır.

Ne pahasına olursa olsun, hatta doğal sit alanları ve millî parklarda bile madencilik önünü açmalı, siyanür ile halkın zehirlenmesine müsaade etmemelidir. Gerekirse bu konuda yargı kararlarını ve hukuku hiçe saymalıdır. Danışıklı Çevreci, hele bir de başbakan ise, 1. sınıf tanrı arazileri üzerine, ABD kökenli nişasta fabrikasına, bilime ve hukuka rağmen, işletme izni veren kişi olmayı gerektirir. Bir anlamda, yargının bu konuda vermisi olduğu kararın pişkin seyretneme halidir danışıklı çevrecilik...

Orman yangınlarını izlemek, orman ekosistemini bilmeyenleri başa getirerek, ‘orman yangınları ile kenelerin öldüğü’ yolunda jümser(!) ‘yorumları’ yapan bürokratları ödüllendirmektedir danışıklı çevrecilik...

‘Çevrecinin daniskası’nın en büyük rakiplerinden biri ise çevre mühendisidir. Bolca miktarda Çevre Mühendisliği bölümleri açılmalı ama mezunlara istihdam olanağı sunulmayıp potansiyel iş gücü olarak yedeklenmeli, böylece serbest ‘piyasa koşullarında emeği iyice sömürülmelidir.

‘Çevrecinin daniskası’ için başka bir rakip de sıradan çevrecidir. Yani yaşam savunucularıdır... Çünkü sıradan çevreci (yani bızlar), yaşamı her şeyin üstünde tutar. İnatla yaşamı savunmayı kendine görev edinir. ‘Ele avuca gelecek hiçbir işleri yoktur. Sadece boş vakitlerini değerlendirmek için yaptıkları iş budur.’ Sıradan bu çevrecilere karşı ise ‘Ben çevrecinin daniskasıyım. Asıl çevreci benim’ demek yeterlidir. Çünkü Kasımpaşalılık tam da budur işte!

T

ayyip Erdoğan, Rize’de enerji sorunları ile ilgili yaptığı konuşma sırasında çevrecileri hedef alarak, “Boş vakitlerinde bu işi yapıyorlar” deyince, turizm bölgelerinde ormanlık alanların imara açılması amacıyla çıkarılan ve failleri büyük şirketler olan orman yangınları, ülkenin dört bir yanında emperyalist tekellerin işlettiği madenlerin çevreye verdikleri zararlar, kimyasal atıkların denetleme eksiklikleri sayesinde doğaya bırakılması ile oluşan kirlilik ve son olarak da emperyalist ülkelerin istekleri doğrultusunda nükleer enerji santralleri yapma projesi nedeniyle sık sık AKP hükümetini protesto eden çevreciler, Erdoğan’a büyük tepki gösterdiler. Erdoğan ise gelen tepkilere rağmen sözlerini savunarak, “Ben çevreciyim, çevreciliği her alanda savunuyorum ve uyguluyorum. Ben boş gezen çevrecilerden değilim. O çevreciyim diye ortada dolaşanlara sorun. Çevrecilik adına ne yaptınız?” dedi. Meydanlarda sık sık kabadayı tarzıyla sarfettiği sözlerle tepki çeken Tayyip Erdoğan, çevrecilik namına böyle konuşadursun, onun başbakanlık ve en yakın adamlarından Abdullah Gül’ün de cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturduğu şu dönemde, ülkenin dört bir yanında emperyalist tekeller yer altı zenginliklerini iyice sömürebilmek için çabalarken, ormanlık alanları, toprağı ve su kaynaklarını tahribata uğrattıklarıdır. “Her şeyi satırım” ve “Yabancı sermaye gelsin de...” düşüncesini kendisine ilke edinen AKP, emperyalist şirketlerin çevreye verdikleri zararlar karşısında ise bu şirketlerin elde ettikleri kânn yanından devede kulak kalan para cezaları ya da tazminatları ile bir nevi bu şirketlere ‘buyrun, istediğinizi yapın’ demektedir.

‘Çevrecinin Daniskası’ Başbakan Cargill davasında tazminata mahkum oldu

Yargının aleyhte verdiği karara rağmen ABD firması Cargill’in Bursa’da kurduğu nişasta fabrikasının faaliyetine devam etmesine izin veren Tayyip Erdoğan, yargı kararına uymadığı için tazminat ödemeye mahkum edildi. Erdoğan hükümetinin uşaklığını yaptığı ABD menşeli bu şirketin kendisine organize sanayi bölgesinde yer gösterilmesine rağmen tarım arazisi üzerine fabrika kurmasıyla açılan davada, yargı karar fabrikanın mühürlenmesi yönünde olmuş, ancak AKP hükümeti Cargill’e kıyak yapmak için yasalarda değişiklik yapmış ve fabrikanın kurulduğu arazinin metrekaresi başına 5 YTL ödeyerek kurtulmasına ön ayak olmuştu. Cargill’e kıyak için ABD Başkanı Bush, ‘çevrecinin daniskası’ndan ricada bulunmuş ve AKP hükümetinin Bakanlar Kurulu (uşakların daniskası), firmanın imar izni alabilmesi için Orhangazi Ovası’nda fabrikanın kurulu olduğu tarım arazisinin niteliğini ‘Özel Endüstri Bölgesi’ olarak değiştirmişti.

Denize izinsiz dolgu yapan MNG Holding’e çevre ödülü verildi

Bodrum’da 49 yıllığına kiraladığı Pina Yanmadası’nda otel yapmak için ormanlık kıyıda üç futbol sahası büyüklüğünde alana izinsiz olarak dolgu yapan MNG Holding’i de yargı kararları durduramamıştı.

Dereicililer su haklarını istedi

İSTANBUL- Sarıyer Belediyesi'nin 26 yıldır susuz bıraktığı Maden Mahallesi Dereiçi sakinleri, belediye başkanının su taleplerine karşılık 'sizin için farketmez' demesini protesto ettiler. "İnsanca yaşamak istiyoruz", "Su bizim hakkımız, söke söke alırız" sloganlarıyla belediye yürüyen halk, su taleplerinin karşılanmasını istedi. Belediye binası önünde kitle adına açıklama yapan Dereiçi Kültür ve Sosyal Yardımlaşma Derneği Başkanı Ali Doğan, bu yürüyüşü insanca yaşam isteği için gerçekleştirdiklerini dile getirdi. Sarıyer Belediye Başkanı Yusuf Tülin ile su ihtiyacı başta olmak üzere, barınma, altyapı ve ulaşım sorunlarıyla ilgili birçok görüşme yaptıkları halde hiçbir sonuç alamadıklarını ifade eden Doğan, "26 yıldan beri sokaktayız. 26 yıl önce her birimiz Anadolu'nun dört bir yanından toprak yetmezliği, Kürt sorunu gibi ekonomik ve sosyal baskılardan dolayı büyükşehir göç etmek zorunda kaldık. Bazen işsiz kaldık, çoğu zaman asgari ücretle yokluk ve yoksulluk içerisinde çocuklarımızı da bir gelecek kurmaya çalıştık. Tüm bunlarla mücadele etmeye çalışırken bizleri buralarda susuz, yolsuz, sağlıksız koşullar altında yaşamaya mahkum ediyorlar" dedi. Belediyenin her yerel seçim öncesinde sorunların çözüleceğini vaat ederek oy talep ettiğini belirten Doğan, "Bizi daha kötü koşullarda yaşatmak için mi oy istiyorlar. Su, barınma, eğitim, sağlık, ulaşım, altyapı haklarımızı istiyoruz ve bu talepler yerine getirilmedikçe mücadelemizi büyüterek sürdüreceğiz" dedi.

SUSUZLUK TEHDİDİ BÜYÜYÖR

B arajlardaki doluluk oranının normal seviyenin oldukça altına düşmesi; su kesintilerinin sıklaşmasına neden olurken, kirli olduğu, fosfor, arsenik gibi maddeleri yoğun olarak içerdiği için sağlığı tehdit eden kuyu, çay sularının çeşme sularına katılması halkı zor durumda bırakıyor. Belediye başkanları, valiler ne kadar suların temiz olduğunu iddia ederek kameraların karşısında bardak bardak su içseler de Van, Aksaray, Ankara, İstanbul, İzmir, Konya, Kahramanmaraş vs. gibi ülkenin çeşitli yerlerinden gelen sudan kaynaklı zehirlenme haberleri durumun hiç de yetkililerin açıkladığı gibi iç açıcı olmadığını gösteriyor.

İzmir'de çeşmeden arsenik akıyor

İzmir'de sadece 2007 yılında metrekare başına düşen yağış miktarında yaklaşık 100 kilogramlık azalma olması Kentin su ihtiyacının karşılandığı Tahtalı Barajı'ndaki su oranının dibe vurmasına neden oldu. Bu nedenle şehrin su ihtiyacı neredeyse karşılanamaz hale geldi. Susuzluğu gidermek için İzmir Büyükşehir Belediyesi, Göksu ve Sankız kuyularını devreye sokmuştu. Ancak kuyu suları da susuzluğa çözüm olmadı. Kabul edilebilir arsenik değerinin litrede 10 mikrogram olması gerekirken, yapılan araştırmalarda Göksu Kuyusu'ndan çıkanlar suda litrede 59 mikrogram, Sankız'dan ise 32 mikrogram arsenik olduğunun tespit edilmesiyle birlikte belediye bu iki kuyu suyunu devreden çıkarmak zorunda kalmıştı. Ancak su kesintilerinin artması üzerine geçtiğimiz günlerde arsenik oranı halen yüksek olan Göksu ve Sankız tekrar devreye sokuldu.

Arsenik maddesinin zararları bilindi halde ve uzmanların bu konuda yaptıkları uyarılara rağmen İzmir Büyükşehir Belediyesi, Göksu ve Sankız Barajları'nı tekrar devreye soktu. Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu, suya indirim yaparak halkın tepkisini törpülemeye çalışsa da, tehlikenin farkında olacak ki, bölge halkına aralık ayına kadar bu suyu içmemeleri ve yemek yapımında kullanmamaları için uyarıda bulunuyor.

Gökçek'in susuzluğa 'çözümü' atık su çıktı

Ankara'nın bazı semtlerinde haftalarca süren su kesintileri devam ederken yüzlerce Ankaralının sularının kirli olması nedeniyle yakalandığı salgın hastalığın ortaya çıkmasıyla gerçekleri ört bas etmeye çalışan 14 yıllık Belediye Başkanı Melih Gökçek'in, Ankara'nın su sorununu 'çözmek' için yaptığı son öneri de kirli çıktı. Gökçek'in önerisine göre, Kızılırmak suyunun musluklardan antılmadan akıtılması planlanıyor. Kızılırmğa ise 5 yerleşim birimi ve 64 sanayi kuruluşunun kanalizasyon atıkları karışıyor.

Tehlikenin boyutunu ortaya çıkaran Ankara İl Koordinasyon Kurulu, Kayseri, Kırşehir ve Sivas'ın ilçe ve köylerinin tamamının kanalizasyon atıklarının Kızılırmak nehrine verildiğini ve Kesikköprü Barajı'nda da ana kirlilik unsurunun fosfor olduğunu açıklayarak, Ankara Büyükşehir Belediyesine uyarılarda bulundu. Daha önce de Ankara İl Koordinasyon Kurulu ve çeşitli kurumlar tarafından susuzluk ve kirlilik konusunda acil tedbir alması için birçok kez uyarılan Gökçek, daha önceki uyarılara gözünü kapatarak, siyasi menfaatlerini düşünmüştü.

Topbaş: Eski usul traş olun

İstanbul'da yaşanan su sıkıntısı da diğer illerdekilerini aratmayacak nitelikte. Özellikle Gazi Mahallesi, Esenler semtleri ve Şişli'ye bağlı bazı semtlerde su kesintilerinin yaşanmasına rağmen İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanı Kadir Topbaş yaptığı açıklamada İstanbul'da su sıkıntısının yaşanmadığını iddia etti. Topbaş'ın İstanbul'un su sorunu kez deva olarak gördüğü Melen Çayı'nda son zamanlarda balıkların karaya varması ise, çaydaki kirlilik ve kuraklık sorununu tekrar gündeme getirdi.

Arsenik maddesinin tehlikeli yönleri

Arsenik metal ile ametal arasında özelliklere sahip bir element olup, vücuttaki bazı enzimlerle birleşerek hücre metabolizmasını bozucu etkiye bulunarak zehirlenmelere neden olabilmektedir. Arsenik maddesinin küçük dozlarda alınması bile zehirlenmeye neden olabilmektedir.

KONUK YAZAR M.Kemal COŞKUN SOL, ERGENEKON, AKP, vs

D aha en baştan söyleyecek olursak, sol gelekten gelen birisi için Ergenekon'un bilmem kaç yıldır varlığı, devlet kurumlarıyla ilişkileri, bugüne kadar devlet "adına" ve devletin bir takım kurumlarıyla "birlikte" yaptıkları şeyler şaşırtıcı ve bilinmeyen olaylar olmadığı gibi, kesinlikle savunulabilir de değildir. Söylemeye bile gerek yok ki Ergenekon türü örgütlenmeleri savunan bir tutum, sol politik gelenekle kesinlikle bağdaşmaz. Kaldı ki sol, bugüne kadar bu türden örgütlenmelerin üç beş kişinin sapkın davranışlarıyla ilgisinin olmadığını, tersine, aslında devlet eliyle kurulduğunu, kontrol edildiğini ve yönetildiğini, üstüne üstlük bu tür örgütlenmelerin hiç de yeni bir şey olmadığını savunup durdu. 6-7 Eylül olayları, 1977 1 Mayıs'ı, Maraş, Çorum katliamları, Bahçelievler katliamı, falı meçhul cinayetler ve daha akla gelmeyen binlerce örnek, bugüne kadar solun "derin devlet"le, nam-ı diğer Ergenekon'la andığı olaylar değil miydi? Solun bu konularda alını atılır, kafası da karışık filan değildir ve bunun tersini söylemek, beyinden değil de omurilik soğanından konuşmak demektir. Bütün bunlara rağmen bugünlerde ilgili/ilgisiz, bilgili/bilgisiz, eski solcu-yeni liberal/İslamcı-muhafazakâr, "taraf"lı/tarafsız herkes birden bire sol eleştirmeni olup çıktı. O kadar ki, "emperyalizm kelimesi Marks'ta yoktur, dolayısıyla bu kavram Marksizm'le ilişkisizdir" (B. Oran, 03.08.2008, Radikal İki) diyerek, ne demeye emperyalizme karşı çıkıyorsunuz demeye getiren ve böylece de Lenin'den filan da haberi olmadığını gösteren, ya da solun muhafazakârlarla ittifak yapmasını isteyenler (A. Altan, Taraf Gazetesi, 24.06.2008) bile var.

Yeni derinlik

Aslında temel sorun, Ergenekon aracılığıyla derin devletin tasfiye edildiği ve bunun ülkede demokratik bir ortam yaratacağı algısından kaynaklanıyor. Derin devletin "bir kısmı"nın tasfiye edildiği doğrudur, ancak bunun yerine küreselleşme süreçleriyle ve İslamcı muhafazakârlıkla daha uyumlu yeni bir derin devlet organizasyonu geçiriliyor. Üstelik bu, demokrasi getireceği düşünülen AKP ile TSK, MİT ve diğer devlet kurumlarının işbirliği/uzlaşması ile yapılıyor. Buradan demokrasinin gelişeceğini zannetmek, saflık değilse eğer, en basitinden devletin sınıfsal özünü ve işlevini bilmemek/göz ardı etmek demektir. Ergenekon savcısı bile bu örgütün "MIT ve TSK ile ilişkisinin olmadığını" söyleyerek bu tasfiyenin sınırının neresi olduğunu gösterdi maalesef, ancak, aklı başında bir sosyalist bunları yemez, zira bu türden ilişkilerin nerelere kadar uzandığının zaten farkındadır. Bunları söylemek Ergenekon'a sahip çıkmak ya da var olan politik çatışmada tarafsız kalmak demek değildir, ama Ergenekon'un tasfiyesinin ardından bizleri başka ne türden organizasyonların beklediğini anlamaya çalışmak demektir. Sola düşen, Ergenekon'daki bütün ilişkilerin ortaya çıkarılmasını, üyelerinin yargılanmasını ve başka türden bir derin devletin oluşmasını engellemek ki, bu, bazılarının düşündüğü gibi AKP ile birlikte, ya da AKP savunusuyla değil, AKP'ye rağmen ve ona karşı yapılabilir. Zira AKP hükümetinin ne Ergenekon ilişkilerinin bütünüyle açığa çıkarılmasına ne de ülkede demokrasinin yerleştirilmesine niyeti vardır. Sol bir politika geliştirmek açısından bu nokta hayati önemdedir.

Dahası gerekir

Ama sol bir politikanın geliştirilmesi ve ülkede demokrasinin yerleştirilebilmesi açısından hayati olan başka ve belki de daha önemli noktalar da bulunuyor. O da, şimdilerde sol eleştirmeni olmuş malum zevatın birçoğunun aklının ucuna bile gelmeyen/gelmemiş bir politikadır: Üçüncü başka bir yol, yani bir taraftan Ergenekon ilişkilerinin bütünüyle ortaya çıkarılmasını ve bu konudaki hükümet politikalarının samimiyetsizliğini ortaya koymak, diğer taraftan hükümetin emek düşmanı bir burjuva partisi olduğunu işçi ve emekçilere göstermektir. Sadece son birkaç örneği hatırlatmakta yarar var: Unilever'in taşeron işletmelerinde TÜMTİS'e üye olan işçiler atıldılar; DESA'da Deriş'e üye olanlar çıkarıldı; Bursa Büyükşehir Belediyesi otobüs şoförleri TÜMTİS'e üye oldular, arkasından atıldılar; YÖRSAN işçilerinin sendikaya üye oldukları için başlarına geleni duymayan kalmadı; geçen yıl en çok ölümlerin yaşandığı sektör inşaat sektörü, tersane işçilerinin hali malum, ama hükümetten "kabadaylık" dışında bir önlem yok; özelleştirmelere son hızla devam ediliyor; KESK'in toplu sözleşme talep eden eylemleri yok sayıldı, üstelik antidemokratik olarak nitelendi. Bütün bunların yanında AKP hükümeti sendikaları da kuşatmaya, onları da kendine yandaş örgütler haline getirmeye çalışıyor. Türk-İş'in son genel kurulunda yaşananlar ve seçim sonuçları ya da Memur-Sen ve Türkiye Kamu Sen'in durumları malum. 1 Mayıs'ta, sendikal grevlerde vb. yaşanan saldırıları saymıyorum bile.

Bütün bunlara karşı mücadele etmeden ülkede demokrasinin geliştirileceğini düşünmek, Yahudi âşığı bir Nazi ne kadar mümkünse ancak o kadar mümkündür. Ergenekon'un tasfiyesiyle iş bitmez, zira demokrasi, paylaşım ve mülkiyet ilişkilerini de tartışmaya açmayı gerektirir. Bu durumda solun politikası, bir taraftan derin devletin bütünüyle tasfiye edilmesini savunup yerine yenilerinin getirilmesini engellemek, diğer taraftan AKP'ye karşı emek mücadelesini geliştirmek, hükümetin emek düşmanı politikalarına geçit vermemek olmalıdır. Zira AKP hükümetinin ekonomik ve sosyal politikaları alternatifsiz değildir ve bunun işçi ve emekçilere göstermek, bu politikalara karşılık alternatifler üretmek gereklidir. Bizim üçüncü cephe dediğimiz, solun bugün geliştirmesi gereken, yani ne Ergenekoncu ne de AKP taraftan olan, ama tarafsız da kalmayan, sadece Ergenekon'un gerçek yüzünü değil aynı zamanda AKP'nin Ergenekon'la ilgili gerçek yüzünü, yani ikiye yüzlülüğünü de gösteren ve bunlara karşı emek mücadelesini geliştiren ve destekleyen politika tam da budur. Ve maalesef sol eleştirmenliğine soyunanların birçoğunun emek mücadelesinden haberi bile yoktur.

DTFC, Sosyoloji bölümü

Duvarlardan yargısız infazlara yakılan ağıt

Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde, gecekondü semti Providencia'nın yoksul kondularının duvarları, devletin yargısız infazlarını protesto ediyor. Kendini JR olarak tanıtan Fransız fotoğraf sanatçısı, Brezilya gettolarındaki evlerin duvarlarından yargısız infazlara karşı şehri sarmalayan isyanı, kadın portreleri ile anlatıyor. Duvarlardaki dev gözlerle kente bakan portreler yakınları polis şiddetine kurban giden kadınlara aittir.

Brezilya'da geçen yıldan beri yargısız infazlarda öldürülen kişi sayısı 1260. Öte yandan, Rio de Janeiro eyalet başkanı Sergio Cabral, polisin baş vurduğu yöntemleri savundu ve faturayı medyaya çıkardı. Medyanın cinayetleri abarttığını ve kurbanlardan çok suçlulara ilgi gösterdiklerini belirtti. Fransız sanatçı JR, 25 yıldır sanatı için sokakları kullanıyor. Önceki yıllarda Filistin'deki çatışmaları protesto için Filistinli ve İsrailli portreleri yan yana resmeden JR, hala sanatın gücünü ezilenlerin acılarından üretmeye devam ediyor.

Kadın tarihtir, tarih sanatla buluştu

Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde 22- 24 Ağustos tarihleri arasında 'Kadın Tarih Tarih Sanatla Buluşuyor' şılarıyla düzenlenen 1. Kadın Kültür ve Sanat Festivali sona erdi. Kadınların ellerinden hayat bulan festival, Şırnak'ta çıkan çatışmada yaşamını yitiren HPG gerillası Senay Güçer (Delila Meyaser) anısına düzenlendi. Kadının toplumu içerisinde yaşadığı zor-

lukların, güzelliklerin ve yarattığı değerlerin harmanlandığı festivale kadın emeği hakimdi. Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH), Mezopotamya Kültür Merkezleri (MKM), Her Yerde Sanat (HYS) ile Silvan Belediyesi tarafından ortaklaşa düzenlenen, kadın temalı 1. Kadın Kültür ve Sanat Festivali'nin geleneksel hale getirilerek, her yıl ayrı bir kentte yapılması hedefleniyor. Festival Tertip Komitesi'nden Fecriye Benek, 'Festivalin Kürt kültürü, sanatı ve dilinin gelişimine katkı sunacağını' belirtti. Festival Tertip Komitesi üyesi Mizgin Doruk ise, 'Silvan'da kadına yönelik feodal kalıpların zinciri Delila gibi hem sanat hem de cins mücadelesi veren kadınların emeğiyle kırıldı ve bugün festival düzenleyebiliyoruz. Festivalin ilk adımı Delila şahsında kadın rengi, kadının kimliğiyle atmamız, kadının sanatını ortaya çıkaracaktır' diye konuştu. Festivalde kadının renginden, dilinden, tüm sanatsal ürünler, kadınlar tarafından sergilendi. Festivalde söyleşi, dans, resim, fotoğraf, sinema, belgesel, tiyatro, panel gibi etkinlikler yer aldı. Üç gün boyunca süren festival coşkuyla sona erdi.

YÜZ ÇİÇEK AÇSIN KÜLTÜR MERKEZİ

ATÖLYE KAYITLARI BAŞLADI

Müzik Atölyesi

Tiyatro

Resim

fotoğraf

Diksiyon

Senaryo

Halkoyunları

KLASİK GİTAR

YAN FLÜT

KEMAN

BAĞLAMA

KONSERVATUARA HAZIRLIK

www.yckm.info ■ **(0212) 250 49 93**

Mahmut Şevket Paşa Mh. Mithat Paşa Cd. No:1/3 Okmeydanı- İST.